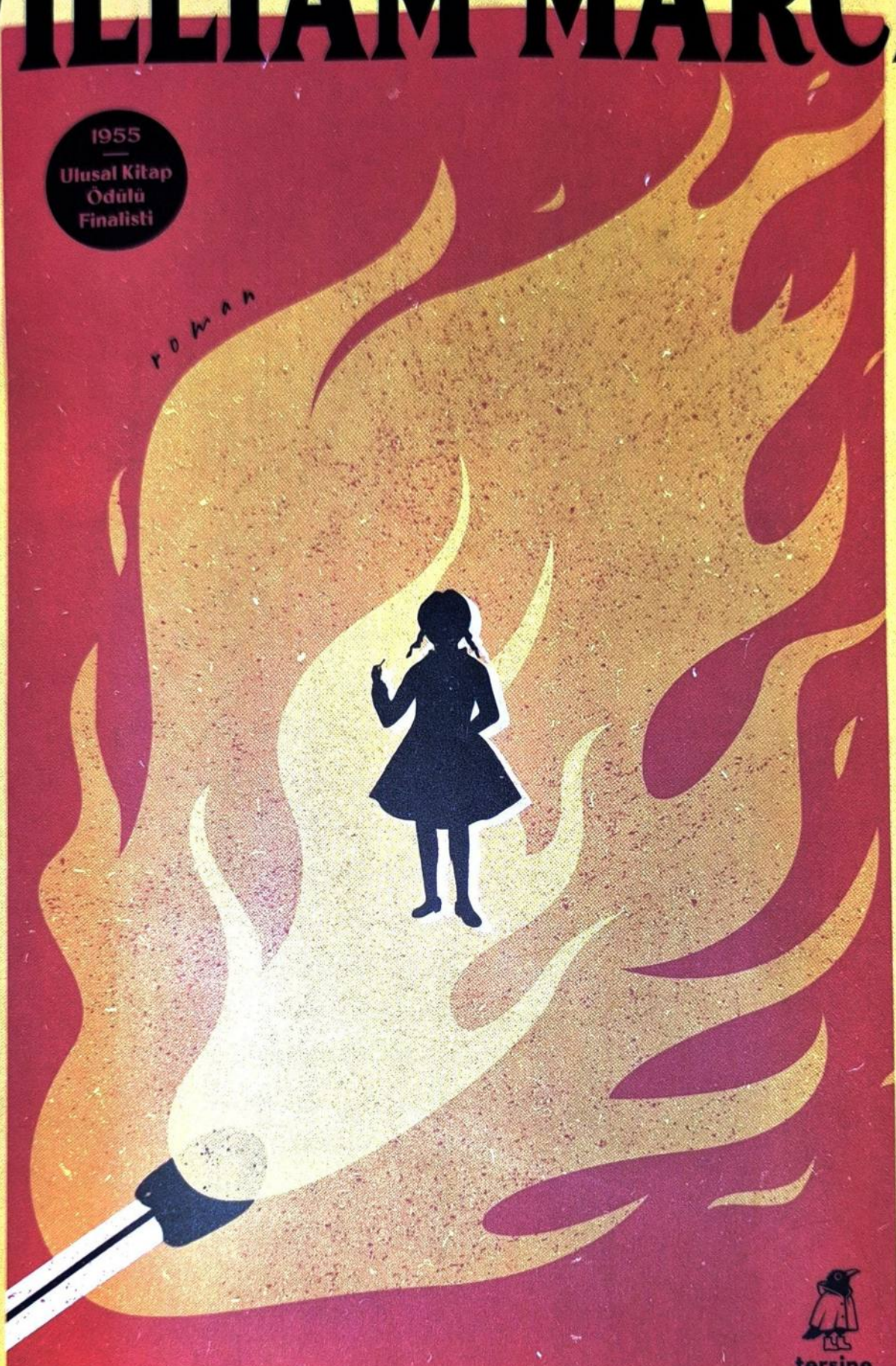
T.M.V. Çeviri

WILLIAM MARCH

1955
Ulusal Kitap Ödülü Finalisti

KÖRNOKTA

Çeviren: Burcu Denizci

tersine

KÖTÜ TOHUM

T.me/Cinciva

K Ö R

Bakışın hep aynı yöne odaklandığı yerde aradığımız hiçbir şey yok. Büyük anlatıların gölgesinde kalmış, dipte birikmiş, tozlanmış ama paslanmamış diri zekânın peşindeyiz biz. Zamanın eleğinden kasten düşürülenler, kenara itilenler ve sisteme dahil olmayı bizzat reddedenler burada kendine yer buluyor. Görüş alanı dışında kalan o tehlikeli bölgenin, yani Kör Nokta'nın keşif sahasındasınız artık.

Tersine bir akıntı bu. Müfredata girmeyen, akademide kafa patlatılmayan, başıbozuk veya aklı gidik klasiklerin yeri. Edebiyatın bilindik kanonuna karşı açılmış bir gedik, bir Tersine-klasikler girişimi. Herkesin bir kör noktası var ve hepsi de bizim suretimizde.

N O K T A

William March, *Kötü Tohum*'u kaleme aldığında bir alttür şaheseri yarattığının farkında mıydı bilinmez fakat "kötücül çocuk" arketipi için öyle bir çıta koydu ki Bradbury ve King gibi bu yolun müdavimi yazarların yanına yazdırdı adını. Belki dünyayı değiştirmedi ama edebiyatın derinlerinde bir dip akıntısı yarattığı şüphesiz.

Masumiyetin pembe yanaklı maskesini tek hamlede düşüren, kötülüğün genetik kodlarıyla oynayan bir roman bu. İnsan özünde iyidir tesellisine sırtını dönen saf bir dehşet. Kötülük bazen sadece var olduğu için oradadır; bu kitap da sadece varlığıyla bile bir Kör Nokta klasiği.

T.me/Cinciva

KÖTÜ TOHUM
William March

Özgün İsmi: The Bad Seed
© 2026, Tersine Kitap

Tersine Kitap - 4
Kör Nokta - 1

İngilizce Aslından Çeviren: Burcu Denizci
Editör: Alican Saygı Ortanca
Düzelti: Buse Olçay
Kapak ve İç Tasarım: Hamdi Akçay

1. Baskı, Mart 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-92642-3-3

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın herhangi bir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSB Mah. Çevre Sosyal Tesisleri Sk.
No:3 İç Kapı No: 1B1 Başakşehir / İstanbul
Tel: 0 212 628 96 00
Sertifika No: 45103

Tersine Kitap Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Sertifika No: 80569
Caferağa Mah. Şifa Sk. No: 19
Kadıköy / İstanbul

tersinekitap.com
tersinekitap
info@tersinekitap.com

T.me/Cinciva

WILLIAM MARCH

KÖTÜ TOHUM

Çeviren: Burcu Denizci

tersine

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

BİR

Yazın ilerleyen günlerinde, Bayan Penmark geriye dönüp yaşananları anımsadığında, içine düştüğü durumun çözümsüzlüğünü ve o derin umutsuzluğun pençesinden kurtulamayacağını idrak ettiği anlarda, Fern İlkokulu pikniğinin yapıldığı 7 Haziran tarihi mutlu olduğu son günmüş gibi gelirdi ona; çünkü o günden sonra bir daha ne yüzü güldü ne de huzurlu hissetti.

Piknik, Pelican Koyu'ndaki eski Fern sayfiye yeri olan Benedict'in sahilinde ve meşe ağaçları arasında her yıl düzenlenen geleneksel bir etkinlikti. Cemiyette parmakla gösterilen kusursuz Fern kızları burada doğmuş, hadisesiz ve sakin yazlarını burada geçirmişlerdi. Bu eski yeri satmayı reddetmişler, kasabadaki evlerini mecburiyetten dostlarının çocukları için bir okula dönüştürdüklerinde bile burayı sevgilerinin bir nişanesi olarak sadakatle korumuşlardı. Piknik her sene haziran ayının ilk cumartesi günü yapılırdı; zira üç kız kardeşin en büyüğü olan Bayan Octavia, o gün yağmur yağsa ve piknik nihayetinde içeride yapılsa bile, haziranın ilk cumartesi gününün istisnasız her daim güzel geçeceğine inanırdı.

"Ben küçük bir kızken, sizin yaşlarınızdayken," derdi öğrencilerine, "Benedict'te haziran ayının ilk cumartesi günü, şartlar ne olursa olsun pikniğimizi yapardık. Akrabalarımız ve dostlarımız gelirdi, bazılarını aylardır görmemiş olurduk. Bu aslında bir çeşit kavuşmaydı; her yerden kahkahalar, heyecanlı, tatlı sesler yükselirdi. Hep birlikte güzel bir gün geçirirdik. O günlerde anlaşmazlıklar yoktu; iyi terbiye görmüş

T.me/Cinciva

insanların dünyasında kavga nedir bilinmez, hanımefendilerle beyefendiler birbirlerine kötü sözler söylemezdi. Kız kardeşlerim ve ben, o günleri sevgiyle ve büyük bir özlemle yâd ediyoruz."

Tam bu noktada ortanca kız kardeş, okulun ticari işlerini yürüten, becerikli Bayan Burgess Fern araya girerdi: "O zamanlar her şey ne kadar da kolaydı; ev hizmetçilerle doluydu, herkes birbirine yardımcı olmak, birbirini hoşnut etmek için can atardı. Annem ve hizmetçilerin bir kısmı, piknikten birkaç gün önce, hatta bazen daha da erken, sezonun resmen açıldığı 1 Haziran'da arabayla Benedict'e inerlerdi; gerçi yaz kış sahilde yaşayanlara göre sezon piknikten önce başlamazdı."

"Benedict harika bir yerdir," dedi Bayan Claudia Fern. "Mülkümüzü Körfez tarafında Little Lost Nehri sınırlar ve şuradan körfeze dökülür." Bayan Claudia okulda resim dersleri verdiği için istemsizce ekledi: "O noktadaki manzara, Bombois'nın o hoş nehir tasvirlerini andırır." Öğrencilerinin bazılarının Bombois'yı tanımayabileceğini düşünerek açıklama gereği duydu: "Daha küçük gruplar için söyleyeyim, Bombois erken modern dönem bir Fransız ressamıdır. Ah, sanatındaki o bilinçli basitlikte ne *kurnazdır!* Kompozisyonu ne kadar doğru, yeşili ele alışı ne kadar yerindedir! Bombois'yı ileride daha yakından tanıyacaksınız."

Piknikçiler uzun ve keyifli günlerine, Fern'ün şehir içindeki evinden, yani okulun kendisinden başlayacaklardı; her öğrencinin anne babasından, kendi çocuklarını en geç saat sekizde, kiralanan otobüslerin kalkacağı vakitte, okulun çimlerine getirmeleri istenmişti. Bu yüzden, geç kalmaktan ya da başkalarını bekletmekten hoşlanmayan Bayan Christine Penmark, saatini altıya kurdu; böylece sabahın olağan işlerini yapmaya ve son anda akla gelen, telaşta kolayca gözden kaçabilen o acele şeyleri hatırlamaya vakti olacağını düşündü.

T.me/Cinciva

Saati zihnine kazımış, uykuya dalmadan önce kendi kendine, "Çalar saate bir şey olsa bile tam altıda uyanacaksın," demişti. Ama alarm tam zamanında çaldı, o da biraz esneyerek yatağında doğruldu. Gözünü açar açmaz anladı ki bugün güzel bir gün olacaktı, tıpkı Bayan Octavia'nın vaat ettiği gibi. Lepiska, neredeyse keten rengi saçlarını geriye itti ve hiç oyalanmadan banyoya gitti; aynada kendine uzun bir an baktı, diş fırçasını gevşekçe elinde tutuyordu, sanki onunla ne yapacağına henüz karar verememiş gibiydi. Gri gözleri birbirinden epeyce ayrık ve dingindi; teni bronz ve gergindi. Günün o ilk çekingen gülümseme teşebbüsünü dudaklarına kondurdu ve aynanın karşısında böyle dururken, pencerenin dışındaki sesleri dinlemeye daldı: Uzakta çalışan bir otomobil, sessiz sokağı kaplayan her daim yeşil meşe ağaçlarındaki serçelerin cıvıltısı, bir çocuğun aniden yükselip alçalan sesi. Sonra hızla kendine geldi, yeniden her zamanki enerjisine kavuşarak banyo yaptı, giyindi ve mutfağa geçip kahvaltıyı hazırlamaya başladı.

Bir süre sonra kızını uyandırmak için odasına gitti. Oda boştu, üstelik öyle düzenliydi ki uzun zamandır kullanılmamış gibiydi. Yatak muntazaman yeniden yapılmıştı; tuvalet masası kusursuzdu, üzerindeki her şey alışıldık yerinde, her zamanki açılarıyla duruyordu. Pencere kenarındaki masada, kızının uğraşmaktan keyif aldığı yapbozlardan biri vardı; yalnızca yarısı tamamlanmıştı. Bayan Penmark kendi kendine gülümsedi ve çocuğun banyosuna geçti. Banyo da yatak odası kadar tertipliydi; banyo havlusu kuruması için tam olması gerektiği gibi serilmişti. Christine bunları görünce tebessüm etti ve içinden şöyle geçirdi: *Böyle becerikli bir çocuğu hak edecek ne yaptım? Ben sekiz yaşındayken, doğru düzgün bir şey yapabildiğimden bile şüpheliyim.* Sonra, birbirinden farklı ağaçlardan yapılmış, karşıt renkli, eski moda zarif parkeleriyle geniş ve gösterişli hole çıktı

T.me/Cinciva

ve neşeyle seslendi: "Rhoda! Rhoda!... Neredesin, canım? Yoksa erkenden kalkıp hazırlandın mı?"

Çocuk, sanki kelimeleri söylemek tehlikeli bir şeymiş gibi, yavaş ve temkinli sesiyle karşılık verdi: "Buradayım," dedi. "Burada, salondayım."

Başkaları kızından söz ederken en çok "tuhaf" ya da "mazbut" veya "eski moda" gibi sıfatlar kullanırdı; kapı eşiğinde duran Bayan Penmark da söylenenleri onaylarcasına gülümsedi ve çocuğun dinginliğini, titizliğini, soğukkanlı kendine yeterliliğini nereden aldığını merak etti. Odaya girerken, "Saçlarını ben yardım etmeden tarayıp örebildin mi gerçekten?" dedi.

Çocuk hafifçe döndü ki annesi saçlarını kontrol edebilsin. Saçları düz, ince telli, koyu ve donuk bir kestane rengiydi; iki ince örgü, büyük bir titizlikle örülmüş, geriye doğru kıvrılıp iki ince cellat ilmiklerine dönmüş, sonra da iki küçük kurdele fiyonku ile sırayla tutturulmuştu. Bayan Penmark kurdeleleri dikkatle inceledi; sıkı ve sağlam bağlandıklarını görünce, dudaklarını çocuğun kahverengi kâküllerinin üstünden hafifçe öptü ve "Kahvaltı birazdan hazır olur," dedi. "Bugün sağlam bir kahvaltı etmelisin çünkü pikniklerde öğle yemeğinin ne zaman yeneceği hiç belli olmaz."

Rhoda masaya oturdu, yüzü ağırbaşlı bir masumiyet ifadesine çakılıydı. Sonra kendi kendine, gizli bir düşünceye gülümser gibi oldu ve derhal sol yanağında sığ bir gamze belirdi. Çenesini indirip düşünceli bir biçimde yeniden kaldırdı, bir kez daha gülümsedi ama bu çok hafifçe, tuhaf, tereddütlü bir gülümsemeydi; bu defa dudaklarını araladı ve ön dişlerinin arasındaki o küçük, doğal boşluk göründü.

Daha bir gün önce, üst katta komşuları Bayan Monica Breedlove şöyle demişti: "Sevgili Rhoda'nın dişlerinin arasındaki o minicik boşluğa bayılıyorum. Nasıl desem, kâküllüyle, örgüleriyle ve o tek gamzesiyle Rhoda ne kadar da

T.me/Cinciva

eski moda bir kız çocuğu. Bana, büyükannemin gençliğindeki çocukları hatırlatıyor. Büyükannemin evinde hep hatırladığım renkli bir poster vardı, paten kayan küçük bir kızdı; ah, ne kadar kusursuz, ne kadar kendinden emin bir kızcağızdı: Uçuşan saçları, çizgili çorapları, bağcıklı botları, küçük kürk manşona uyumlu kürk bir şapkası vardı. Paten kayarken gülümsüyordu ve onun da dişlerinin arasında sevimli bir boşluk vardı. Rhoda'yı her gördüğümde o posteri hatırlıyorum."

Birden konuşmayı kesti; acaba küçük Penmark kızına duyduğu sevginin belirleyicisi, büyükannesinin onca yıl önceki posterinin hissettirdikleri miydi? Çünkü Bayan Breedlove anlamsız düşüncelerin varlığını kabul eden bir insan değildi. Ona göre ağızdan çıkan her söz, ne kadar gelişigüzel söylense de birbiriyle bağlantılıydı; birbirine bağlanmıştı; mantıklı ve oldukça anlaşılabilir bir örüntünün parçasıydı; yeter ki başkaları ipuçlarını bulabilsin ya da maksadı bir an için görebilsin. Nihayetinde, o postere duyduğu hayranlığın, çocuğa duyduğu hayranlığın kökeni olduğu sonucuna vardı. Hiç şüphesiz!... Hiç ama hiç!... Derken, birlikte yaşadığı kardeşi Emory'nin de küçük kızı en az kendisi kadar sevdiğini hatırladı. Oysa Emory'nin sevgisi, eski bir posterin çağrışımsal nihai sonucu *olamazdı* çünkü kendisinden dokuz yaş küçüktü ve Emory'nin o *eski* paten posterini görmüş olduğunu varsaymak için hiçbir sebep yoktu. Nitekim büyükanneleri Emory doğmadan iki yıl önce ölmüş, eşyaları da oraya buraya dağıtılmıştı... Öyleyse, bunun pek mümkün olmadığı açıktı; başka bir deyişle, bunu varsaymak için bir sebep yoktu. Çağrışımsal bilgelik sisteminin sandığı kadar etkili olup olmadığını merak eden Bayan Breedlove, kaygıyla kaşlarını çattı ve öylece bekledi.

Bir sabah önce, Bayan Penmark ve kızıyla birlikte Fern İlkokulu'nun kapanış töreninden dönerken bunları düşün-

T.me/Cinciva

müştü. Törende klasik unutkanlıkların eşlik ettiği ezberden şiirler ve metinler okunmuş, ebeveyn mendillerinin becerik-sizce uzatıldığı, her zamanki okşamaların ve teselli sözlerinin takip ettiği klasik gözyaşları dökülmüştü. Ortanca kardeş Bayan Burgess Fern, onur ve adil oyun ihtiyacı üzerine beklenen konuşmasını yapmıştı; bir zamanlar Roma'da eğitim almış olan Bayan Fern'ün, bizzat kendisinin çaldığı bir arp solosu da vardı.

Bu ön hazırlıklar bittikten ve çocuk korosu okul şarkısını söyledikten sonra, sergilenen farklı üstünlüklerin ödülleri dağıtıldı. En sonda, öğrencilerin gözünde hepsinden önemli olan ödül verildi: Okul yılı boyunca el yazısında en büyük gelişmeyi gösteren çocuğa her yıl verilen altın madalya. ("Bir hanımefendinin ya da beyefendinin alameti farikası el yazısının niteliğidir," derdi Bayan Octavia Fern sık sık. "El yazısının açıklığı, zarafeti ve inceliği, diğer tüm sınamalar sonuçsuz kaldığında bireyin gerçek karakterini ve geçmişini ortaya koyar.")

Rhoda daha en baştan güzel yazı madalyasını istemiş, daha en baştan da onu kazanacağını düşünmüştü. Sadakatle çalışmış, dilinin ucunu dişlerinin arasından çıkarıp kalemi azimli elinde sımsıkı tutmuştu fakat işte, o güzel madalya kendisine değil, sınıfından akranı Claude Daigle adında ince yapılı, ürkek bir oğlana gitmişti.

Törenler sona erdiğinde, öğrencilerle anne babalar Fern'ün çimlerinin üzerindeki her daim yeşil meşelerin altında ağır ağır dolaşırken, Bayan Claudia yanlarına geldi, elini Rhoda'nın omzuna koydu ve "Bu yaşta böyle şeylerin çok önemli olduğunu biliyorum ama madalyayı kazanamadığın için üzülmemelisin," dedi. "Bu yıl yarış başabaş geçti." Sonra Bayan Breedlove'a dönerek ekledi: "Rhoda çok sıkı çalıştı; el yazısını geliştirmek için çok gayret gösterdi. Hepimiz madalyayı ne kadar istediğini biliyorduk ve ben şah-

T.me/Cinciva

sen kazanacağından emindim. Ama tümüyle tarafsız olan, hatta inceledikleri çalışmaların hangi çocuğa ait olduğunu bile bilmeyen jürimiz, küçük Daigle'ın, Rhoda'nınki kadar okunaklı ve derli toplu bir yazısı olmasa da, dönem boyunca en büyük *gelişmeyi* gösterdiğine karar verdi; zaten en nihayetinde madalya gelişme için verilir."

Christine, bir gün önce olanları, kızının yaşadığı hayal kırıklığını ve sessizliğinin nedenini hatırlayınca, "Bugün harika bir gün geçireceksin!" dedi neşeyle. "Benim yaşıma geldiğinde ve belki senin de okul pikniklerine giden küçük bir kızın olduğunda, bugünü hatırlayıp gülümseyeceksin."

Rhoda, portakal suyunu yudumlarken annesinin sözlerini kafasında evirip çevirdi. Sonra, sanki kendisini hiç ilgilendirmeyen bir şeyi tekrar ediyormuş gibi, duygusuz bir sesle, "Madalyayı neden Claude Daigle'ın aldığını anlamıyorum. O madalya benimdi. Herkes bunun benim olduğunu biliyordu," dedi.

Christine çocuğun yanağına parmağıyla dokundu. "Böyle şeyler hepimizin başına gelir," dedi, "ve geldiğinde de kabulleniriz. Ben senin yerinde olsam hepsini unuturdum." Çocuğun başını kendine doğru çekti ve Rhoda da, hiçbir zaman tam olarak evcilleştirilemeyen bir hayvanın hoşgörülü ama uzak sabrıyla bu okşamaya boyun eğdi, sonra kâküllerini düzeltirken sabırsızca annesinden uzaklaştı. Düşüncesiz ya da akılsızca davrandığını hissetmiş olacak ki çabucak o yatıştıran gülümsemesini gösterdi; pembe, sivri dilini bardağına uzattı.

Christine tebessüm etti ve "Biliyorum, insanların seni elleyip mıncıklamasından hoşlanmıyorsun. Özür dilerim," dedi.

"Benimdi," dedi Rhoda inatla. "Madalya benimdi." Yuvarlak, açık kahverengi gözleri gerilmiş ve boyun eğmezdi. "Benimdi," dedi. "Madalya benimdi."

T.me/Cinciva

Christine iç çekip salona geçti, pencere sekisinin önünde diz çökerek ağır, eski moda panjurları geriye kaldırdı; yumuşak sabah güneşinin odayı doldurmasına izin verdi. Saat neredeyse yediydi ve sokak hızla uyanıyordu. İhtiyar Middleton ön verandasına çıktı, esnedi, göbeğini kaşıdı ve temkinle eğilerek sabah gazetesini aldı; Truby ve Kunkel ailelerinin aşçıları karşıt yönlerden yaklaşarak başlarıyla selam verdiler, ellerini kaldırdılar ve neredeyse aynı anda kendi evlerinin köşelerinden dönüp gözden kayboldular; ergen bir kız, bacakları bir çocuğun çizdiği kız resmindeki çizgiler kadar biçimsiz ve neredeyse o kadar ince, atkısını başına daha sıkı doladı ve sakar, yaylana yaylana bir koşuyla otobüsüne yetişti; ayak bilekleri de tıpkı pateni yeni öğrenen birinin ayak bilekleri gibi biraz içe dönüyordu...

Bayan Penmark, bu aşina şeyleri görünce salona döndü ve ortalığı toplamaya başladı. Kocasının işi onları bu kasabaya getirdiğinde, evlilikleri boyunca hep apartmanda yaşadıklarından, kendilerine ait bir müstakil ev hayali kurmuşlardı ama istedikleri gibi bir evi hemen bulamayınca, sonunda yine bir daire tutmuş, bir noktada istedikleri gibi bir evi inşa etmeye karar vermişlerdi.

Apartman binasının kendisi, ağırbaşlı bir Viktorya zarafetine sahip üç kattan mürekkepti. Kırmızı tuğladandı; küçük kuleleri, çıkma pencereleri, sivri tepeleri ve süslü yağmur olukları, etkileyici bir mimari çılgınlık içinde birbirleriyle uyumlu ve dengeliydi. Sokağın epey gerisinde, küçük doğal bir tepeceğin üzerine inşa edilmişti, etrafı çalılarla ve bakımlı bir çimenlikle çevriliydi. Bina tasarlanırken arka taraftaki arsa, bir gün apartmanda yaşayabilecek çocuklar için oyun alanı olsun diye satın alınmış, yüksek tuğla duvarla çevrilip özel bir parka dönüştürülmüştü. Penmarkları buraya çeken, büyük ama verimsiz apartmanın kendisinden çok bu oyun alanı olmuştu.

T.me/Cinciva

Tam o sırada zil çaldı, Christine kapıyı açmaya gitti. Gelen üst kat komşuları Bayan Monica Breedlove'dı, kadın neşeyle seslendi: "Böyle önemli bir sabahta uyuyakalmadığınızdan emin olmak istedim. Kardeşim Emory'nin de geleceğini sanmıştım ama hâlâ mışıl mışıl uyuyor. Dünyada hiçbir güç onu sekizden önce yataktan kaldıramaz ancak gözlerini, arabasının binanın önünde park halinde olduğunu söyleyecek ve bu sabah onu kullanmamızı teklif edecek kadar açabildi. O yüzden, itirazın yoksa, seni ve Rhoda'yı Fern İlkokulu'na ben götüreceğim. Hem arabayı garajdan çıkarmakla da uğraşmazsın." Sonra çocuğa dönüp başını biraz geriye atarak ekledi: "Canım, sana iki hediyem var. İlki Emory'den. Yapay elmas taşlarla süslü bir güneş gözlüğü; güzel gözlerini güneşten korusun diyeymiş, böyle söylememi istedi."

Çocuk hızla Bayan Breedlove'a yöneldi, Christine'in artık "Rhoda'nın açgözlü bakışı" diye adlandırdığı ifade yüzündeydi. Bayan Breedlove gözlüğü ayarlarken itaatkâr bir tavırla durdu, sonra dönüp aynada kendini inceledi. Monica geri çekildi, ellerini birleştirdi ve kendinden geçmiş bir sesle haykırdı: "Bu büyüleyici Hollywood aktrisi *de* kim? Apartmanımın birinci katında o sevimli anne babasıyla yaşayan küçük Rhoda Penmark olabilir mi? Bu zarif, sofistike yaratık, herkesin bu kadar sevdiği ve hayran olduğu küçük Rhoda Penmark olabilir mi?"

Heyecan yaratmak için duraksayıp daha alçak bir sesle devam etti: "Şimdi de ikinci hediyeye geliyoruz, bu da *benden.*" Çantasından, ince işlenmiş bir zincire takılı altın bir kalp çıkardı. Madalyonun kendisine de sekiz yaşındayken verildiğini, bunca yıl mücevher kutusunda sırf bu fırsatı beklediğini anlattı. Madalyon aslında bir doğum günü hediyesiydi; kalbin bir yüzüne, ocakta doğduğu için doğum taşı olan küçük bir lal yerleştirilmişti. İlk fırsatta madalyonu kuyumcuya götürüp lali çıkarttıracak, yerine Rhoda'nın

T.me/Cinciva

doğum taşı olan turkuazı taktıracaktı. Madalyonu temizletmeyi, ince zinciri de onartmayı düşünüyordu, kilidi olması gerektiği kadar sağlam görünmüyordu; Bayan Breedlove'ın madalyonu elli yılı aşkın bir süredir taşıdığı düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi.

"İki taşı da alabilir miyim?" diye sordu Rhoda. "Küçük lal taşı da benim olabilir mi?"

Christine gülümsedi, başını tasvip etmeyerek salladı ve "Rhoda! Rhoda! Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?" dedi.

Ama keyiften dört köşe olan Bayan Breedlove bir kahkaha patlattı. "*Tabii ki* alabilirsin! *Elbette*, tatlım!" dedi. Salona geçip oturdu. "Böyle bir *doğallıkla* karşılaşmak, gerçekten harika! Bu madalyonu amcam Thomas Lightfoot bana verdiğinde, odanın ortasında kalakalmıştım; pötikare elbisemi çekiştiren, tir tir titreyen küçük bir endişe ve hüsran yumağıydım."

Çocuk kadına yaklaşıp kollarını boynuna doladı ve kadını öyle bir öptü ki sanki o an tüm bilincini o öpücüğe yoğunlaştırmıştı. Sonra tebessüm etti, kendinden geçmiş kadının yanağına yanağını sürttü. "Monica teyzeciğim," dedi tatlı, utangaç bir sesle, sanki zihni o ismi terk etmeye dayanamıyormuş gibi, yavaşça uzatarak. "Ah, *Monica* teyzeciğim."

Christine dönüp yemek odasına geçti. Yarı keyifli yarı endişeli düşündü: *Rhoda tam bir oyuncu. İşin ucunda çıkarı varsa, insanları nasıl idare edeceğini çok iyi biliyor.*

Salona döndüğünde, Bayan Breedlove çocuğun elbisesini inceliyordu. "Sahilde pikniğe değil de şık bir beş çayına gidiyor gibisin," dedi neşeyle. "Belki modayı geriden takip ediyorum ama çocuklar pikniğe tulumla ya da oyun kıyafetiyle gitmez miydi? Kırmızı-beyaz puantiye İsviçre keteninden elbisenle prensese benziyorsun. Söyle bakalım, elbisen kirlenir diye korkmuyor musun? Düşüp de o yeni ayakkabılarını çizmekten korkmuyor musun?"

T.me/Cinciva

"Elbisesini kirletmez, ayakkabılarını da çizmez," dedi Christine. Biraz bekledi, düşünüp taşınıyormuş gibiydi, sonra ekledi: "Nasıl beceriyor bilmiyorum ama Rhoda hiçbir şeyi kirletmez." Bayan Breedlove'ın gözlerindeki soruyu görünce ekledi: "Diğer çocuklar gibi giyinmesini istedim ama bu konuda o kadar kararlıydı ki... Eh en güzel elbiselerinden birini giymek istiyorsa, doğrusu benim için bir sakıncası yok."

"Tulum giymeyi sevmiyorum," dedi Rhoda, içten ama tereddütlü bir sesle. "Tulum..." Cümlesini bitirmek istemiyormuş gibi durakladı. Bayan Breedlove keyifle güldü, "Yani tulum pek *hanımefendi işi* değil, öyle mi canım?" dedi. Tahammüllü çocuğu bir kez daha kucakladı ve sevinçle, "Ah, benim eski moda tatlı kızım! Ah, benim tuhaf küçük kızım!" dedi.

Yola çıkma hazırlıkları tamamlandığında, Rhoda madalyonunu güvenli bir yere koymak için odasına gitti; halının dışına adımını atar atmaz ayakkabıları parkede keskin, kesik bir ses çıkardı. "Sanki Bay Fred Astaire tıkır tıkır merdivenleri inip çıkıyor gibi bir ses," dedi Bayan Breedlove. "Ayakkabılarının altında ne var? Yeni moda bir şey mi bu? Hiç duymadığım bir şey mi bu?"

Rhoda geri döndü, destek almak için elini Monica'nın omzuna koydu ve Bayan Breedlove ayaklarının her birini kaldırıp yeni ayakkabılarını incelerken uysalca durdu. Ayakkabılar ortalamadan daha ağırdı, çocuk oyunları için tasarlanmıştı; kalın deri topukları, yarım ay biçiminde demir pençelerle güçlendirilmişti. Rhoda açıklamak istercesine, "Topuklarımı hep aşındırırım," dedi. "O yüzden daha uzun süre dayansın diye annem bu demir parçaları taktırdı. Sizce de iyi bir fikir değil mi?"

"Aslında Rhoda'nın fikriydi, benim değil," dedi Christine. "Kendime pay çıkaramam. Böyle pratik ve kullanışlı

T.me/Cinciva

şeyler benim aklıma gelmez. Hiç düşünemezdim. Tamamen Rhoda'nın fikriydi."

"Bence güzel oldu," dedi Rhoda ciddiyetle. "Hem paradan da tasarruf ediyoruz."

"Ah, benim küçük cimrim," dedi Monica memnuniyetle. "Ah, benim tutumlu küçük ev kadınım." Çocuğu coşkuyla kucakladı ve ekledi: "Biz bu kızla ne *yapacağız*, Christine? Söyle bana, bu olağanüstü küçük yaratıkla ne yapacağız?"

Apartmandan çıktıklarında, girişe çıkan mermer basamaklarda durakladılar çünkü kapıcı Leroy Jessup, binadan sokağa uzanan yolu hortumla yıkıyordu. Dünyanın her yerinde rastlayacağınız türden aksi insanların önemsiz işlerine taşıdığı o mağdur inadıyla çalışıyordu, sanki kendisine yapılan haksızlıkların tanığı olsun diye göğe sesleniyordu. Çalıştıkça, dudakları elleriyle bir olup oynuyor, huysuz düşüncelerini kendi keyfi için şekillendiriyordu; zihni, ona zorla yüklenmiş haksızlıkları durmaksızın prova ediyor, yineleyip duruyordu, bu haksızlıklara sessizce katlanmak zorundaydı. Çünkü o, dünyanın ayrıcalıklı olmayanlarındandı; talihsiz bir marabanın talihsiz oğlu, baskıcı bir düzenin zavallı kurbanıydı; tıpkı azıcık aklı olan herkesin kabul ettiği ve uzun zamandır kabul ediyor olduğu gibi.

İki kadınla küçük kızın basamaklarda durduğunun farkındaydı ama görmüyormuş gibi yaptı. Geçmeleri için ıslak taşların üzerindeki hortumu kaldırıp yol vermedi, onun yerine sokağa doğru döndü ve bakışlarını özenle kaçırarak suyu taşların üstünde öyle yukarı tuttu ki grup bir kez daha aceleyle verandaya çıkmak zorunda kaldı. Şaşkınlıklarından aldığı keyfi gizlemek için eliyle ağzını kapattı.

Bayan Breedlove sabırla, "Leroy, şu hortumu biraz çeker misin lütfen?" dedi. "Kardeşimin arabasına gideceğiz. Zaten geç kaldık."

Duymamış gibi yaptı, sahneyi elinden geldiğince uzat-

T.me/Cinciva

mak istiyordu. Ama Monica sabrını yitirince, "Leroy! Bu sefer aklını büsbütün mü yitirdin?" diye bağırdı.

Leroy küstahça baktı, sanki bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar veremiyordu. Sonra, isteksizce hortumu kaydırıp suyu çimlere çevirdi. "İşim var," diye mırıldandı. "Ama siz bunun ne demek olduğunu bilmezsiniz, *di* mi? Otobüslere binip pikniklere gidecek vaktim yok. Çok işim var."

Eli belinde dikildi, başkalarının onu ne kadar haksızca kullandığını düşünüp durdu. Hizmetçilerin el pençe divan durduğu büyük bir apartmanda yaşamıyordu, gezip tozacağı güzel bir arabası da yoktu, hurdaya bile verilemeyecek kadar eski bir külüstürden başka bineceği bir şey yoktu. Giyecek doğru düzgün kıyafeti de yoktu; küçükken de yığınla paraya mal olan, değersiz öğrencileri için durmadan pikniker, eğlenceler düzenleyen bir özel okula gitmemişti. Hayır efendim! Okula yayan gitmişti! Yağmur çamur demeden, çoğu zaman ayağında ayakkabı bile olmadan. Ama buna rağmen, dünyanın bütün imkânlarına sahip o aptalların çoğundan daha zekiydi; istese o aptalları parmağında oynatır, onlarla maymun gibi oynardı...

Kendi haline sonsuz bir acı duyuyordu. Hayır efendim! Hiçbir şeyi yoktu, şimdi de yoktu, Rhoda'nın yaşındayken de. Dünya, hakkı olanı elinden almak için ona kumpas kurmuştu, böyle düşünüyordu. Kadınların ve küçük kızın ıslak taşların üstünde dikkatle yürüyüşünü izledi ama kaldırıma ulaşır ulaşmaz, birdenbire dönüp hortumu kaldırdı; suyu, derinden nefret ettiği insanların ayaklarına şapır şupur sıçrattı.

Bayan Breedlove arabanın kapısını açmak üzereydi ki eli birden, dramatik bir hızla aşağı düştü. Gözlerini kapadı, yüzüyle boynu derin bir mercan pembesine dönerken sakince içinden ona kadar saydı. Sonra en kibar, en terbiyeli sesiyle

T.me/Cinciva

Leroy'un duygu durumunu ayrıntılı biçimde teşhis etmeye koyuldu: Geçmişte onu duygusal açıdan olgunlaşmamış, takıntılı, irrasyonel öfkelerle parçalanan ve bir bakıma yapısal olarak psikopatik tarafa yakın biri olarak düşünmüştü ancak az önce tanık olduğu bu gösteriden sonra, teşhisinin fazla hafif kalıp kalmadığını merak ediyordu. Artık, belirgin paranoyak tonları olan bir şizofren olduğuna kesinlikle inanıyordu. Bir de şu vardı; kabalığına ve suratsızlığına tahammülü kalmamıştı ve binadaki diğer kiracılar da coşkuyla aynı hissi paylaşıyordu. Leroy farkında olmayabilirdi ama hâlâ bir işi varsa, bu Bayan Breedlove'ın müdahalesi sayesindeydi: Diğer kiracılar, erkek kardeşi Emory de dâhil, onun kovulmasını istemişlerdi ama Bayan Breedlove, Leroy'un davranışlarını onayladığı için değil, onu rahatsız ve kimi mantıksız eylemlerinden pek sorumlu tutulamayacak biri olarak gördüğü için onun lehine konuşmuştu.

Christine, hafif ve yatıştırıcı bir hareketle Bayan Breedlove'ın kolunu tuttu. "Bizi ıslatmak istemedi," dedi. "Kaza oldu. Eminim kazaydı."

"İstedi," dedi Rhoda. "Leroy'u iyi tanırım."

Bayan Breedlove öfkeyle omuz silkti. "Kaza değildi, sevgili Christine! Seni temin ederim değildi." Ama öfkesi çoktan yatışmıştı, ellerini hoşgörüyle açarak ekledi: "Kasten yapıldı, nevrotik bir çocuğun kindar bir eylemi."

"Bilerek yaptı," dedi Rhoda. Sesi soğuk ve düşünceliydi; yuvarlak, hesapçı gözleriyle Leroy'a bakıyor, sanki onun titreyen zihninin içini görüyordu. Sonra doğrudan adama dönerek ekledi: "Biz basamaklarda dururken karar verdin buna. Bizi ıslatmaya karar verdiğin an sana bakıyordum."

Bu kez haddini aştığını bilen Leroy, hıncıyla ve haksızlık fantezileriyle, zekâsının bütünüyle onaylamadığı bir hareket sürüklendiğini de anladığından, birdenbire çok alçakgönüllü ve mahcup bir tavır takındı. Islak kaldırıma diz çöktü,

T.me/Cinciva

eğilip mendilini çıkardı, alçakgönüllülüğünün ve teslimiyetinin bir göstergesi olarak mendille Bayan Breedlove'ın ve misafirlerinin ayakkabılarını sildi.

Bayan Penmark utançla geri çekildi ve "Ah lütfen! Ah hayır, lütfen!" dedi.

Monica arabanın kapışını açtı. Öfkesi geçmişti artık, az önceki çıkışından utanmaya başlamıştı, pişman bir iç çekişle, "Pekâlâ! Pekâlâ! Ama sabrımın da bir sınırı var Leroy, bunu bilmiş ol," dedi.

Leroy kullandığı mendili buruşturup sokağa fırlattı. Gücünü geri kazandığını hissederek dikleşti, bu durumun ya da karşısına çıkabilecek herhangi bir durumun üstesinden gelebileceğini biliyordu... Güzel Bayan Penmark, o sersem sarışın, bunun ne olduğunu bilemezdi. İşin aslına bakarsan, onun kendisine duyduğu küçümsemeyi kavrayamayacak kadar aptaldı. İnsanlara acıyıp duran, kolayca kandırılan yumuşak başlı tiplerdendi. Ona pis bir oyun yapabilirdin ancak o karşılık vermek ya da senden delicesine nefret etmek yerine suçluluk duyar, hatanın kendisinde olduğunu düşünürdü. Leroy çimlere tükürdü, küstahlığı ve kendine güveni geri gelmişti.

Şu Breedlove karısı, o koca ağızlı sürtük, onun olayı başkaydı. O da kendini suçlu hissederdi ama başka bir nedenle. Kendini çok zeki sanıyordu, her şeyi bildiğini düşünüyordu, kimsenin kendisi kadar kurnaz olamayacağına inanıyordu. Suçluluk duyuyordu, evet ancak alçakgönüllü olduğu için değil, kendini fazla önemsediği için. Başkalarının onun standartlarını karşılayacağına inanmazdı; sıradan insanların kendisi kadar ince, zarif ve akıllı olmasını beklemek adil değildi, diye düşünürdü. Sonra iş işten geçince, düşünür taşınır, yine de kötü hissederdi; vicdanını rahatlatmak için de hizmetçisini aşağı yollar, on dolarlık banknotu gönderip Leroy'a hizmetlerinin bedelini öderdi. O gerçekten bambaşkaydı!

T.me/Cinciva

Hortumu yeniden eline aldı. Bu sefer zafer yine onun olacaktı, geçmişte bu aptallara karşı hep kazanmıştı. Bekle de gör, hepsi bu. Bekle... Ve sonra Rhoda, "Bilerek yaptın," dedi. "Nasıl biri olduğunu biliyorum. Bunu en baştan beri biliyordun. Bizi ıslatacağını baştan beri biliyordun."

Çocuğun yüzünde kızgınlık yoktu, kınama da yoktu, sadece onun karakterini inatla tartan bir bakış vardı ve bu bakış Leroy'u afallattı. O an anladı ki küçük kız içini dışını çözmüştü, artık hiçbir şey –ne söyleyebileceği bir söz, ne yapabileceği bir şey, ne de başkalarını yanıltıp onlara karşı her zaman işine yarayan o hareketlerin biri– Rhoda'yı etkilemeyecekti. Kızın gözlerindeki o soğuk bilgiden kaçmak istercesine, sanki silahları onun karşısında işe yaramamış gibi, şaşkınlıkla yüzünü çevirdi. Araba kaldırımdan ayrılıp köşeyi dönerken, sabah güneşi bir an için Bayan Breedlove'ın uzanmış, mücevherli elinde parladı; Leroy dişlerinin arasından söylendi ama bu sefer Bayan Breedlove'a değil, hedefinde küçük kız vardı: "O kaltak! O iğrenç küçük kaltak! Onun yapamayacağı şey yok. Kaburgalarının arasına bıçağı saplar, fışkıran kanı seyreder."

Rhoda yumuşak bir sesle, "Leroy kötü günündeyse," dedi, "sırf çocuklar girip oynayamasın diye parkın kapısının anahtarını kaybettiğini söyler, açmaz. İnsanları bekletmek ister, ona yalvarıp yakarsınlar ister. Bence Leroy çok kötü bir adam."

Bayan Breedlove'ın her zamanki neşesi bütünüyle geri gelmişti, "Küçük Rhoda'nın şu aksanına bayılıyorum," dedi. Sevgiyle çocuğun kulak memesine dokundu. "Ne harika bir aksan. Ne büyüleyici bir aksan, canım benim. Bir gün bana da öğretir misin?"

Christine tebessüm etti, çocuğunun eline dokunarak, "Benim tuhaf Orta Batı aksanımla Kenneth'ın New England aksanı arasında kaldı, zavallı çocuğumun zaten pek şansı yoktu," dedi.

T.me/Cinciva

Leroy hortumu musluktan söküp bodruma kaldırmaya hazırlanırken düşündü: *Rhoda'yı kandıramazlar, bunu kabul ediyorum. Beni de kandıramazlar. Galiba Rhoda'yla birbirimize benziyoruz.*

Ama bu noktada yanılıyordu; zamanı geldiğinde göreceğimiz gibi, Rhoda, onun yalnızca fantezi diye zihninde evirip çevirebildiği şeyleri eyleme dökebilecek güçteydi.

T.me/Cinciva

İKİ

Bayan Penmark, kızını geçen ağustosta Fern İlkokulu'na yazdırmıştı; kayıt işlerine bakan Bayan Burgess Fern kurnazca, "Okulumuzun sözde 'ilerici' okullardan olduğu izlenimine kapılmamalısınız," demişti. "Titiz bir yaşamın inceliklerini, hatta bazı zarafetlerini öğretiriz ama öğrencilerimize pratik konularda da sağlam bir temel kazandırırız. Çocuklarımıza doğru yazmayı, akıcı ve mümkünse biraz da anlam katarak okumayı öğretiriz. Aritmetiği de olması gerektiği gibi kitaptan ve karatahtadan öğretiriz; bahçede, sayaç niyetine deniz kabuklarının ve çiçek yapraklarının kullanıldığı bir kum yığınında değil."

"Evet, biliyorum," dedi Christine. "Florabelle Apartmanı'ndaki komşularımızdan Bayan Breedlove'la konuştuk ve anlattıklarından yola çıkarak, eşimle ben okulunuzun Rhoda'nın mizacına çok uygun olduğunu düşünüyoruz." Tam o sırada Bayan Claudia Fern içeri girdi, dosya dolaplarından birine yöneldi. Bayan Penmark tereddütlü bir sesle, "Bayan Breedlove'ı tanıyorsunuzdur şüphesiz?" dedi.

Kız kardeşler, böyle bir soru sorulmasına şaşırmış gibi birbirlerine hızlıca baktılar. "*Monica* Breedlove mı?" diye sordu Bayan Burgess Fern hayretle. "Kasabada Monica'yı tanımayan yoktur. Kasabanın en aktif sakinlerinden biridir. Hatta iki kış önce Kent Derneği'nin 'yılın en değerli yurttaşı' ödülünü aldı."

Bayan Octavia Fern içeri girdi, masasına oturdu. "Doğrusu Penmark adına pek aşina değilim," dedi, yumuşakça

T.me/Cinciva

gülümseyerek. "Alışılmadık bir ad, eminim duysaydım hatırlardım. Uzun zamandır burada mısınız?"

"Hayır, hiç değil," dedi Christine. "Eşim Callendar Steamship şirketinde çalışıyor; Baltimore'dan buraya, aşağı yukarı bir hafta kadar önce, naklen geldik. Şimdilik pek kimseyi tanımıyoruz." Bayan Fern, tatsız bir göreve yaklaşır gibi iç çekti; Christine de, zihninin hangi yöne gittiğini sezerek, yatıştırıcı bir sesle ekledi: "Eşimin ailesi New England'dan. Penmark adının orada daha bilindik olduğu söylenir."

"Okulumuz ucuz değildir," dedi Bayan Burgess Fern. "Öğrenim ücretimiz yüksektir, bu da öğrencilerimizi seçerken benimsediğimiz standartlara uygundur. Seçtiklerimizden çok daha fazlasını geri çevirириz."

Bayan Octavia, "Burada ne sahte bir gururla ne de züppelikle karşılaşırsınız," dedi. "Çocukların sorunlarına anlayışla yaklaşırız ve tamamen önyargısız bir temelde çalışırız. Ancak, Rooseveltler döneminde kimi çevrelerde moda olan bir anlayışla, ataların belirlediği mükemmeliyet standartlarını en aza indirmenin çocuğun yararına olduğuna inanmıyoruz, atalarının başardıklarını küçümsemenin ya da elde ettikleri itibarı, şöhreti yahut maddi serveti hafife almanın da akıllıca olduğunu düşünmüyoruz." Durakladı, sonra ekledi: "Başka bir deyişle, demokratik ideali savunmakla birlikte, bu idealin ancak belirli bir grubun bütün üyeleri aynı toplumsal düzeyden, tercihen yüksek bir düzeyden geldiğinde mümkün olduğuna inanıyoruz."

Bayan Penmark bu dikkat çekici sözleri zihninde evirip çevirdi ve "Aile geçmişimizi kabul edilebilir bulacağınızı düşünüyorum," dedi. Daha temkinli bir sesle, kendisinin Orta Batı'da doğduğunu, çocukluğunda ülkenin birçok yerinde yaşadığını, Pearl Harbor'dan bir yaz önce Minnesota Üniversitesi'nden mezun olduğunu ekledi. Akademik geçmişi pek parlak olmamıştı, makul derecede idare etmişti, o kadar.

T.me/Cinciva

Tereddütle ellerine baktı, sonra dedi ki: "Çok düşkün olduğum babam, İkinci Dünya Savaşı sırasında bir uçak kazasında öldü. Adı Richard Bravo'ydu, bir dönem köşe yazarı ve savaş muhabiri olarak epey tanınmıştı."

"Elbette, elbette!" dedi Bayan Octavia. "Çalışmalarını biliyorum. Hayal gücü ve güzel bir nesir tarzı vardı." Kız kardeşlerine döndü, onlar da onaylayarak başlarını salladılar. "Derin ve anlayışlı bir adamdı. Ölümü büyük bir kayıptı."

"Yazılarından derlenmiş bir kitap kütüphanemizde var," dedi Bayan Burgess ancak Bayan Octavia, mesele kapanmış gibi elini kaldırdı, sanki Bayan Penmark kızının uygunluğunu artık tartışmasız biçimde kanıtlamıştı. "Kayıtlarımızın sınırlı olduğunu muhtemelen biliyorsunuzdur, gelecek dönem için kontenjanımız şimdiden dolu," dedi. "Ama kız kardeşlerimle, Richard Bravo'nun küçük torunu için mutlaka bir yer bulacağız." Ardından ayağa kalktı, başını eğerek selam verdi ve odadan çıktı.

Kız kardeşlerin en küçüğü Bayan Claudia dosyalarda aradığını buldu, sonra, "Demek Monica Breedlove ile komşusunuz?..." dedi. "Bir maskeli baloda, sosyeteye takdim edildiğim yıldı, eteğimin kuyruğuna basıp koparmıştı. O kadar utandım ki! Eve gittim, bir daha geri dönmeye cesaret edemedim!"

"Kasabada saçını kısacık kestiren ilk kadın Monica'ydı," dedi Bayan Burgess. "Ve ortalık yerde sigara içen ilk kadındı, yani en azından saygın olanların ilki."

"Onu gördüğünüzde," diye sürdürdü Bayan Claudia, "eteğimin kuyruğuna basmasının sebebinin, o akşam Albay Glass'ın benimle üç kez dans edip onunla bir kez bile etmemesi olduğunu düşündüğümü söyler misiniz?"

Christine başını sallayıp ileteceğine söz verdi ama unuttu, ta ki piknik sabahı okula yaklaşırken, Bayan Claudia'nın

T.me/Cinciva

çimenlikte kâğıt dolu bir çuvalı sürüyerek götürdüğünü görene kadar. Gülümsedi, hatırladı; Bayan Breedlove arabasını park ettikten ve Rhoda incir ağaçlarının yakınındaki bir gruba katıldıktan sonra, Bayan Claudia'nın sözlerini aktardı. Bayan Breedlove hemen kahkahaya boğuldu, hepsini eksiksiz hatırladığını söyledi.

Olay, Pegasus Cemiyeti'nin her yıl düzenlenen kostümlü balosunda olmuştu. Aslında tek yaptığı, Albay Glass'ın kolunda kıkırdayarak uzaklaşmakta olan zavallı, pasaklı Claudia'nın eteğinin kuyruğuna dans ayakkabısının burnunu koyup çok ama çok hafif bir baskı uygulamaktı; beklediği gibi, kuyruk, eski bir Marx Kardeşler filminin içinden çıkmış gibi, yerinden ayrılıp çekile çekile gitti. Asıl sorun şuydu: Fern kızları o yıllarda nakit para sıkıntısı çektikleri için gardıropları ortaktı, bir tür ihtiyacın neyse al türünden bir gardıroptu bu; ihtiyaç doğduğunda her biri içindekileri istedikleri gibi kullanmakta serbestti. Bu yüzden giysilerinin parçalarını durmadan düzenler, yeniden eşler, farklı desenler ve renk karşıtlıklarıyla yeni şeyler giydikleri yanılsaması yaratmaya çalışırlardı ama her şey yalnızca tek bir gece için ödünç alındığından, başkalarının giysileri gibi sağlam dikilmezdi; aceleyle bağlanır, iğnelenir, teyellenirdi ki ertesi gün sökülüp yeniden kullanılabilsin.

Bayan Breedlove neşeyle güldü, bir süre sessizce yelpazelendi, sonra Claudia'nın niyetini doğru sezdiğini söyledi. Evet, bilerek yapmıştı ama Albay Glass'la üç kez dans ettiği için değil –ki Glass'ı, balıkçılıkla ilgilenen, kibirli ve son derece sıkıcı bir adam olarak hatırlıyordu, bir de disiplinin yenileyici gücüne, soğuk soğuk ve kişisel olmayan bir biçimde inanırdı– hayır; asıl neden Claudia'nın, kardeşi Emory'yi göz göre göre ayartmaya çalışmasıydı, ayrıca Bayan Breedlove azmetmişti: Wages ailesinin başına ne gelirse gelsin, ineğe benzeyen, dağınık Claudia Fern o aileye girmeyecekti!

T.me/Cinciva

İki otobüs kaldırımın kenarına yanaşmış, çocukların bir kısmı çoktan yerlerini almıştı. Bayan Breedlove etrafa bakınıp Rhoda'ya seslendi. Çocuk yanına gelince, "Güzel yazı madalyasını kazanan şu küçük Daigle nerede? Gelmiş mi? Göremedim," dedi.

"İşte orada," dedi Rhoda. "Kapıda duruyor."

Oğlan soluktu, şaşırtıcı derecede zayıftı; yüzü uzun, takoz biçimliydi ve dolgun, pembe altdudağı da yersiz bir duygusallıkla büzülüyordu. Annesi sahiplenen bir edayla yanında duruyordu; pörtlek gözlü, gergin bir kadındı. Pasif oğlunu kaygıyla dürtüklüyor, şapkasını ve kravatını düzeltiyor, çoraplarını çekiştiriyor ya da mendille yüzünü hafif hafif siliyordu. Madalya çocuğun gömlek cebine iğnelenmişti; annesi, madalyadan bahsedildiğini sezmiş gibi, kolunu gerginlikle oğlunun omzuna attı ve sanki oğlu değil de kendi kazanmışçasına madalyayı avucunda kaldırdı.

Bayan Breedlove, keyifli ve ikna edici bir sesle Rhoda'ya, "Sence de gidip tebrik etmen hoş bir jest olmaz mıydı?" dedi. "Madalyayı kazanamasan da onun kazandığına çok sevindiğini söylesen?" Çocuğu kapıya doğru yönlendirmek istermiş gibi elini tuttu ama Rhoda elini çekerek, "Hayır! Hayır!" dedi. Kararlılıkla başını iki yana salladı. "Kazandığına sevindiğim falan yok. Madalya benimdi. Madalya benimdi ama o aldı."

Çocuğun buz gibi sesi Bayan Breedlove'ı irkiltti ama bir an sonra gülerek, "Ah, keşke benim içgüdülerim de seninki kadar doğal olsaydı, canım," dedi. Onay ararcasına Christine'e dönüp neşeyle ekledi: "Bir çocuğun zihni ne kadar da saf oluyor. Ne kadar da hileden, aldatmadan uzak." Ama Bayan Penmark çoktan yanlarından ayrılmış, başını sallayıp eliyle işaret ederek kendisini çağıran Bayan Octavia Fern'le konuşmaya gitmişti.

İkisi, yıldız çiçekli yasemin çalılarının bulunduğu küçük

T.me/Cinciva

yan verandanın yanında duruyorlardı. Bayan Octavia, "Bay Penmark'ın bugün yanınızda olmamasına çok üzüldük," dedi. "Onunla hiç tanışmadık ama doğrusu tanışmak istiyoruz çünkü hakkında çok hoş şeyler duyduk. Herkes yetenekli bir genç adam olduğunu söylüyor. Aslında dünkü kapanış töreninde de görmeyi ummuştuk ama sanırım çok meşgul olduğu için gelemedi."

Christine, kariyerinin bu döneminde eşinin işi yüzünden evden çoğu zaman uzak kaldığını anlattı. Şu sıralar Güney Amerika'daydı, Batı Yakası boyunca liman tesislerini incelemek üzere görevlendirilmişti. Gideli bir hafta olmuştu ve vardığını bildiren telgraf dışında kendisinden haber alamamıştı. Elbette onu özlüyordu ama tüm yazı uzakta geçireceği gerçeğini de kabullenmişti. Mümkün olsaydı kapanış törenine mutlaka gelirdi, çünkü o da Fern Hanımlar hakkında çok şey duymuş, onları şahsen tanımak istediğini pek çok kez dile getirmişti.

Verandadaki sallanan sandalyelere oturdular. Bir müddet sonra, anne babaların dile getirmedikleri ama akıllarını kurcalayan sorularına uzun zamandır aşina olan Bayan Octavia, "Rhoda hakkında ne düşündüğümüzü, bizimle geçirdiği süre zarfında neler başardığını merak ediyor musunuz?" diye sordu.

Bayan Penmark merak ettiğini söyledi ve çocuğun, neredeyse bebekliğinden beri hem kendisi hem de eşi için bir muamma olduğunu ekledi. Tarif etmesi güçtü ama çocuğun karakterinde onları huzursuz eden, tuhaf bir olgunluk vardı. Bu yüzden de disipline ve eski usul erdemlere önem veren bir okulun Rhoda için ideal olacağını, mizacındaki rahatsız edici yönleri ortadan kaldıracağını ya da en azından değiştireceğini düşünmüşlerdi.

Bayan Fern yeni gelen birine başıyla selam verdi. Düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir elini alnına bastırdı ve Rhoda'nın

T.me/Cinciva

bazı yönlerden okulun şimdiye kadar sahip olduğu en tatmin edici öğrencilerden biri olduğunu söyledi. Tek bir gün bile devamsızlık yapmamıştı, bir kez bile geç kalmamıştı. Okul tarihinde, bir öğretim yılı boyunca, sınıflarda her ay davranıştan yüz alan, oyun alanlarında da her ay özgüven ve çevreyi korumadan yüz alan tek çocuktu ve Bayan Penmark, Bayan Fern'ün uzun öğretmenlik kariyeri boyunca uğraştığı kadar çocukla uğraşmış olsaydı, bunun ne kadar olağanüstü bir sicil olduğunu anlardı. Bayan Fern yırtık pırtık hasır şapkasını taktı, kâfur ağacının kabaran yapraklarının arasından ısrarla süzülen güçlü sabah güneşine karşı gözlerinin üstüne doğru ayarladı. "Rhoda mazbut, tutumlu bir çocuk," diye sürdürdü, "ve belki de şimdiye kadar karşılaştığım en *tertipli* küçük kız."

Christine güldü. "Rhoda elbette tertipli," dedi. "Kocam da bu tertipliliği nereden aldığını bilmiyor, bizden almadığı kesin."

Bayan Burgess Fern geldi, kız kardeşinin yanındaki sandalyeye oturdu, bir süre dinledikten sonra, "Bence Rhoda'nın mizacının sırrı, çoğumuzun aksine, başkalarına ihtiyaç duymaması. O kadar kendine yeten bir kız ki! Hayatım boyunca hiç böylesine ayakları yere basan birini görmedim!" dedi.

Bayan Penmark içini çekti, ellerini gülünç bir abartıyla yukarı kaldırdı. "Bazen keşke diyorum başkalarına daha bağımlı bir çocuk olsa. Bazen keşke daha az pratik, daha sevecen ve daha duygusal olsa."

Bayan Octavia, çocuklar konusundaki deneyimlerinden yola çıkarak nazikçe dedi ki: "Onu değiştiremezsiniz. Bu çocuk kendine ait bir dünyada yaşıyor, eminim ki onun dünyası, sizinle benim yaşadığımız dünyaya hiç benzemiyor."

Bayan Burgess, "Küçük kız, sekiz yaşında bile kendine yetebiliyor gibi, bu da hangi yaşta olursa olsun pek rastlanan bir şey değil," dedi. Ayağa kalktı, merdivenlerden indi ama

T.me/Cinciva

durup ekledi: "Rhoda'nın bir çocukta pek rastlanmayacak kadar dikkat çekici çok özelliği var. Her şeyden önce, cesareti çok sıradışı. Neredeyse hiç fiziksel korkusu yok gibi, ortalama bir çocuğu korkutup ağlatacak ya da kaçıracak şeylerin karşısında sakin sakin durabiliyor. Bir de kesinlikle ispiyoncu değil, bunu şimdiden anladık. Geçen kış oğlanlarımızdan biri caddenin karşısındaki Bayan Nixon'ın penceresine taş attı ve..."

"Adelaide Nixon'ın çıkardığı yaygarayı görmeniz lazımdı, sanırsınız üzerimize hidrojen bombası atıldı," dedi Bayan Octavia neşeyle.

"Her neyse," diye sürdürdü Bayan Burgess, "Rhoda her şeyi görmüştü, elbette suçlu oğlanın kim olduğunu biliyordu. Ama ona sorular sorduğumuzda, 'onurlu küçük bir yurttaş olarak suçluyu bildirmek görevin' dediğimizde de, koca bir hiçle karşılaştık. Elmasını yemeye devam etti, başını iki yana salladı, sonra da bazen yaptığı gibi, o hesapçı, neredeyse küçümseyen bakışıyla bizi süzüp durdu."

"Ah, biliyorum! Biliyorum!" dedi Christine. "O bakışı o kadar çok gördüm ki!"

"Oğlan ertesi gün gözyaşlarına boğulup suçunu itiraf etmeseydi, gerçeği asla öğrenemezdik," dedi Bayan Burgess. Bu noktada okul müdürü Bayan Octavia hikâyeyi devraldı: "İlk başta, kız kardeşlerim ve ben Rhoda'nın inatçılığı ve işbirliği yapmaması nedeniyle cezalandırılması gerektiğini düşündük ancak tavrının aslında sadakatinin bir gösterisi olduğu sonucuna vardık. Küçük bir ispiyoncu olmayı reddettiği için ihtar almamalıydı, ki alsaydı mükemmel sicili bozulacaktı."

Christine içgüdüyle elini Bayan Octavia'nın koluna koydu. "Peki, arkadaşları arasında popüler mi?" diye sordu. "Diğerleri onu seviyor mu?"

Ancak Bayan Octavia bu soruya cevap veremeden, kal-

T.me/Cinciva

dırımda nöbet tutan kız kardeşi Claudia seslendi çünkü Bayan Octavia'nın önünde ya bir yalan söylemek ya da diğer çocukların Rhoda'dan hem korktuklarını hem de nefret ettiklerini itiraf etmek gibi bir seçim belirecekti. Claudia, son çocuğun da geldiğini ve isim listesinden işaretlendiğini haber verdi. Otobüsler artık hareket etmeye hazırdı, piknik başlamak üzereydi. Bayan Fern ve kız kardeşleri, elleri kolları birilerinin son anda ihtiyaç duyabileceği eşya dolu halde, Bayan Penmark'la birlikte yassı taşlarla döşeli uzun yoldan kapıya doğru yürüdüler.

Bir süre boş boş dolanmalar, kahkahalar, tuhaf bir telaş vardı; sonra nihayet Fern kardeşler, yardımcıları ve öğrencileri güvenli bir şekilde yerlerine yerleştirildi, ilk otobüs kaldırımdan ayrıldı. Şoför başını çevirip dinledi, sonra şüpheci bir kuşun hızlı hareketleriyle tekrar başını çevirdi. Öndeki otobüs, kâfur ağacının sarkan dallarının altındaki araba yoluna park edilmişti; otobüs ileri doğru süzülürken ağacın yeşil dallarına sürtündü ve kaldırıma, kanat çırpar gibi uçuşan, kokulu yapraklardan bir yağmur döküldü.

Öndeki otobüsün ilk hareketinde, yola çıkışın o ilk tatil alametinde, caddenin karşısındaki evin çimlerinde burunları öne uzanmış patilerinin üstünde keyifle yatan iki Airedale birden fırladı, çılgınca havlayarak havaya sıçradılar, kendi etraflarında döndüler, çit boyunca koştular. Küçük bir oğlanın şapkası uçtu, sokağa yuvarlandı, öndeki otobüs durdu; Monica Breedlove, al al olmuş yanaklarıyla gülerek öne koştu ve şapkayı sahibine geri verdi. Arkadaki otobüste bir küçük kız, nedense pikniğe götürmenin uygun olduğunu düşündüğü yazı tahtasını pencereden düşürdü, o otobüsün şoförü de bağırışlar, yuhalamalar ve parmakla öttürülen keskin ıslıklar eşliğinde otobüsü durdurdu, geri gidip tahtayı aldı. O arada Bayan Daigle, oğluna son bir kez sarılmak için otobüsün yanına koştu. Oğlunun direnmeden uzattığı nem-

T.me/Cinciva

li elini okşadı ve "Baş ağrın geçti mi?" diye sordu. "Temiz mendilin var mı?"

Yazı tahtasıyla geri dönen şoför, abartılı bir sabırla, "Dikkat edin! O pencereye dikkat edin, hanımefendi!" dedi.

"Kendini fazla yorma," dedi Bayan Daigle gergin ve endişeli bir sesle. "Ve mümkün olduğunca güneşten uzak dur."

Otobüsler yavaşça yeniden ilerledi, insanlar evlerinin kapılarına çıkıp yolculara gülümsediler, seslendiler; sonra şoförler, Bayan Octavia'nın tekrar tekrar yaptığı uyarıları hatırlayarak, köşeyi temkinle döndüler ve sokak yeniden sakinleşti. Piknik resmen başlamıştı. İşte o sırada Rhoda koltuğundan kalktı ve küçük Daigle'a daha yakın bir koltuğa geçti. Gözleri madalyaya dikilmişti ama hiç konuşmuyordu; sonra, bir an sonra, kendinden daha emin hissedince, oğlanın yanındaki koridorda durdu, elini uzatıp madalyaya dokundu fakat Claude huysuzca geri çekildi, "Neden başka bir yere gitmiyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?" dedi.

Otobüsler gözden kaybolduktan sonra Bayan Penmark, Bayan Breedlove'ın otomobiline doğru yürüdü. Başını çevirip arkadaşını aradı ve Monica'nın her zamanki gibi, bir grup insanın ortasında olduğunu gördü, belli ki uzun zamandır görmediği eski tanıdıklarıydı. Her zamanki gibi coşkuyla konuşuyor, ellerini, omuzlarını oynatıyor, vurgulamak için boynunu çılgınca geriye atıyordu. Bunu görünce Bayan Penmark, kaldırımla cadde arasındaki çim şeride geçti ve arkadaşının hikâyesini bitirmesini bekledi. O sırada iki adam gelip arkasındaki oya ağacının altında durdular, ikisi de aynı anda saatlerine baktılar.

"Geçen gün bir şey okudum," dedi uzun olanı. "Yaşadığımız çağ kaygı çağıymış. Biliyor musun? Bence bu oldukça iyi bir hüküm, oldukça yerinde. Eve gidince Ruth'a anlattım, o da 'Doğru söze ne denir!' dedi."

"İnsanlığın yaşadığı her çağ kaygı çağıdır," dedi diğeri.

T.me/Cinciva

"Bana sorarsan, ben bu çağa şiddet çağı derim. Bana göre bugünlerde herkesin aklında şiddet var. Sanki yok edecek bir şey kalmayana kadar böyle devam edeceğiz. Durup düşününce insanın içine korku düşüyor."

"Öyleyse belki de kaygı *ve* şiddet çağında yaşıyoruz."

"Bak işte, bu daha mantıklı. Düşündükçe, galiba bizim çağımız gerçekten böyle."

El sıkıştılar, ertesi hafta öğle yemeğinde buluşmak üzere sözleştiler ve kendilerine el eden eşlerine doğru yürüdüler. Bayan Penmark ise sessizce durup duyduklarını zihninde evirip çevirdi. Birden, şiddet kalbin kaçınılmaz bir unsuru, belki de hepsinden önemlisiymiş gibi geldi ona; iyiliğin, şefkatin, sevginin kucaklayışının ardında yatan, kökü kazınamayan bir şey, âdeta kötü bir tohum gibi. Bazen derinlerde gizlenir, bazen yüzeye yakın durur ancak her zaman oradadır, doğru koşullar altında, mantıkdışı tüm dehşetiyle ortaya çıkmaya hazırdır.

Biraz sonra Bayan Breedlove geldi, çimde Christine'in yanına katıldı, ardından park ettiği arabasına doğru görkemli bir edayla yürürken şöyle dedi: "Claudia Fern'ün yitirdiği etek kuyruğu hadisesi sembolizmle dolu, o yüzden bunca yıl unutmayıp sana anlatmasına şaşırmıyorum. Psikanalizdeyken Claudia'nın kuyruğu durmadan, tekrar tekrar karşıma çıkıyordu, hatta kaygı nevrozumun kilit sahnelerinden birine dönüştü." Başını geriye attı, yanlarından geçenlere belli belirsiz el salladı ve devam etti: "Zavallı Emory'ye ensest bir saplantım olduğu o kadar açık ki detaylandırmaya gerek yok; ensest zaten çok *klişe*. Analistimin gözünde daha ilginç olan, kuyruğun kopmasının gizli penis düşmanlığını ve penis kıskançlığını ortaya çıkarmasıydı, ayrıca hem erkekleri hem de kadınları sakatlama ve hadım etme dürtümü de gösteriyordu."

Monica coşkuyla konuşuyor, önemli bulduğu yerleri vur-

T.me/Cinciva

gulamak için başını sallıyordu. Söylemek istediği çok şey vardı ama bu duygu yüklü meseleleri, yarı medeni kabilenin ilkel tabularını, en bilimsel soğukkanlılıkla, hatta Christine gibi objektif ve zeki olduğu kanıtlanmış biriyle bile konuşurken ne kadar ihtiyatlı olmak gerektiğini biliyordu; yoksa insanı ya sapkın sayarlar ya da en iyi ihtimalle biraz tuhaf bulurlardı. Yine de, zavallı Claudia'nın eteğinin o basit, görünüşte masum yırtılmasında pek çok çağrışım, pek çok ima vardı ve bazısı oldukça eğlenceliydi. Ama kendine mukayyet olacaktı, o koca ağzını kapalı tutacak, bunları söylemeyecekti, oysa Tanrı biliyor ya, önyargısız ve dikkatli bir dinleyici için her şey yeterince ortadaydı.

Ama Christine, Monica'nın söylediklerinin pek azını duyuyordu çünkü aklı hâlâ az önce kulak misafiri olduğu konuşmadaydı, hâlâ şiddet fikrine takılıp kalmıştı. Çok sevdiği babası da başkalarının umursamaz şiddeti yüzünden ölmüştü ve yeniden hatırlayınca içinden şöyle geçirdi: *Çok gençti, önünde daha nice yıllar olmalıydı. O olay yaşanmasaydı, bugün hayatta olabilirdi ve çocukken korktuğumda yaptığı gibi şimdi de beni teselli edebilirdi.* Babasını son kez gördüğü ânı hatırladı, onu taşıyan uçak Güney Pasifik'te bir yerde düşman ateşiyle vurulup düşürülmeden bir hafta önceydi. O yolculuğun ilk etabına çıkacaktı, annesi o ara hasta olduğu için havalimanına gelememişti. Christine her zamanki gibi, kendisi için gereksiz olan ama hep ısrarla yaptığı bir işle, bagajla ilgilenirken, babası kollarını ona dolamış, yanağını kendi yanağına sıkıca bastırıp onu öylece tutmuştu. Şimdi düşününce, kendi sonunu nasıl olduysa sezmiş olmalıydı, bu yolculuğun bir daha dönmeyeceği yolculuk olduğunu biliyor olmalıydı çünkü onu öpmüş, kulağına usulca fısıldamıştı: "Sen hayatımın ışığısın. Bu hayatta her şeyden çok seni sevdim. Ne olursa olsun bunu hatırla. Bunu hep hatırla. Ve şu anda olduğun kişi olarak kalmaya devam et."

T.me/Cinciva

Şimdi bunları hatırlarken Christine başını çevirdi, Monica'nın keskin gözü duygusunu yakalamasın diye dudaklarının arasından, "Hatırlıyorum, babacığım. Hatırlıyorum," dedi.

Bayan Breedlove arabayı her daim yeşil olan meşenin altına park etti, gözlerini kaldırınca evin arka tarafında pirinçleri parlatmakta olan Leroy'u gördü. Dudaklarını pişmanlıkla büzdü ve "Hortum meselesini büyüttüğüm için üzgünüm ama Leroy bir azizi bile çileden çıkarabilir. Kendi kendime, onun bizim fırsatlarımıza, bizim avantajlarımıza sahip olmadığını, ondan fazla şey beklemeye hakkım olmadığını hatırlatıyorum ancak elbette yine de durmadan öfkeleniyor, o güzel duygularımı unutuyorum," dedi.

Bayan Breedlove'ın sesini duyan Leroy başını kaldırdı, göz göze geldiler. Bayan Breedlove, aralarındaki yanlış anlaşılmanın geçmişte kaldığını, artık kötü duygu beslemediğini, kin tutmadığını, kaba davranışını affedebildiğini göstermek için başını sallayıp neşeyle el etti. Ama Leroy, zaferin apaçık kendisinin olduğunu düşünürken, bu kadar kolay yatışacak biri değildi. Selamına karşılık vermeden öylece baktı, omuzlarını silkti ve binanın yan tarafında, avluya doğru, yeni garajların –bir zamanların eski araba ahırlarının– bulunduğu tarafa kayboldu. Binaya yaslandı, çimentoya tükürdü, ağzı hoşnutsuzluğunun ekşiliğiyle bükülmüştü.

O çokbilmiş Monica Breedlove, o geveze kaltak. Kimse hiçbir şey bilmezdi, bir tek o bilirdi güya. Milletin içinde dolaşıp insanlara hakaret etmek, kendisi kadar iyi insanlara tepeden bakmak, sonra da her şeyi bildiğini sanmak... Eh, bir gün ona haddini bildirecekti. O kaltağa dersini verecekti, hem de fena halde. Eğer orada burada okuduğu kadın sevicilerden biri çıkarsa şaşırmazdı... Dudaklarının fısıltıyla şekillendirdiği müstehcen şeyler zihnini doldururken durduğu yerden uzaklaştı, gözleri sağa sola bakıyor, elleri havaya

T.me/Cinciva

küçük küçük kesme hareketleri yapıyordu. Bayan Breedlove'ın arabasının kapısının kapandığını, iki kadının sohbet ederek yürüyüş yolundan yukarı çıktıklarını duydu. Büyük japongülü çalısının arkasına gizlenip yaprakların arasından onları dikizledi.

Şu sersem sarışın –yediği önünde yemediği arkasında Christine Penmark– bambaşka bir mevzuydu. Bir gün onu bodruma indirip tadına bakmak isterdi. Hem de evire çevire. Bağırta bağırta. Varolan tüm pozisyonları dener, kendi kafasından yenilerini de eklerdi. İşini bitirdiğinde peşinden koşturturdu. Ağlatır, daha fazlası için orospuyu yalvartırdı. Bazen istediğini verir bazen de oralı olmazdı, keyfi nasıl isterse artık.

Bayan Breedlove, eli kapıda, saatine baktı ve "Aman Tanrım, saat sekizi çeyrek geçmiş!" diye bağırdı. Kardeşini uyandırıp işe yollamak üzere koşarak merdivenlerden çıktı. Christine, dairesine girince kendine bir demlik kahve yaptı. Salonda kahvesini yudumlarken sabah gazetesine göz gezdirdi ama zihni okuduklarını pek algılayamıyordu, çünkü düşünceleri sürekli geçmişe dönüyordu.

Kocasıyla New York'ta tanışmıştı. Yirmi dört yaşındaydı ve evlilik fikrinden giderek uzaklaşıyordu. O yıl annesiyle Gramercy Park'ta yaşıyordu. Annesi kalp hastasıydı ve o da elinden geldiğince kendisini ona bakmaya adamıştı. Fedakârlıklarının karşılığını az da olsa verebilme fırsatı bulduğu için mutluydu. Ama annesi hastalığının ölümcül olduğunu bilse de hiçbir zaman bir hasta gibi davranmadı ya da istekleri bitmeyen, dırdırcı bir talepkâr olmadı. Christine de çalışma saatleri çok uzun olmayan ve ihtiyaç duyduğu an annesine hızlıca ulaşabileceği bir sanat galerisinde işe girdi.

O kış, annesinin eski arkadaşlarından Bayan Bogardus, Christine'i akşam yemeğine davet etti. Yemeği, genç bir deniz subayı olan yeğeni Kenneth Penmark'ın şerefine veriyordu.

T.me/Cinciva

Christine, bu daveti kabul etti ama tek derdi, fazla ağırbaşlı olduğunu ve yeterince dışarı çıkmadığını düşünen annesini memnun etmekti. Genç adamdan ilk görüşte hoşlanmıştı. Diğer konukların şamatası onları boğmadan önce, bir süre şömine başında oturup Paris Ekolü ressamları hakkında sohbet etmişlerdi. Onda hiç bir etki bırakamadığını düşünen Christine yemekten erken ayrılmıştı. Ama ertesi gün öğleden sonra subay galeriye gelip, "Dün gece hayranlıkla bahsettiğin Modigliani tablosunu görmek istiyorum," dedi. Christine ona tabloyu gösterdi. Kenneth, "Bunu evleneceğim kız için almayı düşünüyorum. Sence hoşuna gider mi?" dedi. Christine, kızın hoşuna gideceğinden emindi ama olur da akıl almaz bir şekilde beğenmezse, Kenneth'e böyle sıkıcı bir yaratıkla daha fazla zaman kaybetmemesini tavsiye etti. Kenneth tabloyu satın alıp yanında götürdü.

O akşam yemekten önce Kenneth evi aradı. Akşamı Clara teyzesine ve aile anılarına ayıracağını, bu yüzden çok istese de Christine'le görüşemeyeceğini söyledi ama saat on birde tekrar aradı. Teyzesi nihayet uyumuştu, gecenin geri kalanı kendisinindi. Dansa gitmeyi önerdi. Christine gecenin sonunda, onun için dünyadaki tek erkeğin Kenneth Penmark olduğunu bilerek, mutlu ve yorgun argın eve döndü. Ertesi gün pazardı ve Kenneth aradığında, annesiyle tanışması için onu çaya davet etti; daha sonra, gidecek başka bir yer kalmamış gibi Doğa Tarih Müzesi'ne gittiler.

Pazartesi günü Kenneth, Christine'e orkide, annesine gül yolladı.

Salı günü Kenneth'ın izninin son günüydü. O sabah veda etmek için galeriye geldi. Modigliani'yi de yanında getirmişti ve Christine'e uzatırken, "Umarım ne demek istediğimi anladınız, küçükhanım!" dedi. Sonra herkesin önünde onu kollarının arasına alıp öptü, döndü ve sakince kapıdan çıktı. Annesi o kış öldü, ertesi bahar Teğmen Penmark geldi ve

T.me/Cinciva

evlendiler. Christine, çok başarılı bir evlilik yaptığını düşünüyordu. Kenneth'la evlenmeseydi hiç evlenmeyecekti.

Gazeteyi bir köşeye kaldırıp evi temizlemeye girişti. Kocasını şimdiden özlemişti ve bu mecburi ayrılıkları kabullenmiş olsa da hiç alışamamıştı. Salonda sessizce dururken, bütün hayatını birilerini bekleyerek geçirdiğini düşündü; önce babasını, şimdi de kocasını.

Bu sefer, yolculuk uzun olacağı için birlikte gitmeyi de düşünmüşlerdi ama ne yazık ki bu fikirden vazgeçmişlerdi. "Gereksiz masraf olur," dediler, "o parayı bir noktada yaptırmayı düşündüğümüz ev için kullanırız," dediler. Ama asıl neden daha derindi ve kızlarıyla ilgiliydi. Çocuğu yanlarında götüremeyeceklerini düşünüyorlardı ve onu başka birine, hatta Bayan Breedlove gibi hoşgörülü ve sevgi dolu birine bile bırakmanın söz konusu olamayacağını biliyorlardı.

Çocukta hep bir tuhaflık vardı ama bu hallerini görmezden gelmişler, zamanla diğer çocuklara benzeyeceğini ummuşlardı, ne var ki bu hiç gerçekleşmemişti. Baltimore'da yaşadıkları dönem, altı yaşındaki Rhoda'yı pek çok kişinin tavsiye ettiği ilerici bir okula kaydettirdiler fakat bir yıl sonra okul müdürü çocuğun okuldan alınmasını istedi. Bir açıklama bekleyen Bayan Penmark müdürle görüşmeye gitti. Müdür, ziyaretçisinin açık gri paltosunun yakasındaki altın ve gümüş denizatı broşuna gözlerini dikmişti, sanki nezaketi de sabrı da çoktan tükenmiş gibi, birdenbire konuştu: Rhoda soğuk, kendine yeten, zor bir çocuktu; başkalarının kurallarıyla değil, kendi kurallarıyla yaşıyordu. Kısa sürede fark ettikleri üzere usta ve son derece inandırıcı bir yalancıydı. Bazı yönlerden yaşıtlarından çok daha olgundu, başka yönlerdense neredeyse hiç gelişmemişti. Ama bunların hepsi okulun kararını pek az etkilemişti, çocuğun okuldan atılmasının asıl nedeni, sıradan ama epey becerikli küçük bir hırsız olduğunun ortaya çıkmasıydı.

T.me/Cinciva

Bayan Penmark gözlerini kapattı ve sessizce, "Yanılıyor olabileceğiniz, yargınızın mutlak doğru olmayabileceği hiç aklınıza geldi mi?" dedi.

Müdür, yanılma payı düşüncesinin bir değil, birçok kez aklını meşgul ettiğini kabul etti. Hatta tam da o anda onu rahatsız ediyordu fakat hırsızlıklarla ilgili değildi, çünkü o konuda hiçbir şüphe yoktu; tuzak kurmuşlar ve Rhoda'yı suçüstü yakalamışlardı. Çocuğun yaptıklarına tepkisi kınama değil, sempati olmuştu. "Okulda daha önce de benzer sorunlar yaşamıştık," diye bitirdi, "bu yüzden Rhoda'yı hemen okul psikiyatrına götürdüm, görüşünü aldım."

Christine içini çekti, elleriyle yüzünü kapattı ve zayıf bir sesle, "Görüşü neydi? Ne önerdi?" dedi.

Müdür bir an sustu, sonra devam etti: Psikiyatra göre Rhoda, pek çok açıdan o güne kadar gördüğü en erken olgunlaşmış çocuktu: kurnaz, olgun bir hesapçılığı vardı ve çocukluğa özgü hiçbir suçluluğu, hiçbir endişesi yoktu; elbette, yalnızca kendisiyle ilgilendiği için sevme kapasitesinden de yoksundu. Ama belki de en dikkat çekici özelliği, bitip tükenmeyen açgözlülüğüydü. Geleneksel varoluş kalıplarına asla uydurulamayacak, eğitilemez sevimli bir hayvan gibiydi...

Saat onda postacı geldi. Kocasından bir mektup vardı ve Christine sık yazılmış sayfaları okurken, iltifatları memnuniyetle kabul edenlerin mütevazı sesiyle, "Ah, Kenneth! Ah, Kenneth!" dedi. Rahatsız edici düşünceleri büyük bir kararlılıkla zihninden uzaklaştırdı. Nedensiz bir mutluluk dalgası hissetti çünkü o anda, bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olduğunu düşünüyordu. Mektuba cevap yazmak için masasının başına geçti ama önce ellerini yanaklarına dayayıp dingin, yeşil sokağa baktı, mutluluğuna sıkı sıkıya tutunuyordu, ki bu akıllıcaydı, çünkü bir daha asla böyle hissetmeyecekti.

T.me/Cinciva

ÜÇ

Bayan Breedlove, Penmarkların üst katında erkek kardeşi Emory ile yaşıyordu. Yıllar önce kendisini derinden sarsan, asla unutamadığı bir olay yaşamıştı. Yirmili yaşlarının ortalarında, kocası karısıyla ne yapacağını bilemez haldeyken, Bayan Breedlove'ın Viyana'ya gidip Profesör Freud'a psikanaliz yaptırma isteğine boyun eğmişti. Psikanaliz hikâyesini anlatmaktan asla bıkmazdı, bu hikâye onun için bir ihtimaller deniziydi. Anlatılanlara göre, Profesörle yaptığı yoğun ilk seansın ardından, Profesör açıkça onun mizacının kendi becerisini aştığını söylemiş ve Londra'ya gidip öğrencisi Dr. Aaron Kettlebaum'dan yardım almasını önermişti. O da öyle yapmıştı.

"Çok yerinde bir öneriydi," derdi sık sık, "Doktor Freud'un mesleki itibarını hiçbir biçimde, hiçbir şekilde küçümsemiyorum çünkü bütün tuhaflıklarına rağmen onu hâlâ zamanımızın büyük dehası sayarım ama Doktor Kettlebaum daha... nasıl desem... daha *sevilesiydi*, ne demek istediğimi anlıyorsun ya. Freud on dokuzuncu yüzyıl materyalizmine öyle bağlıydı ki bu, bana kalırsa, bakışını çarpıtıyordu. Üstelik Amerikalı kadınlardan nefret ederdi, özellikle de kendi ayakları üzerinde durabilen, erkeklerle eşit şartlarda boğuşabilen kadınlardan. Doktor Kettlebaum ise bireysel ruhun gücüne inanırdı, cinselliği de sıradan bir mesele olarak görüyordu. Zihni doğrusal değil, mistikti; tıpkı benimki gibi. Benim için çok şey yaptı, birkaç yıl önce öldüğünde telgrafla çiçek yolladım ve bir hafta ağladım."

Üç yıl sonra kocasına geri dönmüş, döner dönmez boşan-

T.me/Cinciva

ma işlemlerini başlatmıştı, kocası da buna karşı koymak için hiçbir çaba göstermemişti. Yeniden özgür kalınca, kardeşi Emory'ye bir yuva kurmanın görevi olduğuna karar verdi ve kurdu. Emory'nin karakterini çözümlemekten, onu analiz etmekten zevk alıyordu, Emory de bu analizlere çoğunlukla sessizce katlanıyordu. Son zamanlarda, kendi çıkarımlar zinciriyle, Emory'nin onun deyimiyle "mestur" bir eşcinsel olduğuna kanaat getirmişti; önceki bahar, büyük akşam yemeği davetlerinden birinde bu yeni meseleyi yakalamış, öyle rahat tartışmıştı ki masadaki tek rahat insan yine kendisiydi.

"'Mestur' ne demek?" diye sordu Emory. "Bunu daha önce duymadım."

"Maske takılmış gibi örtülü demek," dedi Bayan Breedlove. "Gizli. Saklı."

"Henüz yüzeye çıkmamış bir şey yani," dedi Kenneth Penmark.

"Doğru söze *ne* denir!" dedi Emory, cılız bir kahkahayla.

Emory ablasından birkaç yaş küçük, kırmızı yanaklı, tombul bir adamdı. Saç çizgisinin epey geriden başladığı kubbemsi pembe alnı genişti. Göbeği küçük ve sertti; gergin, yuvarlak bir hali vardı, sanki doğa, o koca saat kösteğiyle markasını sergilesin diye onu özellikle böyle bir arka plan gibi tasarlamıştı. Monica'nın her zaman "Emory'nin kanasta arkadaşı" dediği Frank Billings, "Peki, bu kanıya nasıl vardın Monica? Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Benim kanaatim," dedi Bayan Breedlove, "salt çağrışım kanıtına dayanıyor, zaten en iyi kanıt da odur." Şarabından bir yudum aldı, dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü ve ciddi bir sesle sürdürdü: "Başlangıç olarak, Emory elli iki yaşında ve hiç evlenmedi. Ciddi bir aşk yaşadığını da sanmıyorum." Sonra, Emory'nin "gerçek cinayet romanı" arkadaşlarından Reginald Tasker'ın araya girmek üzere olduğunu görünce, yatıştırıcı bir sesle elini kaldırdı: "Lütfen! Lütfen!"

T.me/Cinciva

dedi ve hızla devam etti. "Şimdi, meselelere objektif bakalım. Emory'nin hayattaki en derin ilgileri neler, ruhunu meşgul eden şeyler neler? Balık tutmak, sadık ev kadınlarının parçalanmasını konu eden cinayet romanları, kanasta, beyzbol maçları, erkek dörtlülerinde şarkı söylemek." Bir an durdu, sonra ekledi: "Peki Emory pazar günlerini nasıl geçiriyor? Başka erkeklerle bir teknede... balık tutarak. Peki bu etkinliklerde *hanımlar* var mı? Bu soruyu hemen cevaplayabilirim: Yok."

"Kesinlikle yok!" dedi Emory.

Bayan Breedlove etrafına bakındı, sözlerinin konuklarının üzerindeki etkisini ilk kez fark edince başını savurdu ve şaşırmış bir tonda, "Bu fikrin sizi neden bu kadar sarstığını anlayamıyorum. *Böylesine* sıradan bir şey! Aslında, eşcinsellik *ensestten* daha klişedir! Doktor Kettlebaum'a göre bu tamamen kişisel bir tercihtir," dedi.

Ne var ki bu takıntılı ve geveze yaşlı kadına katıksız bir budala muamelesi yapmak yanlış olurdu. Kocasının boşanırken seve seve verdiği tazminatı gayrimenkule yatırmıştı. Bu yatırımı yaparken izlediği plan, hem cinsel sembolizme dayanıyordu hem de kasaba herkesin öngördüğü gibi büyümeye devam ederse, arazilerinin bulunduğu yönde genişlemek zorunda olduğu gerçeğine. İlk günden itibaren başarılı olmuştu. Çok satan bir yemek kitabı yazmış, kasabanın psikiyatri kliniğinden sorumlu olmuştu; yorulmak bilmeyen bir sivil toplum çalışanı, yardım kampanyalarının mantıklı ve etkili başkanı olarak tanınıyordu.

Okul pikniğinin olduğu gün Bayan Breedlove, Christine'i arayıp öğle yemeğine davet etti. Emory'nin balıkçı arkadaşlarından biri ona üç kiloluk, güzel bir somon göndermişti. Emory de telefon edip cumartesi olduğu için tesisi öğleyin kapatacağını ve öğle yemeğine eve geleceğini söylemiş, uzun zamandır yapmadığı somonu pişirmesini istemişti, o da "ya-

T.me/Cinciva

parım" demişti. "Emory, geçen bahar bizim evde seninle Kenneth'ın tanıştığı arkadaşı Reggie Tasker'ı, o gerçek cinayet yazarını yemeğe davet ediyor, senin de gelip adamı eğlemeye biraz yardım etmeni istiyor. Neden öğlen gibi erkenden gelmiyorsun, sana somonu nasıl pişirdiğimi gösteririm. Aslında işin sırrı sosunda."

Daha sonra Bayan Breedlove, öğle yemeğini kasvetli, duvarları lambri kaplı yemek odasında değil, salonun yanındaki, eğreltiotlarını ve Afrika menekşelerini tuttuğu küçük köşede vermeye karar verdi. Erkekler geldiğinde masa orada kurulmuş, hazırdı. Erkekler yerel gazetelerde öne çıkan yeni bir cinayeti konuşuyorlardı. Anlaşılan Reginald Tasker bu olayı cinayet dergilerinden biri için yazacaktı ve şimdi ilk bilgilerini topluyordu. Sohbetlerine kulak misafiri olan Bayan Breedlove güldü, başını savurdu ve "Hadi bakalım, başladık yine!" dedi.

Dava, orta yaşlı bir hastane hemşiresi olan Bayan Dennison'la ilgiliydi; Bayan Dennison, tepeden tırnağa sigortalı iki yaşındaki yeğeni Shirley'yi 1 Mayıs'ta öldürmekten suçlanmıştı. O zaman kasaba, 1952'deki kurbanın kız kardeşi olan bir diğer yeğeninin de 1950'de aynı şekilde öldüğünü hatırladı, o da iki yaşındaydı. Sigortanın nimetlerine adanmış bir kadın olan Hemşire Dennison, ilk çocuğun ölümünden beş bin dolar tahsil etmişti, ikinci yeğenine ise altı bin dolarlık sigorta yaptırmıştı.

Bayan Breedlove konuğunu karşılamak için salona girdi, Christine hemen ardından bir sürahi martiniyi sehpanın üstüne koydu. Bir an sonra masayı son kez kontrol etmek için köşeye geçtiler, Reggie de hızla şunu ekledi: Hemşire Dennison'ın kocası, aile geleneğine yakışır biçimde mide bulantısı, boğaz yanması ve kasılmalarla, 1951 sonbaharında ölmüştü, tabii ki adamın da hayat sigortası vardı.

Christine biraz güldü, ellerini kulaklarına kapadı ve er-

T.me/Cinciva

keklerin duyamayacağı kadar kısık bir sesle, böyle hikâyeleri dinlemeyi sevmediğini söyledi. Suçla ilgili her şey, özellikle cinayet, onu bunaltıyor, kaygılandırıyordu. Dennison davasıyla ilgili haberleri görmüştü ama okumaya cesaret edememişti; sayfayı çevirip daha neşeli bir şeye geçmişti.

"Burada küçük bir ruhsal *engel* var!" dedi Bayan Breedlove yoğun ve memnun bir fısıltıyla. "Şimdi, durumla çağrışım kurabilirsen, endişenin köküne inebiliriz." Masanın ortasındaki süsü düzeltti. Christine'den hemen bir yanıt gelmeyince ciddiyetle devam etti: "Aklına gelen ilk şeyi söyle bana! Ne kadar aptalca gelirse gelsin, söyle!"

Bu arada Reginald Tasker dava ile ilgili bildiklerini anlatmaya devam ediyordu: "Hemşire Dennison o yılın 1 Mayıs sabahında, görümcesinin ailesini ziyarete gitti. Öğle yemeğine yetişmişti. Hemen yeğeni Shirley'yi kucağına aldı ve çocukla oynamaya başladı. Shirley'ye hediye getirmeyi unuttuğunu söyledi, hatta bu ona öyle büyük bir sıkıntı verdi ki yakındaki taşra dükkânına gidip aile için şeker ve meyveli gazoz aldı."

"Aklıma bir şey gelmiyor," dedi Christine. "Bomboş."

"Aslında, Hemşire Dennison yeğenine bir hediye getirmişti," dedi Reginald Tasker. "Yol üstünde satın aldığı on sentlik arsenik. Bir bakıma bu hediye yeğeninden çok kendisi içindi, çünkü onu vermeyi başarırsa bundan büyük ölçüde fayda sağlayacaktı."

"Ama şu anda aklında ne var?" diye ısrar etti Bayan Breedlove. Mutfağa geri döndüler. Bayan Breedlove büyük tahta kâsede salatayı karıştırırken Christine biraz sonra şöyle dedi: "Fern kardeşlerin babamın şöhretinden ne kadar etkilendiklerini düşünüyordum. Bayan Burgess, babamı hiç görmemiş olmasına rağmen, yalnızca fotoğraflarından tanıyor ve ona çok benzediğimi düşünüyor."

Bayan Breedlove tereddütlü bir sesle, "Bunun alışılmadık

T.me/Cinciva

bir çağrışım olduğunu söylemeliyim. Şimdilik pek anlayamadım," dedi. Gözlerini kısıp dudaklarını büzerek, dalgın dalgın salondaki konuşmayı dinledi. Reggie Tasker'ın notlarına göre Hemşire Dennison aldıklarıyla geri dönmüş ve hemen yeğeni Shirley için bir bardak portakallı gazoz hazırlamıştı. Sonraki bir saat kadar, çocuğun kasılmalarını son derece şefkatli bir ilgiyle izledi. Daha sonra, belki de çocuğun direncinin teyzesinin niyetine üstün gelmek üzere olduğunu düşündüğü için, küçük Shirley'nin hastalığının bu aşamasında ihtiyacı olan şeyin bir iki yudum daha portakallı gazoz olduğunu söyledi, bunun midesini yatıştıracağına ve onu her zamanki canlı, sağlıklı haline döndüreceğine emindi. Bardağı uzattı; tatlı, itaatkâr bir çocuk olan Shirley de teyzesini kırmayarak içti.

"Peki, *ikinci* çağrışımın ne?" diye ısrar etti Bayan Breedlove. "Belki ikinci çağrışımın daha net olur."

"Daha da saçma," dedi Christine. Bir an geçmişini zihninde evirip çevirdi, sonra birden, "Her zaman evlatlık olduğumu, Bravoların gerçek ailem olmadığını hissetmişimdir," dedi. "Bir keresinde anneme bunu sormuştum. Şikago'daydık, liseyi bitirdiğim yıldı. Ama o sürekli, 'Kiminle konuştun? Bu fikirleri kafana kim soktu?' deyip durdu. O kadar üzüldü ki bu konuyu bir daha hiç açmadım."

"Ah, zavallı, masum yavrum!" dedi Monica. "Yerine başka bir bebeğin bırakıldığı çocuk fantezisinin, çocuklukta en yaygın fantezilerden biri olduğunu bilmiyor musun? Ben de bir zamanlar, kraliyet kanı taşıyan bir kimsesiz çocuk olduğuma inanırdım, sanırım Plantagenet'ti. Nasıl oldu da ailemin kapısına gelmeyi başardığımı bilmiyorum ama beş yaşımdayken bunu kafamda gayet güzel kurmuştum. Bütün halkların mitleri ve folklorları bu tür fantezilerle dolup taşar."

Kahkahası aniden kesildi. Sessizlikte Reginald Tasker'ın sesi yeniden duyuldu: "Çocuk ikinci doz arseniği aldıktan ve

T.me/Cinciva

artık bir daha toparlanamayacağı açıkça görüldükten sonra, Hemşire Dennison kendi işiyle ilgili bir meseleyi halletmek için aceleyle şehre dönmesi gerektiğini söyledi. Sonradan anlaşıldığına göre bu iş, yeğeninin hayatı üzerine yaptırdığı iki poliçeden küçük olanını satın aldığı acenteye gitmekti, o ayki primi ödememişti ve o gün son gün, son fırsattı. Primi zamanında ödedi ve o gün iyi bir iş başarmış olmanın huzuruyla akşam yemeğini yedi. Çocuğun gece yarısına kadar dayanamayacağından emindi ve bu konuda haklıydı, küçük kız saat sekiz sularında öldü, böylece iki poliçe de işleme alındı."

Ara sıra başını sallayarak dinleyen Bayan Breedlove, kendi uzmanlık alanında Reginald Tasker'ın hiç de fena olmadığını söyledi. Onu Dr. Wertham gibi ilham verici bir psikiyatrın fersah fersah altında gördüğü doğruydu. Bolitho ve Roughead gibi adamlarla aynı kefeye bile koymuyordu. Ama en iyi işlerinde, onu alanında öne çıkaran, ayırt eden şefkatli bir ironi vardı. Öğle yemeği hazırlıkları tamamlanınca Bayan Breedlove ile Christine salona geçip erkeklere katıldılar. Her biri bir kokteyl aldı ve Monica, ayak bileklerini ustalıkla birbirine kenetleyip, "Siz ikiniz konuşacak başka bir şey bulamaz mısınız?" dedi.

"'Başka bir şey' derken seksi kastediyor," dedi Emory. Destek arar gibi Christine'e döndü ama Christine yalnızca gülümsedi ve gözlerini indirdi, aklı yine geçmişe gitmişti. En mutlu anlarında bile çocukluğunu huzursuz eden bulanık, biçimsiz şeyler vardı, gerçekleştiği sırada bile hiçbir zaman anlayamadığı korkunç bir olaya dair yarım yamalak bir anı vardı. Ama bunlar öylesine şekilsiz, öylesine uzaktı ki zihninde kesin bir bilgi olarak değil, daha çok mantıkdışı bir dehşet duygusu olarak yaşıyorlardı. İçini çekti, saçlarını geriye itti ve düşündü: *Sanırım bir zamanlar bir çiftlikte bir yerde yaşıyordum ve birlikte oynadığım erkek ve kız kardeşlerim vardı.*

T.me/Cinciva

Monica çenesini öne itti, ardından ani, spazmlı bir hareketle başını sola doğru silkeledi, sanki çenesinin üstünde duran bir çakıl taşını omzunun üzerinden atmaya çalışıyordu. "Bugün tikim çok can sıkıyor," dedi. "Nedenini hiç bilmiyorum, eminim." Bir sigara yaktı, sonra devam etti: "Doktor Kettlebaum'la tikimden ve bundan nasıl kurtulabileceğimden söz etmiştim ama bana şaşkınlıkla bakıp, 'Ama sevgili hanımefendi, bu ne kadar genç, ne kadar da ilgi çekici bir hareket. Neden olduğu gibi bırakmıyorsunuz?' demişti."

"Şu Kettlebaum da acayip adammış," dedi Emory.

Monica sakin sakin onayladı. Dr. Kettlebaum'ın bilge ve son derece yararlı bir adam olduğunu söyledi, kahverengi gözleri parlıyordu. Kardeşiyle Reginald'ın bilinçdışı şiddetlerini toplumun daha kolay kabul edebileceği bir şeye dönüştürme çabalarını hiç kuşkusuz hemen anlayacağını belirtti. Tuhaf olan, ikisinin de *cerrah* olmamış olmasıydı, bu, cinayet hikâyeleri okuyup yazmaktan çok daha çarpıcı olurdu. Monica geçmişte bu meseleleri uzun uzun düşünmüş ve şu sonuca varmıştı: İnsan sosyal bir varlık olarak ayakta kalacaksa, dürtü ne kadar büyükse, o dürtüye karşı savunma da o kadar büyük olmak zorundadır.

Panjurun açısını değiştirmek için ayağa kalktı; Reginald, onu çocukluğundan beri tanımanın rahatlığıyla, iğrenç bir sırıtışla Monica'nın dolgun kalçalarını çimdikledi. Monica bir anda kahkahalara boğuldu, kahkahası dairede yankılandı. Ona bir kokteyl daha koydu, Reginald da bardağı alır almaz elindeki bilgileri hızla toparlayıp anlatmayı sürdürdü.

Çocuk daha sonra hastaneye götürülmüş, ama orada ölmüştü. Doktorlar durumunu görünce otopsi istemişler ve arsenik hemen bulunmuştu. Christine yine elleriyle kulaklarını kapattı. *Ne kadar hassasım. Hiç güçlü bir karakterim yok,* diye düşündü. Gergin gergin güldü. "Ah, lütfen! Lütfen!"

T.me/Cinciva

Reginald da onunla birlikte güldü, anlayışla Christine'in omzunu okşadı ve bu davanın kendi türünün klasiklerinden biri olmaya mahkûm olduğunu söyledi. Bir kere, Hemşire Dennison'ın süresi geçmiş poliçenin primini ödeme konusundaki o tutumlu muhakemesi, bu korkunç olaya ihtiyaç duyduğu o sağlıklı, sıradan havayı veriyordu. Bir de, klasik suçları daha önemsiz suçlardan ayırıyor gibi görünen, bilinçsizce komik yanlardan biri vardı: Otopsinin ardından, kanıtlanan suçunu itiraf eden Hemşire Dennison bir pişmanlık ânında, yeğenini zehirlemiş olmaktan duyduğu üzüntüyü kelimelere dökemeyeceğini söyleyip ağlamıştı; ayrıca, "O kadarcık, minnacık bir tutam arseniğin sonradan tespit edilebileceğini önceden bilseydim, asla böyle korkunç bir şey yapmazdım," demişti...

Saat iki buçukta, öğle yemeği yenildikten sonra Reginald gitmesi gerektiğini söyledi, kadınlar mutfağı toplarken Emory saat üç haberlerini dinlemek için radyoyu açtı. Yorumcu bir süre dünya gündeminden canlı bir sesle söz etti, sonra sesini alçaltıp ciddiyetle devam etti: "Fern İlkokulu'nun yıllık gezisine katılan çocuklardan birinin bu öğleden sonra körfezde kazayla boğulduğunu duyurmam istendi. Kurbanın adı, önce ailesine haber verilene kadar açıklanmayacak. Bu trajik olayla ilgili daha fazla ayrıntının gelmesi bekleniyor."

Bayan Breedlove ve Christine hemen salona geldiler, kaygıyla radyonun başında durdular. "Rhoda değildir," dedi Bayan Breedlove kesin bir sesle. "Rhoda kendine fazlasıyla yeten bir çocuktur." Kolunu Christine'in beline doladı ve devam etti: "Bu, daha çok benim çocukken olduğum gibi birine benziyor. Kendi gölgesinden korkan, çekingen, kafası karışık, hiç özgüveni olmayan bir çocuk. Rhoda olması mümkün değil."

Biraz sonra, yayının sonlarına doğru, spiker yerel trajediye

T.me/Cinciva

geri döndü, artık küçük kurbanın Willow Sokağı 126 numarada oturan Bay ve Bayan Dwight Daigle'ın tek çocukları Claude Daigle olduğunu açıklayabileceğini söyledi. Olaya bazı ayrıntılar ekledi: Fern arazisinde, uzun zamandır kullanılmayan eski bir iskele vardı. Çocuklara oraya gitmemeleri açık açık söylenmişti ama küçük oğlanın oraya nasıl çıktığı bir muammaydı, gene de bir yolunu bulup becermiş olmalıydı, çünkü öğle yemeği sırasındaki rutin yoklamada kayıp olduğu anlaşılınca, cesedi orada, eski kazıkların arasına sıkışmış halde bulunmuştu. Cesedi karaya çıkaran ve suni teneffüs uygulayan, bekçilerden biriydi. Olayın gizemli yanlarından biri de, oğlanın alnında ve ellerinde morluklar bulunmasıydı ama bunların, bedenin kazıklara çarpmasıyla oluştuğu varsayılıyordu.

Christine, "Zavallı çocuk! Zavallı küçük oğlan!" dedi.

Spiker devam etti: "Küçük Daigle, yalnızca birkaç gün önce Fern İlkokulu'nun kapanış töreninde altın madalya kazanmıştı. En son görüldüğünde madalyayı takıyordu ama cesedi bulunduğunda madalya yoktu. Madalyanın bir şekilde gömleğinden kopmuş olduğu düşünülüyordu fakat orada dip tarandığı halde tüm aramalar sonuçsuz kaldı."

Christine hemen kendi dairesine indi. Çocuğunun ne sudan çıkarılan oğlanı görmüş olmasını ne de bekçilerin onu hayata döndürme çabalarını izlemiş olmasını istiyordu. Çocuk korkmuş ya da duygusal olarak sarsılmışsa, onu teselli etmek için kapıda olmak istiyordu. Rhoda hassas bir çocuk değildi, hayal gücü kuvvetli bir çocuk hiç değildi ama ölümün kaçınılmazlığı, diye düşündü Christine, eğer bu bilgi birdenbire, uygun bir hazırlık olmadan gelirse, en sakin insanda bile iz bırakabilirdi. Ne var ki Rhoda sonunda geldiğinde, sabah nasılsa yine öyle sakindi, öyle durgundu. O kadar soğukkanlılıkla içeri girdi, bir bardak süt ve fıstık ezmeli sandviçi o kadar kayıtsızca istedi ki annesi gerçekten

T.me/Cinciva

ne olduğunu tam olarak anlayıp anlamadığını merak etti. Soruyu yumuşak, dingin sesiyle sordu, Rhoda da evet, her şeyi bildiğini, hatta bekçilere kazıkların arasına bakmalarını önerenin kendisi olduğunu söyledi. Cesedin sudan çıkarılışında da oradaydı, çimlerin üstüne serilişini de görmüştü.

Christine, katı çocuk bedenini kollarının arasına aldı. "Bu görüntüleri kafandan çıkarmaya çalışmalısın. Hiç korkmanı ya da rahatsız olmanı istemiyorum. Böyle şeyler olur ve biz de bunları kabulleniriz," dedi.

Annesinin sarılmasına tahammül eden Rhoda, şaşkın bir sesle hiç rahatsız olmadığını söyledi. Yaşananları heyecan verici bulmuştu, suni teneffüsle canlandırma çabaları da, daha önce hiç böyle bir şey görmediği için, onu çok ilgilendirmişti. *Başkalarını rahatsız eden şeylere karşı ne kadar da soğuk, ne kadar da duygusal olmaktan uzak,* diye düşündü Christine. Hiçbir zaman anlayamadığı şey buydu, bir zamanlar Kenneth'la aralarında gülerek "Rhoda tepkisi" dedikleri şey de buydu fakat bu kez içinde, ne tanımlayabildiği ne de bildiği gerçeklik kalıplarından herhangi birine yerleştirebildiği bir huzursuzluk, bir sıkıntı hissetti.

Rhoda annesinden uzaklaştı. Odasına gidip yapbozuyla uğraşmaya başladı. Bir süre sonra Christine odaya girip sandviçle sütü masaya bıraktı. Yüzü hâlâ şaşkındı, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Yine de talihsiz bir olaya şahit oldun," dedi. Çocuğun başının tepesine bir öpücük kondurup devam etti: "Gerçekte ne hissettiğini anlıyorum, canım."

Rhoda, yapbozun bir parçasını tahtadaki doğru yerine yerleştirdi, sonra başını kaldırıp şaşkın bir sesle, "Neden bahsettiğini anlamıyorum, anne. Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi.

Christine içini çekip salona geri döndü. Okumaya çalıştı ama dikkatini toparlayamadı. Sonra Rhoda, her ne kadar bunu yarım yamalak hissetse de, bir şekilde hata yaptığını,

T.me/Cinciva

kendisi için anlaşılmaz olsa da annesini güçlü biçimde hoşnutsuz eden bir şey yaptığını sezmiş gibi, yapbozunu bıraktı ve Christine'in oturduğu sandalyeye yaklaştı. Tek gamzesini birden ortaya çıkaran o çekici, tereddütlü gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi. Hesaplanmış bir sevgi taklidiyle yanağını annesinin yanağına sürttü, cilveli bir kahkaha attı ve uzaklaştı.

Yaramazlık yaptı, diye düşündü Christine, *beni hoşnut etmek için bunca zahmete girmesine yol açacak kadar büyük bir yaramazlık.*

O anda Christine'e şöyle bir kanıya vardı: Çocuğu, sanki bedeninde ya da ruhunda onu çevresindekilerden ayıran bir etken bulunduğunu ilk kez hissetmiş gibi, bu farkı başkalarının değerlerini taklit ederek gizlemeye çalışıyordu fakat kalbinde ona yol gösterecek doğal bir şey bulunmadığı için, bunu ancak düşünüp tartarak, deneyerek ve örnek aldığı insanların değerleriyle zihinleri arasında el yordamıyla ilerleyerek yapabiliyordu.

Annesine bir kez daha yaklaştı, ağzıyla hevesli bir ses çıkardı ve uzun zamandır kendi isteğiyle yapmadığı bir şeyi yaparak Christine'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra gözlerini kısarak, son bir sevgi bakışı atmak istercesine başını geriye attı. "Sana bir sepet dolusu öpücük versem, bana ne verirsin?" dedi. Bazen babasıyla oynadığı bir oyundu bu ve kuralları çok iyi bilen Christine, hem şefkat hem de acıma duygusuyla, küçük kızı kollarına alıp beklenen cevabı verdi: "Sana bir sepet dolusu kucak veririm."

Daha sonra yapbozdan sıkılınca Rhoda patenlerini çıkardı ve parka gitmek istediğini söyledi. Annesi de izin verdi. Çok geçmeden Leroy'un azarlayan, cahil sesini duyan Christine hemen mutfak penceresine gitti. Adam şöyle diyordu: "Zavallı küçük okul arkadaşın körfezde boğulalı daha kaç saat olmuşken sen nasıl paten kayıp eğlenebiliyorsun? Bana

T.me/Cinciva

kalırsa evde oturup hüngür hüngür ağlıyor ya da kilisede mavi bir fincanda mum yakıyor olmalıydın."

Rhoda adama baktı ama cevap vermedi. Parka doğru yürüdü ve orada ağır demir kapılarla uğraşıp durdu fakat Leroy onu rahat bırakmaya niyetli değildi. Peşinden gidip, "Bana soracak olursan o küçük çocuğun başına gelenlere zerre kadar üzülmüyorsun," dedi. Rhoda, her zamanki sakinliğinden bir anlığına sıyrılıp şaşkınlıkla patenlerini sağa sola salladı. "Neden üzüleyim ki? Boğulan Claude Daigle'dı, ben değil," dedi.

Leroy başını iki yana salladı, alaycı bir takdirle gülümsedi ve uzaklaştı. Mesai bitimine çok az kalmıştı ve eve gitmeden önce yapması gereken küçük işlere alışkanlıkla koyuldu, çocuğun sözleri zihninde yankılanıyordu. Avluyu süpürdü, bodrum kapısının sıkıca kilitli olduğundan emin oldu, bütün bunları yaparken de çocuğun sesini elinden geldiğince taklit ederek kendi kendine durmadan, "Neden üzüleyim ki? Boğulan Claude Daigle'dı, ben değil," deyip duruyordu. Şu Rhoda gerçekten *başka türlü* bir şeydi! Küçük Rhoda yaşayan hiç kimseyi umursamıyordu, güzel annesini bile! Rhoda, gördüğü en kötü kalpli kızlardan biriydi! Küçük Rhoda birçok bakımdan kendisine benziyordu, kimse onu kandıramazdı, kendisini de kandıramazdı! Bu kesindi. Bahse girilecek kadar kesindi...

Leroy, karısı Thelma ve cılız, mızmız üç çocuğuyla birlikte, çalıştığı yerden en az üç kilometre uzakta, General Jackson Sokağı'ndaki boyasız ahşap bir evde yaşıyordu. Ev, caddeden biraz daha alçak bir arsadaydı ve yağmur yağdığında, su evin altında sığ bir gölet halinde birikip kalıyordu. Thelma, toprağa gömdüğü bira şişeleriyle verandanın önüne çiçek tarhları yapmıştı ama toprak fazla nemliydi, verandanın ucundaki büyük çınar ağacıyla çiçekli gülhatmi çalısı çok gölge yapıyordu ve hiçbir şey doğru dürüst yetişmiyordu.

T.me/Cinciva

O gece, akşam yemeğinden önce, karısıyla verandada oturdu. Ayaklarını çürük korkuluğa dayamıştı. Hemen küçük Daigle'ın ölümünü anlatmaya başladı ama sivrisinekleri kovmakla meşgul olan Thelma esnedi ve "Anlatmana gerek yok. Radyoda duydum," dedi. Sonra, sanki kocasının sözleri ona bir şey hatırlatmış gibi, sanki sessizliğe katlanamıyormuş gibi, içeri girip radyoyu açtı ve çok sevdiği dans programlarından birini seçti. Verandaya geri döndüğünde Leroy, "Tanrı aşkına, şunun sesini biraz kısamaz mısın? İnsan kendi evinde bile huzur bulamaz mı?" dedi.

"Ben böyle seviyorum," dedi Thelma. "Müziği yüksek sesle dinlemeyi seviyorum."

İri, donuk bir kadındı; yüzü, şişman bir bebeğin yüzü gibi bomboştu. Sallanan sandalyesine yeniden otururken huysuzca, "Şu petunyaların üstüne tükürmeyi bırak. Onları bu hale getirene kadar zaten yeterince uğraştım. Tüküreceksen git merdivenlere otur," dedi.

Leroy biraz homurdanarak merdivenlere geçti. Sonra, bir an için, karşısındaki dinleyicinin adaletsizlik hikâyeleriyle etkileyebileceği biri olmadığını unutmuş gibi, "Uğraş bakalım benimle. Herkes gibi sen de yüklen, küçümse beni. Alıştım artık. Dayanırım. Sonuçta ben zavallı bir marabadan başka neyim ki?" dedi.

"Dinle, Leroy," dedi Thelma sabırla. "Bana yalan söylemeye kalkma çünkü gerçeği biliyorum. Sen hiçbir zaman maraba olmadın, benim küçükken yaşadığım gibi taşrada bile yaşamadın. Baban da maraba değildi. Baban liman işçisiydi, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Üstelik iyi para da kazanıyordu. Babanın evinde kimse aç kalmadı, kimsenin eksiği olmadı. Keşke sen de ona benzeseydin."

"Hiç şansım olmadı," dedi Leroy. "Bir şey başarma şansım hiç olmadı."

"Oldu. Hem de çok oldu. Ama sen tembelsin."

T.me/Cinciva

Thelma ağır ağır kendini yelpazelerken elbisesinin yakasını aşağı çekti, sonra bacaklarını tırabzanlara dayayıp onu tembelliği, yalancılığı, pisliği, kendisine yardım edebilecek insanların gözüne girmeye yanaşmaması yüzünden azarlamayı sürdürdü, sesi radyonun sesini bastırıyordu. İnsanlara davranış biçimi, onları aşağılaması, bir erkeğin davranabileceği en aptalca yollardan biriydi. Sürekli işini kaybetmesine şaşmamak gerekirdi. Mesela Florabelle'de oturan, onun sürekli küçümsediği bazı insanları tanıyordu ve onlar hiç de onun anlattığı gibi değildi; örneğin Bayan Breedlove gerçekten hoş, neşeli ve iyi kalpli bir kadındı. Belki de insanlara durmadan söylenmek yerine iyi davranmaya başlasa, belki de...

Sonra cümlenin ortasında, sanki kendi ahlak öğüdünden sıkılmış gibi, hızla, "Akşam yemeğini yapmaya başlamadan önce bir bira ister misin?" dedi. Birayı alıp verandaya getirdi. Hava hâlâ kararmamıştı ve çocuklar arka bahçede bir oyun oynuyorlardı; bu oyun, anlaşılan, bol bol ağız dalaşı ve çığlık gerektiriyordu. Sesleri müziğe karışınca Thelma içeri girip radyonun sesini biraz daha açtı. "Tanrı aşkına!" dedi Leroy, birasını bitirirken. "İnsan kendi evinde bile kafasını dinleyemeyecek mi? Şu çocukları bir elime geçirirsem analarından emdiklerini burunlarından getiririm."

"Geçiremezsin ama," dedi Thelma sakin sakin. "Çok hızlı koşuyorlar."

O anda Leroy, Rhoda'nın küçük Daigle'ın ölümü hakkında söylediği cümleyi tekrarladı. Thelma, biraz gülerek boş bira kutusunu çitin üzerinden aşırtıp sokağa attı. Sandalyesinden kalktı, terli kalçalarına yapışmış elbisesini çekiştirdi. "Bence çok hoş bir şey söylemiş," dedi.

"Gerçekten çok kötü bir kız," dedi Leroy. "Hayatımda böyle bir kız çocuğu görmedim." Piposunu çıkarıp yaktı ve sessizce içti. Parkta oynayan diğer çocukları, yani kötü olmayanları düşündü, ondan nasıl da korkuyorlardı, tam da

T.me/Cinciva

istediği gibi. Yeterince yüksek sesle havlarsa onları zıplatıp parktan kaçırabilirdi, hatta küçük kızları ağlatıp annelerine koşturtabilirdi, gerçi şimdiye kadar hep paçayı kurtarmayı başarmıştı, kimi zaman alttan alıp öyle bir şey olmadığını söylemiş, kimi zaman da küçük kızın çiçekleri ezmek ya da nilüfer havuzundaki japonbalıklarını kepçelemeye kalkmak gibi çirkin şeyler yaptığını iddia etmişti. Ama küçük Rhoda Penmark üzerinde hiçbir etki yaratamıyordu, en azından şimdilik. Biraz zaman verilsin, o da olurdu. Biraz zaman geçsin, onu da ötekiler gibi zıplatıp kaçırtırdı. O hoş günün beklentisiyle kıkırdadı ve sonra meydan okurcasına bir kez daha karısının çiçekliğine tükürdü.

Thelma, palmiye yaprağından yelpazesiyle sivrisinekleri kovarken, "Baban hayatı boyunca iyi para kazandı. Baban ailesini iyi geçindirdi. Onun için bunu söyleyebilirim, hem de memnuniyetle," dedi.

"O küçük Rhoda Penmark kötü bir kız," dedi Leroy yüksek sesle. "Ama onun için söylenebilecek bir şey var, o da şu: Ağzı sıkıdır. Ne olursa olsun, benimle onun arasında kalır."

"Beni dinle," dedi Thelma. "O küçük kızı rahat bırak. Beni duyuyor musun, Leroy? Zenginlerle ve onların çocuklarıyla uğraşmayı bırakmazsan başın belaya girecek. Sana söylüyorum, başın büyük belaya girecek."

"Ben ona bir şey yapmıyorum," dedi Leroy, "topu topu biraz sataşıyor, biraz da rahatsız ediyorum."

"Sana söylüyorum," dedi Thelma. "Sonra demedi deme."

Kadın sandalyesinden kalktı, çocuklarını çağırdı ve akşam yemeğini yapmaya başlamak için mutfağa geçti ama Leroy bir süre daha merdivenlerde kaldı, piposunu içip küçük Penmark kızını düşündü. Bir bakıma o küçük kıza âşık olduğunu, ona eziyet etmesinin, yaptığı her şeye takıntılı biçimde kafa yormasının, sapkın ve korku dolu bir kur yapmanın parçası olduğunu bilseydi, çok şaşırırdı.

T.me/Cinciva

***

Christine o akşam yemekten sonra Daigleların Willow Sokağı'ndaki evine gitti, neden gittiği kendi zihninde bile tam net değildi. Merdivenleri çıktığında hava henüz tam kararmamıştı. Gökyüzü yumuşak, koyu maviydi, ufukta ilk yıldızlar tek tük görünüyordu. Kapıyı Bay Daigle açtı. Oğlunun daha iri bir kopyası gibiydi; aynı soluk, mavi damarlı alın, aynı çıkık çene ve küçük, büzüşük altdudak. Christine'e uzattığı el soğuk ve nemliydi. Christine adını söyledi, geliş nedenini açıkladı, taziyelerini sunmak ve yapabileceği bir şey olup olmadığını sormak istemişti. Bay Daigle, titremesine engel olamadığı bir sesle, "Oğlumuzu tanıyan herkese kapımız açıktır," dedi. Sonra kapıyı biraz daha açıp ekledi: "İlk gelen sizsiniz. Pek misafir ağırlayan insanlar değilizdir, çok da dost edinmedik."

Salon, pahalı zevksizliğin bunaltıcı havasını taşıyordu. Her yerde boncuklar ve kurdele fiyonkları vardı. Her şey yanlış, diye düşündü Christine, mobilyalar, renkler, tablolar, hatta büyük Şark halısı bile nedense gözüne battı. Bay Daigle, "Ortalığın kusuruna bakmayın, lütfen. Onu götürdükleri cenaze evinden yeni döndük. Her şey biraz dağınık, Bayan Daigle'ın eli değmemiş gibi," dedi.

Sonra, koridorda misafirinin yanında durarak, "İçeri girip karımla konuşmalısınız," dedi. "Belki söyleyecekleriniz... belki bir şekilde..." Karısının kapısını çaldı, fısıldadı: "Hortense! Misafirimiz var. Claude'u tanıyan biri. Küçük kızı onun sınıf arkadaşıymış ve piknikte yanındaymış."

Adam sessizce uzaklaştı. Bayan Daigle, uzandığı kanepede doğruldu. Saçları dağınıktı, gözleri kızarmış ve şişmişti, verilen sakinleştiriciler yüzünden zihni hâlâ biraz bulanıktı. "Bazı insanların söylediği gibi Claude çekingen ve kendine güveni olmayan bir çocuk değildi," dedi. "Atılgan, saldırgan bir çocuktu da demiyorum çünkü bu da doğru olmaz. Demek

T.me/Cinciva

istediğim, hassas bir çocuktu, aslında sanatçı bir yanı vardı. Çizdiği o güzel çiçek resimlerinden bazılarını size göstermek isterdim ama onlara yeniden bakmaya henüz dayanamam, bunun için çok erken."

Aniden sustu, yüzünü yastığa gömdü. Christine yanına oturdu ve Bayan Daigle'ın yüzüklü, tombul elini kendi eline alıp şefkatle sıktı. "Çok yakındık," dedi Claude'un annesi. "Bana sevgilisi olduğumu söylerdi, küçük kollarını boynuma dolar, aklından geçen her şeyi anlatırdı."

Bir an durdu, devam edemedi, sonra, "Madalyayı neden bulamadıklarını anlamıyorum," dedi. "Adamların yeterince dikkatli aramadıklarına eminim. Hayatında kazandığı tek şeydi o madalya ve ona çok değer veriyordu." Sonra, sanki madalyanın kaybı oğlunun kaybından daha korkunçmuş gibi hüngür hüngür ağladı, yüzü solgun ve şişmişti, saçları gözlerinin üzerine gevşekçe düşüyordu. Tekrar konuşabildiğinde devam etti: "Madalyanın gömleğinden düşüp kuma gömülmüş olabileceğini söylediler ama kocama da dediğim gibi, ben öyle düşünmüyorum. Madalyanın kendiliğinden çıkmış olabileceğini aklım almıyor. Madalyayı ona ben taktım ve klipsi sağlam, sıkıydı."

Nemli bir havluyla yüzünü sildi. Sessizlikte Christine usulca, "Biliyorum. Çok iyi biliyorum," dedi.

"Adamlar yeterince dikkatli aramamış," dedi Bayan Daigle. "Defalarca aradık dediler ama ben onlara geri dönüp tekrar aramalarını söyledim. Aramızda çok güzel bir bağ vardı. Çok yakındık. Benim tek sevgilisi olduğumu, büyüdüğünde benimle evleneceğini söylerdi. Sözümden hiç çıkmazdı. Benimle konuşup iznimi almadan bir adım dahi atmazdı. Madalyasıyla gömülmek isterdi. Ağzından duymama gerek yok, böyle isterdi, biliyorum. Elimden geldiğince onu her bakımdan mutlu etmek istiyorum. Adamlara madalyayı lütfen tekrar aramalarını söyler misiniz?"

T.me/Cinciva

DÖRT

Christine eve döndüğünde, Rhoda büyük koltuklardan birine kıvrılmış, ertesi günkü pazar okulu dersine çalışıyor, okuduğu metni yüksek sesle tekrar ediyordu. Her pazar, karşı sokakta oturan küçük Truby kızlarıyla birlikte Lowell Sokağı'ndaki Presbiteryen kilisesine giderdi, hem hevesle çalışır hem de derslere düzenli olarak katılırdı. Öğretmeni Bayan Belle Blackwell, hem derse devamı hem de öğrencilerindeki ciddiyeti, küçük ödüllerden oluşan bir sistemle teşvik etmeye inanıyordu. Eğer ki bir çocuk ikinci zil çaldığında pazar okulu sınıfına tam vaktinde gelir ve bir önceki pazar dağıtılmış resimli kartın arkasındaki dersi bilirse kartı geçici olarak teslim eder, Bayan Blackwell de dindarlığın ve gayretin nişanesi olarak üzerine altın rengi bir kelebek yapıştırırdı. Bir çocuk, on iki altın kelebekli bu kartlardan on iki tane biriktirdiğinde, karşılığında "hoş ve öğretici bir ödül" alırdı.

O pazar gününün dersi, Eski Ahit'in en kanlı öğretilerinden biriyle ilgiliydi, o günün İbrani değerlerine körü körüne uymayan ya da uymak istemeyenlerin lanetlenmesi ve acımasızca yok edilmesi üzerineydi. Christine, kızının yanında lambanın altında sessizce otururken aklında hâlâ Daigleların acısı vardı. Rhoda, ertesi sabah sınava alınacağı kartı annesine uzatıp onun kendisine sorular sormasını istedi. Christine metni yavaşça okudu, başını salladı ve düşündü: *Her yerde yalnızca şiddet mi var? Dünyanın hiçbir yerinde gerçek bir barış yok mu?* Kızına böyle şeylerin öğretilip öğretilmemesi gerektiğini merak etti ancak hafif bir itirazla iç çekip, inanç meselelerinde başkalarının kendisinden daha bilgili olduğunu

T.me/Cinciva

düşünerek, gerekli soruları sordu. Rhoda dersini iyi öğrenmişti; o sevimli ama sığ gülümsemesini yüzüne kondurdu, zaferle başını salladı ve hazine kutusuna gidip daha önce kazandığı, kelebek yıldızlı on bir kartı getirdi.

"Yarın kesinlikle ödül alacağım," dedi. "*Kesin* alacağım."

"Sence ne olacak? Güzel bir şey mi dersin?"

"Sanırım kitap olur," dedi Rhoda. "Bayan Belle neredeyse her zaman zihni geliştiren bir kitap verir."

Sahip olma beklentisi şimdiden yüzüne yansımıştı, kartlarını toplayıp şifoniyer çekmecesindeki yerlerine geri koydu.

Daha sonra Bayan Penmark öğleden sonra gazetesini okudu ve erken yattı ama uyumakta zorlandı, çünkü Hortense Daigle'ın gözyaşları içindeki, dağılıp çözülen yüzü karanlıkta sürekli gözlerinin önüne geliyordu. Sonunda uykuya daldı ve onu rahatsız eden ama sonradan hatırlayamadığı bir rüya gördü. Pazar sabahı kulaklarında kilise çanlarının o yankılanan, zafer dolu sesiyle her zamankinden daha erken kalktı ve kendisiyle çocuğu için kahvaltı hazırladı.

Günün ilerleyen saatlerinde Rhoda kiliseden koltuğunun altına sıkıştırdığı ödülüyle döndü; ödül, *Elsie Dinsmore*'un bir nüshasıydı. Hemen parka gitti, kitabını açtı ve hevesle okumaya başladı, sanki orada, başkalarında gördüğü ve elinden geldiğince taklit etmeye çalıştığı halde kendisinde tuhaf biçimde eksik olan o kafa karıştırıcı değerlerin bir açıklamasını bulmayı umuyordu. Ama kitap bir süre sonra onu sıktı ve daireye dönüp piyanonun başına oturarak gam çalışmaya başladı. Öğretmeni, kelimenin gerçek anlamıyla neredeyse hiç müzik yeteneği olmadığını, yalnızca sabrı ve inadı bulunduğunu söylemişti. Yine de bir gün kabul edilebilir bir düzeyde, belki de yetenekli çocuklardan daha doğru bir biçimde çalacaktı.

Öğle vakti, koridorun karşısında oturan yaşlı Bayan For-

T.me/Cinciva

sythe, yeni pişirdiği bir tepsi limonlu tartla çıkageldi. Evde erkek olmayınca, hele evde küçük bir kız çocuğu da varsa, bir kadının bazen kendisi ya da çocuğu için böyle küçük ekstra ikramlar hazırlamaya hevesli olmayabileceğini biliyordu, bu yüzden Christine ile Rhoda'nın tartları öğle yemeğinde severek yiyeceklerini düşünmüştü, üstelik bu kez gerçekten iyi olmuşlardı. Hava da çok güzeldi, eğer Bayan Penmark dışarı çıkmayı planlıyorsa, Rhoda'ya seve seve göz kulak olurdu. Gerçekten hiç zahmet olmazdı çünkü torunları o öğleden sonra gelecekti ve bir çocuk daha pek fark yaratmazdı.

Kasvetli düşünceleri bir süreliğine dağılan Bayan Penmark, fevri bir hareketle öne eğilip yaşlı kadının alnına bir öpücük kondurdu. Bayan Forsythe kendi dairesine döndüğünde kocasına usulca, "Christine çok nazik, çok yumuşak huylu bir kadın. Böyle bir komşuya sahip olmak ne güzel," dedi.

Küçük Daigle'ın cenazesi pazartesi günü kaldırıldı ve öğleden sonra gazetesinde bununla ilgili bir haber çıktı. Mezarı çelenklerle dolup taşmıştı ama hepsinin arasında en etkileyici olanı, gittiği Fern İlkokulu'nun çocuklarından gelen çiçekti, küçük sınıf arkadaşlarının her biri, önce tabutun üstüne, sonra da mezarın üzerine serilen o güzel gardenya örtüsüne katkıda bulunmuştu.

Bayan Penmark gazeteyi katlayıp antredeki masanın üstüne koydu ve kimsenin Rhoda'nın katkısını istememesini tuhaf buldu. Bunun bilinçli bir ihmal olup olmadığını düşündü. Sonra içinden, *Bu meseleyi gereğinden fazla büyütüyorum,* dedi. Bunun arkasında bir kasıt yoktu. Belki Fern kardeşlerden biri o evde yokken telefon etmişti, ama bu pek olası görünmüyordu, belki Rhoda'nın adı liste dışında kalmıştı. Belki...

Bu ihmali görmezden gelmeye karar verdi, her ne kadar ima ettikleri onu biraz incitmiş olsa da dönüp kendi kendine,

T.me/Cinciva

bundan söz etmeyeceğini, Monica'yla Emory'ye bile anlatmayacağını söyledi. O öğleden sonra alışverişe gitmeye karar verdi ve Rhoda'yı da yanına alıp şehre indi. Kendisine açık mavi bir gece elbisesi seçti, Rhoda'nın sonbaharda giyeceği okul elbiseleri için kumaş aldı ama eve döndüğünde, Rhoda parkta paten kayarken, yürüyüş yollarında ve nilüfer havuzunun çevresindeki çimento patikada dönerken, bu mesele hâlâ aklındaydı ve ani bir dürtüyle Fern İlkokulu'nun numarasını çevirdi.

Telefonu Bayan Octavia açtı. Christine, "Claude Daigle'ın cenazesi ve çocukların gönderdiği o güzel gardenyalarla ilgili haberi okudum. Rhoda'nın payı için aradığınızda evde olmadığıma üzüldüm," dedi.

Bir süre cevap gelmedi, Christine, telefon hattının öbür ucunda Bayan Fern'ün mahcubiyetini neredeyse hissedebiliyordu. Sonunda yaşlı kadın, neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Okulda çok fazla çocuk var. Gardenyalar gazetelerin ima ettiği kadar pahalı değildi. Lütfen endişelenmeyin. Para zaten toplandı, çiçeklerin parası ödendi," dedi.

"Çiçeklerle ilgili beni aradınız mı?" diye sordu Christine. "Eğer aramadıysanız, bunu bilmek isterim."

Bayan Fern yumuşak, yatıştırıcı bir sesle, "Hayır, canım, seni aramadık. Kız kardeşlerimle ben, bunun daha iyi olacağını düşündük," dedi.

"Anlıyorum!" dedi Christine. Biraz bekledi, sonra devam etti: "Dışarıda bırakılan başka çocuklar da var mıydı, yoksa yalnızca beni mi aramadınız?"

"Çiçekleri ayrı olarak göndermeyi tercih edeceğinizi düşündük," dedi Bayan Fern. Sanki kelimelerini büyük bir dikkatle seçiyormuş gibi yine durdu ve sonra, hiç de ikna edici olmayan bir sesle, "Burada uzun zamandır olmadığınız için... Bildiğiniz gibi, Rhoda'nın bizimle ilk dönemi bu," dedi.

Christine, "Anlıyorum. Anlıyorum," dedi. Sonra yumu-

T.me/Cinciva

şak bir sesle ekledi: "Ama çiçekleri ayrı göndermeyi tercih edeceğimizi neden düşündünüz? Rhoda o çocukla yakın değildi, eşimle ben de Daigleları tanımıyorduk bile."

Bayan Fern, "Bilmiyorum, canım. Hayatım buna bağlı olsa bile dürüstçe cevap veremem," dedi. Sonra, sanki af dilercesine, neredeyse fısıldayarak, "Şimdi kapatmam gerekiyor. Misafirlerimiz var, ayıp olmasın," dedi.

Bayan Penmark, nadiren çattığı kaşlarıyla telefondan uzaklaştı. Anlamadığı imalar varsa, zihninin alamadığı anlamlar varsa, kendi kendine bunların anlamsız, bütünüyle önemsiz şeyler olduğunu söyleyecekti. Bunun basit bir dikkatsizlik olduğunu söyleyecek, kocasına yazarken bundan söz bile etmeyecekti. Sonuçta Kenneth'ın da kendi sorunları vardı, bunun da onlardan biri olmaması gerekiyordu. Masasına oturup, ikisinin de tanıdığı insanlarla ilgili dedikodularla dolu, neşeli bir mektup yazdı. Onu her zamanki gibi çok özlüyordu ama hayatlarında, hiç ayrılmayacakları, huzur ve mutluluk dolu uzun yıllar bulunduğunu bilmekle avunuyordu. Onu sevdiği gerçeğini, değişmez bir gerçek olarak bir kez daha doğruladı. "Daigle'ın boğulmasını ve bununla ilgili her şeyi aklımdan çıkaracağım," dedi kendi kendine. "Üzücü ve talihsiz bir olaydı ama sonuçta beni neden bu kadar derinden ilgilendirsin ki?"

Bir hafta sonra Fern İlkokulu'ndan bir mektup geldi. Mektup kısa, nazik ve doğrudandı; özünde, okulun kontenjanının dolduğunu, eylül ayında başlayacak dönem için kayıtların kapandığını ve bu nedenle Rhoda'ya yer ayıramayacağını üzülerek bildiriyordu. Mektubu yazan kişi, Bay ve Bayan Penmark'ın kızları için başka düzenlemeler yapmakta fazla güçlük çekmeyeceklerinden emindi, yine üzgün olduğunu, içten iyi dileklerini sunduğunu belirterek mektubu, en içten duygularla, Burgess Witherspoon Fern diye imzalamıştı.

T.me/Cinciva

O gün Christine dalgın dalgın dolaştı, mektup sürekli aklındaydı. Öğleden sonra mektubu Bayan Breedlove'a gösterip fikrini sordu. Bayan Breedlove, "Ne kadar çok yaşayıp ne kadar çok şey görürsem, Fern kızları gibilerin daracık zihinlerini anlamakta da o kadar zorlanıyorum!" dedi. Çakıl taşını omzunun üzerinden atıp devam etti: "Gerçek şu ki, Rhoda onlar için fazla büyüleyici, fazla zeki, fazla sıradışı! Kendilerine söylenen her şeye inanan ve asla özgün bir düşüncesi olmayan o yılışık küçük nevrotiklere benzemiyor. Rhoda kendi ayakları üzerinde duruyor ve şunu da ekleyeyim, kendi kararlarını veriyor. Karakteri sağlam. Onun yanında ötekiler aptal ve sıkıcı kalıyor. *Asıl* mesele bu, emin ol!" Bir sigara yaktı. Sessizlikte Christine şöyle düşündü: *Monica, Rhoda'yı seviyor. Beni de seviyor. Birini sevdiyse, onda hiçbir yanlış görmüyor. Sonuna kadar sadık. Harika bir dost.*

Bayan Breedlove, "Senin yerinde olsam, gelecek dönem Rhoda'yı devlet okuluna gönderirdim. Ama orada doğru arkadaş çevresine giremeyeceğini düşünüyorsan, ona özel bir öğretmen ayarlamalıyız. Her neyse, şimdilik bu meseleyi unuturum ben olsam. Burgess Fern'ün o küstah notuna cevap bile vermezdim," dedi.

Fakat Christine'in göğsünde bir panik duygusu dolaşıyordu, sanki Baltimore'daki okul meselesi yeniden yaşanmak üzereydi. İçini rahatlatmak için kendi kendine, "Bu öyle bir şey değil. Öyle olsaydı bunu çoktan söylerlerdi," dedi. Yine de anlamadığı şeyler olduğunu, Fern kardeşlerin belki bildiği ama ondan sakladığı olgular bulunduğunu hissediyordu ve üçüncü günün öğleden sonrasında, sanki mesele son derece sıradan bir şeymiş gibi, okulu arayıp kardeşlerle konuşmak üzere bir randevu istedi.

Bayan Claudia onu büyük, resmi salona aldı ve sitem eder gibi, "Normalde yılın bu zamanında Benedict'te olur-

T.me/Cinciva

duk ama küçük Daigle'ın ölümü yazı bizim için mahvetti," dedi.

"Bir daha Benedict'e asla gitmem," dedi Octavia kesinkes. "Bütün tadı kaçtı." Zili çaldı ve hemen bir hizmetçi, çay ve tereyağlı ekmekle içeri girdi. Hizmetçi çıkar çıkmaz Christine doğrudan konuya girdi, çocuğun boğulması ile Rhoda'nın okuldan kovulmasının bir şekilde bağlantılı olduğu fikrini kafasından atamadığını söyledi. Kafası karışmıştı ve bunun doğru olup olmadığını açıkça söylemelerini istedi.

"Peki, bu iki olay arasında neden bir bağlantı olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Bayan Octavia büyük bir resmiyetle. "Kız kardeşlerim ve ben böyle bir imada bulunmadık, buna eminim."

"Öyleyse bir bağlantı olmadığını varsayabilir miyim?"

Bayan Octavia çayından bir yudum alıp bu özel meseleden bilhassa kaçınmayı umduğunu söyledi. Bu konuyu daha fazla didikleyerek ne kazanılacağını, bundan kime nasıl bir fayda sağlanacağını anlayamıyordu ama madem ki Bayan Penmark konuyu gündeme getirmiş ve gerçeği öğrenmek istemişti, o zaman iki olay arasında kesin bir bağlantı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Sözü Bayan Burgess devraldı: "Daha otobüsler hareket etmeden Rhoda çocuğu kızdırmaya başladı, oğlana bir an bile rahat vermedi. Koltuğunun arkasına geçip ensesine üfledi, gözünü madalyadan hiç ayırmıyordu. Claude'un yanında oturan çocuk sonunda dayanamayıp başka koltuğa geçince Rhoda hemen boşalan yere oturdu. Claude'un madalyayı çıkarıp kendisine vermesi için ısrar etti ama Claude madalyasını eliyle kapatıp, 'Beni rahat bırak! Beni rahat bırak!' diye bağırdı."

"O kadar ısrarcıydı ki," dedi Claudia Fern, "sonunda onu kolundan tutup tek başına, Claude'dan olabildiğince uzağa, şoförün yanına oturttum. Ama o zaman bile dönüp dönüp madalyaya baktı."

T.me/Cinciva

Bayan Penmark iç çekti. "Rhoda'nın saldırgan ve bencil bir çocuk olduğu doğru. Ama dünyamız da böyle insanlarla dolu. Kocam ve ben, zamanla bunları aşacağını umuyoruz."

"Korkarım ki hepsi bu kadar değil," dedi Burgess Fern. "Koya vardığımızda diğer çocuklar bağıra çağıra oyunlar oynarken, Rhoda'nın tek yaptığı oğlanın peşine takılıp hayatını zindan etmek oldu. Hiçbir şey söylemiyordu, sadece madalyaya bakıyordu ve sonunda, zaten gergin ve pek güçlü olmayan oğlan o kadar çok titremeye başladı ki onu yanıma çağırdım ve Rhoda'ya aldırmamasını söyledim. Sonra, öldüğünden beri üstünde mütemadiyen düşündüğüm tuhaf bir şey yaptı. Madalyasını çıkardı ve piknik bitene kadar saklamamı istedi."

"Sakladınız mı? Öyleyse madalya kaybolmadı."

Bayan Octavia daha fazla sıcak su istemek için zili çaldı ve hizmetçi gittikten sonra Bayan Burgess devam etti. "Hayır, istediğini yapmadım. Madalyayı gömleğine geri taktım ve kendisine daha fazla güvenmesini söyledim. Madalyanın onun olduğunu, başka kimseye ait olmadığını hatırlattım. Onu adilce kazanmıştı. Onundu. Takmaya da hakkı vardı." Pencereye doğru yürüyüp bahçeye baktı. "Rhoda'yı yanıma çağırıp onunla da konuştum. Davranışının affedilemeyecek kadar kaba olduğunu ve öğrencilerimizden beklediğimiz şeyin bu olmadığını söyledim."

"İşimi bitirip kız kardeşlerime katıldığım sıralarda ben de Rhoda'yla konuştum," dedi Claudia Fern. "Nezaketten ve adil yarışmanın öneminden söz ettim ama o sadece hepimizin çok iyi bildiği o şaşkın ve hesapçı bakışıyla bana baktı ve tek kelime etmedi."

"Onu anlamak hiç kolay değil," dedi Christine. "Kendisini yetiştirirken bir şekilde yanlış yaptıysak, sanırım buna şaşmamak gerek."

"Konuşmamın onu biraz etkilemiş olmasını umuyor-

T.me/Cinciva

dum," dedi Claudia, "ama bir saat sonra, büyük öğrencilerimizden biri Rhoda ve Claude'u arazinin diğer ucunda gördüğünü söyledi. Oğlan ağlıyor ve Rhoda da onun önünde durmuş, yolunu kesiyordu. Ne Rhoda ne de Claude ağaçların arasında duran kızı gördü. Kız tam müdahale etmek üzereyken, Rhoda küçük çocuğu itti ve madalyasını kapmaya çalıştı ama çocuk kurtulup sahildeki eski iskeleye doğru koştu ve zaten sonra orada bulundu. Rhoda da onu takip ediyordu ama koşmuyordu. Büyük kız, Rhoda'nın ağır ağır yürüdüğünü söyledi."

"Bahsettiğiniz bu büyük kızın doğruyu söylememe ihtimalini hiç düşündünüz mü?"

"Mümkün değil," dedi Bayan Claudia. "Küçük çocuklara göz kulak olması için görevlendirdiğimiz gözetmenlerden biriydi, neredeyse on beş yaşında ve anaokulundan beri bizimle. Bu zamana kadar karakterini iyi tanıdık ve karakteri de mükemmel. Hayır, Bayan Penmark. Kız ne gördüyse onu anlattı."

"Bir müddet sonra, aslında öğlene doğru, bekçilerden biri Rhoda'nın iskeleden indiğini gördü," dedi Bayan Octavia. "Uyarmak için bağırdı, tam ona doğru gidecekti ki o sırada Rhoda yeniden sahile çıkmıştı ve bekçi de o şartlar altında çok önemli görünmediği için meseleyi unutmaya karar verdi."

Doğruydu, bekçi Rhoda'yı adıyla teşhis etmemişti, aslında çocukların hiçbirinin ismini bilmiyordu ve tanısa da tanımasa da o mesafeden hiç kimseyi kesin olarak teşhis edemezdi. Sadece kırmızı elbiseli bir kızdan bahsetmişti ve o gün elbise giyen tek kız Rhoda olduğu için gördüğü kişinin Rhoda olduğunu makul olarak varsaymışlardı.

Bayan Octavia'nın yaşlı ve titrek spanyeli hırıltıyla soluyarak odanın öbür ucundan geldi. Bayan Octavia köpeği kucağına aldı. Köpek dilini güçsüzce çıkarıp Bayan Octavia'nın

T.me/Cinciva

yanağına dokundurmaya çalışırken, kadın kaldığı yerden devam etti: "Dediğim gibi, bekçi öğle saatlerinde Rhoda'yı iskelede gördü. Saat birde öğle yemeği zili çaldı ve yoklama yapıldığında Claude'un kaybolduğu anlaşıldı. Sanırım gerisini biliyorsunuz."

Christine, "Evet. Evet. Radyoda duydum," dedi. Çantasının kilidini açıp kapattı ve sonra, istemeye istemeye, bir yıl önce Baltimore'da yaşadıkları bir olayı hatırladı. Oturdukları apartmandaki çocuklardan birinin yavru köpeği vardı, Rhoda da köpeği görünce heveslenip bir tane istemiş ve tel tüylü küçük bir teriyer seçmişti. Christine ve Kenneth, çocuk sonunda kendisinden başka bir şeye ilgi gösterdiği için mutlulardı. Başlangıçta köpeğiyle çok eğlenmişti, onu her yere götürmüş, hatta lobide insanlara gösterip fiyatıyla ve ırkıyla övünmüştü. Ama sonra evcil hayvanıyla bizzat ilgilenmesinin beklendiğini, köpeği beslemesi ve dışarı çıkarması gerektiğini anlayınca –Kenneth bunun onun için mükemmel bir eğitim, sorumluluk ve merhamet konusunda iyi bir ders olduğunu düşünmüştü– ve bu işlerin kitap okumasına, yapbozlarıyla uğraşmasına ve piyano çalışmasına engel olduğunu fark edince, köpek nasıl olduysa pencere pervazından aşağıdaki avluya düşmeyi başarmıştı.

Christine, can çekişen köpeğin iniltisini duymuş ve kızının odasına girince, Rhoda'yı pencereden aşağıdaki bir şeye sakince bakarken bulmuştu. Pencereye koşmuş, üç kat aşağıda, omurgası kırılmış küçük köpeği görmüştü. "Ne oldu? Köpeğe ne oldu?" diye sormuştu ama Rhoda, sanki bu konu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi uzaklaşmış, kapıda durup, "Galiba pencereden düştü," demişti.

Çocuktan öğrenebildikleri tek şey bu olmuştu. Şimdi bu olayı hatırlayan Bayan Penmark, iki kaza arasında muğlak bir ilişki olduğu hissine kapılıp öfkelendi. Eli titredi ve çay fincanı tabağında şıngırdadı. Sanki biri ona saldırmak

T.me/Cinciva

üzereymiş gibi etrafına bakındı. Fincanını dikkatlice masaya koydu, gözlerini kapattı, sesinin Fern kardeşlerin sesleri kadar sakin, yumuşak ve nazik çıkacağına emin oluncaya kadar bekledi. "Rhoda'nın çocuğun ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu ima ediyorsunuz? Bütün bunların amacı bu mu?" diye sordu.

Sözleri Fern kızları üzerinde tuhaf bir etki yaratmıştı. Misafirlerinin aklından şüphe edermiş gibi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Ne münasebet!" dedi Bayan Octavia dehşetle. "Bu imkânsız! Sekiz yaşındaki bir çocuk *böyle* bir şeye karışabilir mi? Hayır hayır! Aklımızın ucundan bile geçmedi bu."

"Böyle bir şey düşünseydik," dedi Bayan Claudia, "yetkili makamlara bildirmek zorunda kalırdık."

Burgess gülümsedi. "O kadar dramatik bir şey değil, Bayan Penmark. Bizim şikâyetimiz, Rhoda'nın cevap vermekten kaçması ve bize tüm gerçeği söylememesi. Herkesten gizlediği bir şey bildiğini düşünüyoruz."

Bayan Octavia sandviçten bir parça koparıp köpeğine verdi ve çocuğa karşı son derece anlayışlı davrandıklarını, açıklaması için ona her fırsatı verdiklerini söyledi. Trajediden sonra onu uzun uzun sorgulamışlar ama ifadeden yoksun bir suratla her şeyi inkâr etmişti; otobüste çocuğu taciz ettiğini, ormanda madalyayı almaya çalıştığını, eski iskelede bulunduğunu inkâr etti. O kadar masum ve inandırıcıydı ki kız kardeşler bir süre kendi duyularının tanıklığından şüphe etmişlerdi.

Christine, "Anlıyorum. Anlıyorum," dedi. Fern kardeşler konuşmaya devam ederken, çocuğun Baltimore'daki okuldan atılmasına neden olan o olay aklına düştü. Kocası, belki hem kendisinin hem de onun huzuru için, bu meseleyi büyütmemeyi tercih etmişti. Birçok çocuk bir şeyler aşırır, demişti; kendisi de çocukken bir şeyler almıştı ve sonuçta kötü bir insana dönüşmemişti. Doğru olsa bile endişelenecek bir şey

T.me/Cinciva

yoktu, yalan söylemek ise çocukların, özellikle de hayal gücü zengin çocukların büyüme sürecinin bir parçasıydı. Bu açıklamalarla içlerini rahatlatmış, birbirlerini teselli etmişlerdi. Fakat ikisi de farkı biliyordu ki çocuklar ağaçlardan meyve, bahçelerden çiçek aşırırdı, o an içinde yaşadıkları hayal dünyalarının büyülü yalanlarını söylerlerdi. Rhoda'da bu özelliklerin hiçbiri yoktu, maddi şeylerle kendi başlarına değer taşıdıkları için ilgileniyordu; yalanları kafa karıştırmak ve yanıltmak amacıyla söylenen, yetişkinlere özgü, katı ve nesnel yalanlardı.

Düşüncelerinden sıyrılıp çevresindeki gerçekliğe döndü. Bayan Burgess, "Tüm bunların gündeme gelmesinden ve Rhoda'nın okulumuzla olan bağının bu şekilde sona ermesinden dolayı üzgünüz. Ancak diğer öğrencilerimiz üzerinde kötü bir etkisi olduğunu düşünüyoruz ve onların da çıkarlarını gözetmek zorundayız," diyordu.

Claudia Fern, "Rhoda'nın mizacındaki bir çocuğu anlayamadığımızı ya da onunla başa çıkamadığımızı hissediyoruz," dedi. "Onun için daha fazla bir şey yapamayacağımız konusunda hemfikiriz."

Bayan Octavia, görüşmeyi sonlandırmak istercesine ayağa kalktı. "Küçük kızınızın başka bir yerde daha mutlu olacağını düşünüyoruz. Açıkçası, artık onu okulumuzda istemiyoruz," dedi.

Christine eve döndüğünde üzgün ve biraz da endişeliydi, sakinleşmek için bir fincan çay koyup mutfak masasına geçti. Oturduğu yerden, oyun parkını ve binanın arkasındaki geniş, taş döşeli avluyu görebiliyordu. Parkta, apartmanın çocukları ve parkı kullanmalarına izin verilen komşu çocukları salıncaklarda sallanıyor, nilüfer havuzunda su sıçratıyor, paten kayıyor ya da koşmalı bağırmalı oyunlar oynuyorlardı. Rhoda da parktaydı ama gürültücü çocuklardan uzakta duruyordu. Yaşlı beyaz nar ağacının altındaki bankta otur-

T.me/Cinciva

muş, devamlılığı ve gayreti nedeniyle kazandığı *Elsie Dinsmore* kitabını okuyordu. Sonra Leroy Jessup, elinde yakma ocağından alınmış bir kova külle bodrumdan çıktı. Kapıda durup havuzda oynayan çocukları azarladı, bir daha nilüferleri koparırlarsa annelerine bir güzel şaplak attıracağını söyledi. Katlandığım şeyleri görüyor musun Tanrım? dercesine gözlerini gökyüzüne dikip Bayan Penmark'ın görüş alanının dışında kalan ara sokakta kayboldu.

Christine'in üzüntüsü çayın sıcaklığında çözülüp yok oldu, artık daha iyi hissediyordu. En nihayetinde, Fern kardeşlerin Rhoda hakkında söyledikleri zaten çok uzun zamandır bildiği şeylerdi. Çocuğun tek bir amaca odaklanması, kaçamak cevapları, köşeye sıkıştığında büründüğü masum halleri, ardı arkası kesilmeyen yalanları, uzun zamandır ne onu ne de Kenneth'ı şaşırtıyordu. Ve meseleyi sakince düşündüğünde, Fern kardeşlerin tüm imalarının aslında bunlardan ibaret olduğunu gördü.

Yönelttikleri suçlamalar, tabii bu muğlak hoşnutsuzluklara suçlama denilebilirse, birden fazla biçimde yorumlanabilirdi. Rhoda ne kadar içtenlikle inkâr ederse etsin, Christine onun oğlanı rahatsız ettiğinden ya da madalyasını almaya çalıştığından emindi. Ama Claude Daigle, herkesin de görebileceği gibi, doğuştan kurbandı; dünyada, bir bakıma kendi yıkımına davetiye çıkarırcasına dolaşanlardandı. Claude'a gösterdiği şiddet Rhoda için alışılmadık bir şeydi, karakterine bütünüyle aykırıydı. Daha cesur, kendine daha çok güvenen, dönüp ona tokat patlatabilecek bir çocuğa asla böyle davranmazdı.

Çocuğunu haklı çıkarmaya çalışmıyordu, yaptıkları affedilemezdi, sadece durumun korktuğu kadar kötü olmadığını söylüyordu kendine. Rhoda çocuğuydu ve onu seviyordu. Onu korumak, ona anlayış göstermek ve her şüphede ondan yana olmak göreviydi. Fincanını yıkayıp yerine koydu.

T.me/Cinciva

Elinden geleni yapacaktı. Geleceğe güvenecekti. Zamanla her şeyin yoluna gireceğini umacaktı.

Salona geçip Monica'yı aradı ve tavsiyesine uyacağını, Rhoda'yı gelecek dönem devlet okuluna yazdıracağını söyledi. Ahizeden Bayan Breedlove'ın kararı onaylayan neşeli sesi geldi ve sonra sesini alçaltarak evde misafirleri olduğunu söyledi. Mildred Trellis ve Edith Marcusson, Monica'nın açmak istediği alkol bağımlıları kliniği ile ilgili görüşmeye gelmişlerdi. Çok uzun yıllardır tanıdığı bu iki kadın, seçkin ailelerin etkileyici kızlarıydı ama Bayan Breedlove için şu an daha da önemlisi, para içinde yüzüyor olmalarıydı. Fakat şöyle bir sorun vardı; Emory eve beklediğinden daha erken dönmüş, peşine de Reginald Tasker'ı takmıştı ve varlıkları Monica'nın planlarını bozuyordu. Kasabada içmişlerdi ve en azından Emory sarhoştu. Kabalık yapmıyorlardı, münasebetsiz şeyler de söylemiyorlardı. Zaten bunlar arkadaşlarını rahatsız etmezdi, ikisi de kültürlü kadınlardı. Sadece eğreltiotlarının yanında oturmuş, elleriyle ağızlarını kapatarak aptalca yorumlar yapıyorlardı ve Emory, düzenli aralıklarla şeri sürahisini alıp misafirlerinin kadehlerini dolduruyordu. Monica kıkırdadı, erkeklerin dikkatini dağıtması için Christine'in yukarı çıkıp çıkamayacağını sordu, böylece o da zengin arkadaşlarından rahat rahat para koparabilecekti.

"Önünde küçük deri fiyonklar olan yeni topuklu ayakkabılarını giy, çoraplarının dikişleri de düzgün olsun. Emory sana hayran. Kasabanın en güzel bacaklarına sahip olduğunu söylüyor."

Erkekler onu kapıda karşıladı, mutfağa götürüp ona bir içki hazırladılar. Reggie, "Neden Christine gibi güzel kızlar bilinçaltları hakkında hiç konuşmazlar?" diye sordu.

Emory, Christine'in yanağına sesli bir öpücük kondurdu. "Bu kızda iş var, değil mi dostum? Bu kız harbiden çekici," dedi.

T.me/Cinciva

Monica salonda arkadaşlarına şöyle diyordu: "Hassas erkekler ve ilk cinsel deneyimleri üzerine yazılmış romanlardan çok sıkıldım. Nasıldır bilirsin Edith, tiksinti içinde, aşağılanmış ve suçlu hissederek sürüne sürüne eve dönerler. Bazen tepeleri atar, bazen pencereden atlarlar, hepsi de son derece hassas ve rafinedir."

Bayan Marcusson şerisinden bir yudum aldı ve ciddiyetle şöyle dedi: "Seks sağlıklı ve normal bir deneyimdir."

Reginald'ın soluk, çekik gözlerinden biri, diğerinden biraz daha aşağıdaydı; bir pisibalığının göç eden gözünün yolculuğa başladığı ânı anımsatıyordu. Christine'in omzuna hafifçe dokundu. "O siyah saten elbisenin altındaki her şey gerçekten *senin* mi?" dedi.

Christine içkisini aldı. "Döşemeciden," dedi. "Haftada iki kez gelip beni kabartıyor." Gülerek kendini geri çekti ve şöyle düşündü: *Rhoda büyük bir olasılıkla oğlanı sahil boyunca takip etti. Belki de oğlan ondan kaçmak için iskeleye koştu, Rhoda da peşinden gitti. Belki de Rhoda'dan uzaklaşmaya çalışırken geriye doğru sendeleyip kazıkların arasına düştü. Böyle mi oldu, bilmiyorum. Ama yine de yüzleşmem gereken en berbat şey bu...*

"Şimdi, şöyle bir kitap okumak istiyorum: İncelikten zerre nasibini almamış bir oğlanla ilgili olacak," dedi Bayan Breedlove. İçkisinden bir yudum aldı, kıkırdayıp devam etti. "Benim küçük oğlan sıradan, edepsiz bir çocuk ve büyüdüğünde de sıradan, edepsiz bir adam olacak. Okuldan sonra bakkalda çalışıyor sanırım ve kasabanın fahişesine yapacağı ilk ziyaret için para biriktiriyor. Fahişe yaşlı ve şişman ve Ateşkes Günü'nden beri yıkanmamış."

Bayan Trellis tiz bir kahkaha attı, sesinin bu kadar yüksek çıkmasına kendi de şaşırmış gibi, toparlanıp sandalyesinde dik oturdu. "Sen yaz, ben bin tane satın alırım," dedi.

Christine düşündü: *Ama çocuk suya düştüyse ve Rhoda*

T.me/Cinciva

oradaysa, onu iskelede gören bekçiye neden seslenmedi? Neden kaçtı? Neden çocuğu ölüme terk etti? Başını başka yöne çevirdi, içi ürperdi. "Bunu kafama takmayacağım. Tuhaf ve korkunç. Bir daha düşünmeyeceğim," dedi kendi kendine.

"Benim edepsiz, sıradan küçük oğlan," dedi Bayan Breedlove, "fahişenin yanından sırıtarak ve gözlerini devirerek çıktı. Sağa sola yalpalayarak yürürken ıslık çaldı. Acaba babasını, okulu bırakıp çanta fabrikasında tam zamanlı işe girmesine razı edebilir mi diye düşünüyor. Böylece daha fazla para kazanabilir ve az önce bekâretini kaybettiği yaşlı, yağlı fahişeyi daha sık ziyaret edebilir. Benim oğlan çok sevimli, *normal* bir çocuk olacak!"

Emory mutfaktan kafasını uzatıp, "Kızlar, müstehcen konulara girecekseniz, Reggie ve ben çıkmak zorunda kalacağız," dedi.

Salonda kahkaha tufanı koptu. Monica, işe koyulmadan önce misafirlerinin biraz daha içmek istediklerini, iyi şeriden bir şişe daha açmasını söyledi. Sonra Bayan Marcusson'a dönerek, "Emory'nin kusuruna bakmayın canım, Emory sarhoş," dedi. Emory yere düşürdüğü buzu ocağın altına tekmeleyip, "Bak şu konuşana!" dedi.

Emory dolaptan şişeyi çıkarırken, Christine ve Reginald salona geçip oturdular. Christine, son karşılaşmalarında konuştuklarını düşündüğünü söyledi. Sigortadan para almak için yeğenini zehirleyen bir kadının hikâyesini anlatmıştı. Şimdi bilmek istediği şey şuydu: Bu tür insanlar suç işlemeye ne zaman başlıyordu? Çocuklar da cinayet işler miydi, yoksa böyle korkunç şeyleri yalnızca yetişkinlerin yaptığını varsaymaması doğru muydu?

Reginald, ciddi meseleleri tartışmak için pek uygun bir zaman olmadığını düşünüyordu ama Christine gerçekten ilgileniyorsa, neden ona telefon etmiyordu ya da bir gün öğle yemeği için dairesine uğramıyordu? Yine de, ortamdaki tüm

T.me/Cinciva

kıkırdamalara ve karmaşaya rağmen, çocukların da sık sık cinayet işlediğini ve kimi zaman bunların zekice planlanmış cinayetler olduğunu söyleyebilirdi. Bazı katiller, özellikle de ileride isminden söz ettirecek olanlar, öldürmeye genellikle çocuklukta başlarlardı, tıpkı olağanüstü şairler, matematikçiler ve müzisyenler gibi, dehalarını erken yaşlarda gösterirlerdi.

Reginald durakladı ve sessizlikte Monica'nın sesi net duyuldu: "Norman Breedlove ile neden evlendiğimi hep merak etmişimdir. Son zamanlarda, beni çeken şeyin adı olduğu sonucuna vardım." Kardeşine bir bakış attı ve devam etti. "Şimdi, Norman deyince aklıma ilk gelen şey 'normal'; ne de olsa, sadece tek bir sessiz harf farklı. 'Normal' çok güven veren bir kelime, bizim neslin endişeli insanlarının aradığı kelime."

Bayan Trellis parmağını sallayarak, "Şeri nerede? Şeriye ne yaptın, Emory?" diye sordu.

Zengin bir kadından çok kasabaya sebzelerini satmaya gelen hırpani bir köylü kadına benzeyen Bayan Marcusson, eski püskü şapkasını elinin tersiyle yana yatırdı ve "Acaba bugünlerde gençler nelerden konuşuyor? Biz gençken, en azından seks ve toplumsal iyileşme gibi konularla oyalanırdık. Sanki şimdikilerin televizyon ve kanasta dışında konuşacak konuları yok gibi geliyor bana," dedi.

Monica, misafiri konuşmasını bitirene kadar sabırla bekledi ve sonra devam etti. "Şimdi, 'breed' benim zihnimde çoğalmakla, 'love' ise doğal olarak sevgiyle ilişkilidir. Dolayısıyla Norman Breedlove isminin birleşimi, sadece uyumlu ve normal birini değil, aynı zamanda sürekli artan bir sevgiyi de akla getiriyor. Düşünüp bakınca ne kadar basit bir şey ama o zamanlar hiç aklıma gelmemişti."

Emory, "Norman Breedlove'la sana evlenme teklif eden tek erkek o olduğu için evlendiğini sanıyordum," dedi.

T.me/Cinciva

Monica'nın ağzını açmasına fırsat vermeden, gülerek, "Eminim ki, iri gri gözleri ve sarı saçlarıyla Christine, erkekleri şemsiyeyle kovalamak zorunda kalmıştır," dedi.

Christine, "Ne kadar yanıldığını bilemezsin," dedi. "Ben hiç popüler olmadım. Erkekler için fazla ciddi ve aleladeydim."

Bayan Trellis gülmeye başladı ve Bayan Marcusson da ona katıldı. Bayan Trellis, "Bu çok heyecan verici bir öğleden sonra oldu, Monica. Şimdi rahatla, arkana yaslan ve Edith ile benden ne kadar koparabileceğin konusunda endişelenmeyi bırak. Yolda Edith ile meseleyi konuştuk. Düşündüğün kadar çok olmayacak belki ama epey bir şey alacaksın," dedi.

Emory herkesin duyabileceği bir sesle, "Cadalozlar körkütük sarhoş. Bir buçuk litre şeriyi götürdüler," dedi. Üç kadın ayağa kalkıp ona soğuk bir bakış attılar. Monica kendini topladı, gözlüklerini taktı. "Kızlar, kütüphaneye gidelim, orada baş başa kalabiliriz. Kalemlerimiz, kâğıtlarımız ve kasabadaki tüm bankaların boş çekleri hazır." Birbirlerinin beline kollarını doladılar ve uzaklaştılar, ama eski moda büyük katlanır kapılardan geçerken aynı anda başlarını çevirdiler, geriye baktılar ve kahkahayı bastılar.

Christine, neredeyse hiç içmediği içkisini masaya koydu ve düşündü: *Ya Rhoda oğlanı iskelenin ucuna kadar takip ettiyse ve Claude, madalyayı ona vermemek için suya attıysa? Ya Rhoda sopa ya da başka bir şeyle oğlana vurduysa? Onu suya düşürüp, sersemletip orada ölüme terk ettiyse? Ya...*

Başını eğdi ve sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavradı, çünkü umutsuzluk ve suçluluk fare gibi zihnini kemirmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp eve dönmesi gerektiğini söyledi. Saat neredeyse beş olmuştu ve Rhoda parktan dönmek üzereydi. Gideceğini haber vermek için Monica'ya seslendi, o da arkadaşlarını kütüphanede bırakıp salona geldi.

T.me/Cinciva

"Böyle güzel bir kız, kendisini koruyacak bir erkek olmadan birinci katta yaşamaktan korkmuyor mu?" diye sordu Reggie.

"Aslında birinci kat sayılmaz," dedi Monica. "Öndeki merdivenler oldukça yüksek, fark etmişsindir. Ve altında da büyük kısmı yer üstünde olan devasa bir bodrum var. Christine'in penceresi aslında yerden yaklaşık üç metre yüksekliktе."

"Hiç korkmuyorum," dedi Christine. "Kenneth bana bir tabanca aldı, kullanmayı da biliyorum bu arada." Gülümsedi. "Burada isteyen herkesin silah bulundurabilmesine şaşırdım. New York'ta yapabilecek en kötü şeylerden biridir bu."

"Ruhsatın olması gerekiyor," dedi Emory. "Yani, ateş eden suçlu hariç herkesin ruhsatı olmalı. Bu eyalette daha medeniyiz, kurbana da şans verilmesi gerektiğine inanıyoruz."

Bayan Penmark dairesine girdi, bir müddet öylece dikildi. Sanki inkârları onu koruyacak bir tılsımmış gibi alçak sesle tekrarladı: "Her şey yolunda. Kesinlikle endişelenecek bir şey yok. Her zamanki gibi yok yere olay yaratıyorum. Saçmalıyorum." Doğuya bakan odalar karanlık olmaya başlamıştı, ışığı açtı ve düşündü: *Annem güler ve pireyi deve yapmakta usta olduğumu söylerdi. Bir keresinde Londra'da bir otelde, birkaç tanıdığıyla konuşurken, zayıf omuzlarıma kollarını dolayıp –annem her zaman çok müşfik, kibar bir kadındı– "Christine ne tuhaf şeyleri dert eder, bir bilseniz!" demişti... Neyi kastettiğini şu an tam hatırlamıyorum ama o sırada elbette biliyordum.*

Evin içinde dolandı, rutin işlerini yaptı. Sonra salonun ortasında durdu, başını inatla iki yana sallayıp düşündü: *Rhoda'nın Claude'un ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmek için hiçbir sebep yok. Aleyhinde gerçek bir kanıt da yok. Neden bu kadar garip davrandığımı bilmiyorum. Kendi*

T.me/Cinciva

çocuğumun aleyhine, sırf kendi aptallığımdan, yoktan yere kanıt toplamaya çalışıyorum sanki...

Ayakta duracak dermanı kalmamış gibi birden koltuğa çöktü, başını koltuğun koluna yasladı çünkü o anda, bir daha asla hatırlamamaya karar verdiği şeyin –dürüstçe yüzleşmeye hiç cesaret edemediği, gizemli imaları olan o olayın– bütün direnişlerine rağmen yeniden aklına girdiğini anladı. Hayır, hayır! Bin bir güçlükle kendisi için kurduğu o sükûnetli dengeyi bu kadar sarsan şey yalnızca küçük oğlanın açıklanamayan ölümü değildi; aslında mesele, bu açıklanamayan ölümün, yine tuhaf ve yine açıklanamayan başka bir ölümle birleşmesiydi ve o olayda da tek tanık –Rhoda– olmuştu. Her iki olay da tek başına ele alındığında, her yerde herkesin başına gelebilecek o talihsiz ama kaçınılmaz kazalardan biri sayılıp büyük olasılıkla geçiştirilebilirdi ancak bir arada düşünüldüklerinde, gizemlerindeki benzerlikler de üst üste binince, ortaya çıkan etki çok daha güçlü, sıradan bir akıl yürütmeyle açıklanması çok daha güç görünüyordu...

İlk ölüm, bir yıldan fazla bir süre önce Baltimore'da, Rhoda henüz yedi yaşındayken gerçekleşmişti. O sırada Clara Post adında çok yaşlı bir kadın ve onun dul kızı Edna ile aynı apartmanda yaşıyorlardı. Yaşlı kadın Rhoda'ya abartılı bir duyguyla bağlanmıştı. Christine, yaşıtları Rhoda'ya katlanamazken yaşlıların onu bu kadar sevmesini garip buluyordu. Rhoda öğleden sonra okuldan eve geldiğinde, sık sık yaşlı dostunu ziyarete giderdi. Seksenli yaşlarının ortalarında olan kadın biraz çocuksuydu ve Rhoda'ya eşyalarını göstermekten büyük zevk alıyordu. İncik boncuklarının arasında en çok değer verdiği şey, içi şeffaf sıvıyla dolu, içinde opal parçacıklarının yüzüp parladığı kristal bir küreydi. Hareket ettirdikçe renk değiştiren kristalin üst kısmında küçük altın bir halka vardı ve yaşlı kadın, bu halkadan geçirdiği siyah bir kurdeleyle küreyi kolye gibi boynuna takıyordu.

T.me/Cinciva

Uykusu kaçtığında, küresine bakmayı, yüzen opalleri izlemeyi sevdiğini söylerdi. Kızı Edna komşularına, "Annem opallerde çocukluğunu görebildiğini düşünüyor," derdi başını iki yana sallayarak. "Hevesini kırmıyorum. Elimden geldiğince suyuna gidiyorum. Artık keyif aldığı pek bir şey kalmadı."

Rhoda da yüzen opal küreye hayrandı. Yaşlı kadınla birlikte olduklarında, Bayan Post bazen sandalyesinin yanındaki masadan küreyi alıp, "Ne kadar güzel, değil mi canım? Eminim senin olsun isterdin," derdi.

Rhoda coşkuyla onaylayınca, yaşlı kadın gülümseyerek, "Bir gün senin olacak, tatlım. Vasiyetimde sana bırakacağım, söz veriyorum. Edna, beni duydun, değil mi?" dedi.

"Evet anne, duydum."

Sonra, zaferle kıkırdayarak, yaşlı kadın ekledi: "Ama fazla umutlanma tatlım, çünkü yakın zamanda öleceğimi hiç sanmıyorum. Bizim ailede herkes uzun yaşar, değil mi Edna?"

"Evet anne, kesinlikle. Ama bence sen hepsinden daha uzun yaşayacaksın."

Yaşlı kadın memnuniyetle gülümsedi. "Sevgili babam doksan üç yaşına kadar yaşadı ve üzerine ağaç devrilmeseydi o kadar genç ölmezdi."

"Biliyorum," dedi Rhoda. "Anlatmıştın."

"Annem, babamı da geçti. Öldüğünde doksan yedi yaşındaydı. Pendletonları ziyarete gittiği o soğuk gecede ayaklarını ıslatıp zatürreye yakalanmasaydı bugün hayatta olurdu."

Ve bir öğleden sonra, Edna alışverişteyken ve Bayan Post ile Rhoda baş başayken, yaşlı kadın nasıl olduysa arka taraftaki döner merdivenlerden düşüp boynunu kırdı. Edna döndüğünde, Rhoda onu kapıda karşıladı ve haberi verdi. Kazayla ilgili masum ve makul bir açıklaması vardı: Yaşlı kadın, arka merdiven sahanlığında kaybolmuş gibi miyavlayan

T.me/Cinciva

bir kedi yavrusunun sesini duymuştu. Dışarı çıkıp bakmak için ısrar etmiş, o da peşinden gitmişti. Sonra nasıl olduysa mesafeyi tutturamayıp basamağı kaçırmış ve beş kat aşağıdaki küçük beton avluya düşmüştü. Rhoda cesedin olduğu yeri gösterdi. Bayan Penmark, cesedin başında toplaşmış komşularının arasına katıldığında, Rhoda kaza hikâyesini tekrar anlatıyordu.

Edna çocuğa insanın içine işleyen, tuhaf bir bakış attı. "Annem kedilerden nefret ederdi. Kendimi bildim bileli kedilerden korkardı. Baltimore'daki tüm yavru kediler merdiven sahanlığında toplanıp miyavlasa yine de yanlarına yaklaşmazdı."

Rhoda gözlerini şaşkınlıkla kocaman açtı. "Ama öyle yaptı, Bayan Edna. Söylediğim gibi, küçük kediciği aramak için dışarı çıktı."

"Yavru kedi şimdi nerede?" diye sordu Edna.

"Kaçtı," dedi Rhoda ciddiyetle. "Merdivenlerden aşağı koşarken gördüm. Beyaz patili gri tüylü bir kedicikti."

Sonra birden telaşla Edna'nın kolunu çekiştirip, "Öldüğünde bana küçük cam küreyi vereceğine söz vermişti. Artık benim, değil mi?" dedi.

Bayan Penmark, "Rhoda! Rhoda! Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye bağırdı.

"Ama söyledi, anne," dedi Rhoda sabırla. "Bana söz verdi. Bayan Edna da duydu."

Edna çocuğa tuhaf bir bakış attı. "Evet," dedi. "Söz verdi. Artık senin. Hemen gidip getireceğim."

Bayan Penmark bu olayları canını yakan bir berraklıkla hatırlıyordu ve şimdi geçmişi düşündüğünde, hem kendisinin hem de kocasının cenazeye çağrılmadıklarını hatırladı, oysa tüm komşular gitmişti. Ayrıca, daha sonra Edna ile asansörde karşılaşıp selam verdiğinde, her zaman çok nazik ve cana yakın olan kadının ona sırtını dönüp duymamış gibi

T.me/Cinciva

davrandığını da hatırladı... Bir müddet Rhoda her gece küre kolyesiyle yatmıştı, bir müddet yastığına yaslanıp dudaklarını büzmüş, gözlerini yaşlı kadını andıran bir ifadeyle kısarak opalleri seyretmişti, sanki yaşlı kadının sadece kolyesini değil, kişiliğini de almıştı.

Christine bir anlık dürtüyle hızlıca çocuğunun odasına gitti. Küçük kızın karyolasının direklerinden birine bir tılsım gibi asılmış küreyi gördü. Bir an eline aldı ama sanki uğursuz bir şeymiş gibi, eli yanmış gibi hemen bıraktı.

Rhoda parktan döndüğünde, daha kitabını bile yerine koyamadan, Christine, "Fern kardeşlere Claude Daigle hakkında anlattıkların doğru muydu?" diye sordu pat diye.

"Evet, anne. Hepsi doğruydu. Yalancılığın kötü bir şey olduğunu söylediğin günden beri yalan söylemiyorum."

Christine bir an bekledi. "Claude'un boğulmasıyla ufacık bile olsa bir ilgin var mı?"

Rhoda yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Sonra dikkatlice, "Bunu neden bilmek istiyorsun, anne?" diye sordu.

"Ne olursa olsun, bana gerçeği söylemeni istiyorum. Bir yolunu bulup halledebiliriz ama bunu yapacaksak, gerçeği bilmeliyim." Elini çocuğun omzuna koydu. "Gözlerimin içine bak ve söyle. Mutlak gerçeği bilmem lazım."

Çocuk parlak, dürüst gözlerle ona baktı ve "Hayır, anne. Bir ilgim yok," dedi.

"Önümüzdeki dönem Fern İlkokulu'na gitmeyeceksin. Artık seni orada istemiyorlar."

Çocuğun yüzünde temkinli bir ifade belirdi. Bekledi ama annesi konuyu devam ettirmeyince, "Peki. Peki," diyerek yavaşça uzaklaştı. Hemen odasına gidip yapbozunun başına oturdu.

Daha sonra Christine daktilosunu çıkardı ve kocasına bir mektup yazmaya başladı, her zamankinden çok daha uzun bir mektup olacaktı. 16 Haziran 1952 tarihini atıp *Sevgilim,*

T.me/Cinciva

sevgilim!... diye başladı. Dertlerinden ancak böyle kurtulabilirmiş gibi yazdı da yazdı. Rhoda'nın en nihayetinde kazanamadığı güzel yazı madalyasını, Claude Daigle'ın ölümünün ayrıntılarını, Fern İlkokulu'nun yeni dönemde Rhoda'yı kabul etmek istemediğini, Baltimore'daki yaşlı kadının ölümünü anlattı ona.

Dedi ki, *bu olayların beni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyorum. Oysa hep sakin biri olduğumu söylerler. Teyzenin dairesinde ilk tanıştığımız gün, herkes bağıra çağıra konuşup birbirini bastırmaya çalışırken, bu özelliğime hayran olduğunu söylemiştin. Hatırlıyor musun? Ertesi akşam dansa gittiğimizde bana söylediklerini hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum sevgilim! Hepsini hatırlıyorum! Seni sevdiğimi ve sonsuza kadar seveceğimi ilk fark ettiğim âni hatırlıyorum. Aptallığıma gülme ama o an, para üstünü alırken başını yana çevirip bana gülümsediğin andı.*

Ne kadar mutlu bir akşamdı o. Ama şimdi kendimi hiç beklemediğim korkunç bir tuzağın pençesine düşmüş ve bundan kaçamayacakmışım gibi hissediyorum. Yüzleşmem gereken bir şey var ama bununla yüzleşecek gücüm yok sanki. Sana açıklayamayacağım, hatta kendi kafamda bile mantıklı, gündelik bir düşünceye dönüştüremediğim o kadar çok şey var ki.

Bu uzun mektupta anlattıklarımdan yola çıkarak herhangi bir sonuca varma sakın, çünkü gördüğün gibi hepsi yoruma açık. Ama Bayan Post'u, Rhoda onu ziyarete gitmişken düştüğü haliyle gözümün önünden atamıyorum; en azından zihnimde, Claude Daigle'ın alnındaki ve ellerindeki morlukları da durmadan görüyorum. Bilmiyorum. Sana söylüyorum, gerçekten bilmiyorum.

Keşke şu anda yanımda olsaydın. Beni kollarına alır, aptallığıma gülerdin, o tatlı, harika kahkahanla güler, yanağım yanağıma sürter, bana bu kadar endişelenmememi söylerdin.

T.me/Cinciva

Yine de seni geri getirecek sihirli bir gücüm olsaydı, kullanmazdım. Yemin ederim kullanmazdım, sevgilim.

Sevgilim! Sevgilim! Çok endişeliyim. Ne yapmalıyım? Yaz ve bana şimdi ne yapmam gerektiğini söyle. Hemen yaz, bu kadar hassas bir insan olduğumu bilmiyordum.

Mektubu bitirdi bitirmesine ama daha yazarken göndermeyeceğini biliyordu. Çünkü kocasının yaptığı işin, kariyerinin bu noktasında ne kadar önemli olduğunu fark etmişti. Bunun başarı ya da başarısızlığının, bu yeni yerdeki kariyerinde bir dönüm noktası olacağını hissediyordu, elbette bu onun için de bir dönüm noktasıydı zira kendi hayatı sonsuza kadar kocasının hayatına bağlıydı. Hayır! Kenneth rahatsız edilmeden ve engellenmeden işine devam etmeliydi. O da elinden geldiğince kendi işine bakmalıydı. Rhoda meselesi temelde onun sorunuydu ve bunu çözmesi gerekiyordu. Bir yolunu bulup halletmeliydi.

Zarfa adresi yazıp mühürledi ve masasının her zaman kilitli tuttuğu çekmecesine koydu, aynı çekmecede sakladığı tabancayla yan yana, düzgünce yerleştirdi. Sonrasında daha iyi hissetti: Belki de haddinden fazla abartıyordu. Belki de...

T.me/Cinciva

BEŞ

Hafta sonuna doğru, Bayan Breedlove aradı ve "Rhoda'nın madalyonunu bu şekilde ihmal ettiğim için kendimden gerçekten utanıyorum ancak bu sabah çarşıya gitmem gerek ve bu, onu tamir ettirmek için iyi bir zaman olacak. Rhoda hazır ederse, çıkarken uğrayıp alırım," dedi.

Christine, kızının Kunkelların büyük çardağının altında oynadığını ama madalyonu yardım almadan bulabileceğinden emin olduğunu söyledi, Rhoda değerli eşyalarını şifoniyerinin en üst çekmecesindeki teneke bir İsviçre çikolatası kutusunda saklıyordu ve madalyon da orada olmalıydı.

Madalyon tahmin ettiği yerdeydi ve Bayan Penmark kutuyu eski yerine geri koyarken, çekmeceyi kaplayan muşambanın altında yassı ve metalik bir şey hissetti. Ne olabileceğini merak ederek işaretparmağını nesnenin çevresinde gezdirdi ve sonra, ani ve içgüdüsel bir panikle muşambayı kaldırarak kayıp güzel yazı madalyasını buldu.

Bir anlığına bu hadise onun için pek bir anlam ifade etmedi, zihni bu keşfin imalarını kabul etmeyi reddediyordu, sadece bir zamanlar bir kitapta okuduğu, kendisi için ne bir değeri ne de karşılığı olan bir şeyin parçası gibiydi; sonra, madalyanın tam da bu özel yerde bulunmasının kaçınılmaz anlamı kafasına dank edince, avuçlarını yanaklarına bastırarak onu muşambanın altındaki yerine geri koydu ve odanın içinde sersemlemiş bir halde durdu. *Madalyayla ilgili bana söylediği her şey yalan,* diye düşündü. *Her şey. En başından beri ondaymış.*

Pencereye gitti ve sokağın karşısında kızının ve Kunkel

T.me/Cinciva

çocuklarının tizleşen seslerini duyarak orada durdu. İçini hırçın bir hüzün, kendisine son derece haksızlık yapıldığına, yapmadığı şeyler yüzünden haksız yere cezalandırıldığına dair bir his kapladı...

Rhoda'nın sorunu neydi gerçekten? Neden kendi yaşındaki diğer kızlar gibi davranamıyordu? Bu tuhaf, asosyal davranışının temeli neydi? Eğitiminde veya sevgisinde nerede hata yaptığını görmek, yaptığı hataları bulmak amacıyla –çünkü artık pek çok hata yaptığı açıktı– küçük kızın hayatını en başından itibaren gözden geçirerek geriye baktı, kendini cezalandırdığı bu anda, ne kadar küçük olursa olsun, ne kadar masumca yapılmış olursa olsun, herhangi bir ihmal, herhangi bir yargı hatası için kendini suçlamaya dünden razıydı ama gerçekten elle tutulur hiçbir şey bulamadı.

Monica zili çaldığında, şimdi ne yapması gerektiği konusunda kararsız bir halde, elleri küçük kaygı ve şüphe spazmlarıyla açılıp kapanarak hâlâ orada, pencerenin yanında duruyordu. Hemen kapıyı açtı ve madalyonu Monica'ya verdi. Monica daha şen şakrak ruh hallerinden birindeydi, sanki hâlâ Dr. Kettlebaum'un kanepesindeymiş ve onun için serbest çağrışım yapıyormuş gibi, madalyondan ve bir zamanlar onun için taşıdığı anılardan bahsetti.

Christine gülümsedi, dinledi ve başını salladı ama zihni söylenenlerin çok azını algıladı. Şöyle düşündü: *Rhoda'ya en başından beri sevgi ve güven verildi. Hiç ihmal edilmedi, hiç şımartılmadı. Ona hiçbir zaman haksız muamele edilmedi. Babası da ben de her zaman onun bizim için önemli ve istenen biri olduğunu hissetmesine özen gösterdik. Aklının çalışma şeklini, karakterini anlamıyorum. Bunu anlamıyorum.*

Bayan Breedlove, "Benim kendi baş harflerim madalyonun üzerine hiç işlenmedi, ama sen de kabul edersen, Rhoda'nınkileri arkasına kazıtmayı düşünüyorum," dedi.

Sorun ne olursa olsun, diye düşündü Christine, başını

T.me/Cinciva

sallayıp dalgın dalgın, "Evet, evet, tabii olur," diyerek ve sonra hafif dönerek alnını kapı paneline yaslayarak, *bunun çevreyle pek ilgisi olduğuna inanmıyorum. Daha derin bir şey olmalı.* İçini çekti, başını kaldırdı ve Bayan Breedlove'a bir kez daha baktı, şöyle düşünüyordu: *Karanlık bir şeydi. Karanlık ve açıklanamayan bir şey.*

"Rhoda'nın göbek adı var mı?" diye sordu Monica neşeyle. "Garip ama bugüne kadar sormak hiç aklıma gelmemiş."

Christine gerçeğe döndü ve çocuğun tam adının Rhoda Howe Penmark olduğunu söyledi. Kenneth'ın annesinin, dizginlenemez bir saygınlığa sahip kuralcı bir kadının adını vermişlerdi. Yaşlı Bayan Penmark, oğlunun Bravo ailesiyle evlenmesine büyük bir hararetle karşı çıkmıştı. Ona göre hiçbir yere kök salamamış uluslararası berduşlardan oluşan bir aileydiler; muhalif bohemlerdi ya da en azından yazılarından anlaşıldığı kadarıyla baba Richard Bravo öyle biriydi ve ailesinin de ona benzeyeceğini, daha dengeli insanların saygı duyduğu ve kuşaktan kuşağa aktardığı temel ve yerleşik düzene sürekli karşı çıkacağını varsaymak adil olurdu. Oğlu "bu ahmaklığı" sürdürmekte ısrar ederse en korkunç sonuçların doğacağını öngörmüştü, en azından kendisinin durumu açıkça gördüğünün ve üzerine düşeni yaptığının –uyarıyı yapmak ona ne kadar acı vermiş olursa olsun, bu mecburi hoşnutsuzluk anne yüreğini ne kadar derinden yaralamış olursa olsun, onu peşinen ikaz ettiğinin– kayda geçmesini istiyordu. İyi niyetini ve hoşgörüsünü kazanmak çabasıyla –ki bu çaba hiçbir zaman tam olarak başarılı olamamıştı– kıskanç yaşlı kadının gururunu okşamak için Rhoda'ya onun adı verilmişti.

Monica madalyonu aldı, çantasına attı ve "Ah, tipik New England kadını. Çok iyi bilirim, canım," dedi.

O gittikten sonra Christine, işaretparmağı dalgın dalgın sandalyenin kolunda gezinerek, parkı gören penceresinin

T.me/Cinciva

kenarına oturdu. Çocuğunu düşündü ve şimdi nasıl bir yol izlemesi gerektiğini merak etti. Sonra bir anda, sanki bunları daha önce de yaşamış ve hiçbir sonuca varamamış, tıpkı bu sefer de varamayacakmış gibi, yorucu bir aşinalık kapladı içini. Yine kendine acıdı. Kocası bunu hiç açıkça dile getirmemişti ama Christine, Baltimore'daki yaşlı kadının ölümünün ve ardından çocuğun hırsızlık yüzünden ilerici okuldan atılmasının, onun oradaki pozisyonundan, tamamen yabancıların arasında olacağı, bir bakıma daha düşük olan bu pozisyona transfer istemesinin gerçek nedenleri olduğunu biliyordu... Ama kendine yeterince acıdığında, çocukları sıradan ve öngörülebilir olan, daha mutlu kadınlarla kıyaslandığında kendisine ne kadar haksızlık edildiğine dair tüm ihtimalleri tükettiğinde, muhakeme yetisi ve onunla birlikte umut ve her zamanki iyi huylu kişiliğinden bir parça ona geri döndü.

Artık mesnetsiz sonuçlara atlamayacaktı. Belki de güzel yazı madalyasının Rhoda'da olmasının mantıklı ve dürüst bir açıklaması vardı. Belki de Fern kardeşler hep birlikte üstüne gelince, tüm o planlı, iğneli sorularıyla onu sıkıştırınca, madalyanın kendisinde olduğunu itiraf etmeye korkmuştu. En azından bu sefer yalan söylememişti, tabii dolaylı olması dışında çünkü şu an bildiği kadarıyla kimse çocuğa madalyanın kendisinde olup olmadığını veya nerede olduğunu sormayı akıl etmemişti.

Yüzünü soğuk suyla yıkadı, rujunu tazeledi ve kendine gelmek için on dakika oturdu, sonra sokağın karşısına geçip Kunkelların arka bahçesine gitti ve Rhoda'ya kendisiyle gelmesini söyledi. Eve döndüklerinde, madalyayı saklandığı yerden çıkarıp önlerindeki masanın üzerine koydu. Rhoda'nın gözleri telaşla fal taşı gibi açıldı ve sonra, sağa sola şöyle bir bakıp ihtiyatla gözlerini kapattı.

"Güzel yazı madalyası nasıl oldu da senin şifoniyer çekmecene girdi?" dedi Christine. "Bana gerçeği söyle, Rhoda."

T.me/Cinciva

Rhoda ayakkabısının tekini çıkardı, yavaşça inceledi ve tekrar giydi ama hemen cevap vermedi. Sonra, hafifçe gülümseyerek, başkalarının her zaman çok sevimli bulduğu bir hareketle annesinden dans eder gibi uzaklaşarak, zaman kazanmak için, "Yeni evimize taşındığımızda, bizim de çardağımız olabilir mi? Olur mu? Olur mu anne?" diye sordu.

"Soruma cevap ver, Rhoda! Ama piknikte olanlar konusunda sandığın kadar bilgisiz değilim, bunu unutma. Bayan Octavia Fern'ü ziyarete gittiğimde bana çok şey anlattı. Bu yüzden lütfen bu sefer bana hikâye uydurmaya kalkma."

Ama çocuk sessiz kaldı, zihni çalışıyordu, kurnazca annesinin konuşmaya devam etmesini ve beklediği cevabı ağzından kaçırmasını bekliyordu, ne var ki Christine, çocuğunun niyetinin farkındaymış ve onun hesaplı ama beceriksiz kaçamaklarından tiksinmiş gibi, "Claude Daigle'ın madalyası senin şifoniyerinin çekmecesinde ne arıyor? Oraya kendi kendine girmediği kesin. Cevabını bekliyorum, Rhoda," dedi sadece.

Sandalyesinden kalktı ve içinde aniden yanan bir öfke hissiyle odanın içinde dolaştı. Çocuk iyice pataklanmalıydı, diye hissetti. Hayatında hiç pataklanmamıştı ve belki de şu anki asıl sorunu buydu. İyice ve hakkıyla pataklanmalıydı, ona daha fazla gecikmeden, diğer insanlara karşı nezaket ve anlayış konusunda bir ders verilmeliydi. Ancak öfkesi çabucak söndü ve ne yapmış olursa olsun çocuğu incitmeye asla elinin varmayacağını biliyordu. Belki Rhoda da bunu biliyordu. Belki de bu, onun o nazik, boyun eğmez inatçılığının asıl gücüydü.

"Madalyanın oraya nasıl girdiğini bilmiyorum anne," dedi Rhoda, gözlerini masumiyetle irileştirerek. "Madalyanın oraya nasıl girdiğini ben nereden bileyim?"

"Biliyorsun. Oraya nasıl girdiğini çok iyi biliyorsun."

Yeniden oturdu ve daha yumuşak bir sesle devam ederek,

T.me/Cinciva

"Öncelikle bilmek istediğim şey şu," dedi. "Piknik sırasında herhangi bir zamanda –herhangi bir an– iskeleye çıktın mı?"

"Evet, anne," dedi çocuk tereddütle. "Oraya bir kez gittim."

"Sen Claude'u rahatsız etmeden önce miydi yoksa sonra mı?"

"Ben Claude'u rahatsız etmedim, anne. Sana bunu düşündüren ne?"

"İskeleye ne zaman çıktın, Rhoda?"

"Çok erkendi. Oraya ilk vardığımız zamandı."

"İskeleye çıkmanın yasak olduğunu biliyordun, değil mi? Neden bunu yaptın?"

"Büyük oğlanlardan biri, kazıkların üstünde büyüyen küçük deniz kabukları olduğunu söyledi. Ahşabın üzerinde kabukların büyüyeceğine inanmadım ve büyüyüp büyümediklerini görmek istedim."

Christine başını salladı ve "En azından iskelede olduğunu kabul ettiğin için memnunum," dedi. "Bayan Fern bana bekçilerden birinin seni iskeleden inerken gördüğünü söyledi. Yine de senin iddia ettiğinden çok daha geç bir saatte olduğunu söyledi. Öğle yemeğinden pek de kısa bir süre önce olmadığını söyledi."

"Yine de yanılıyor. Bayan Fern'e de bunu söyledim. Her şey anlattığım gibi oldu." Sonra, sanki ilk etabı kazandığını hissetmiş gibi, "Adam bana bağırdı ve inmemi söyledi, ben de onun dediğini yaptım. Çimenliğe geri döndüm ve Claude'u orada gördüm. Ama Claude'u rahatsız etmiyordum. Sadece onunla konuşuyordum," dedi.

"Claude'a ne dedin?"

"Madalyayı kazanamamış olsam da, onun kazandığına memnun olduğumu söyledim. Claude da madalya hiçbir zaman aynı öğrenciye iki kez verilmediği için gelecek yıl benim kazanacağımın kesin olduğunu söyledi."

T.me/Cinciva

Christine yorgun argın başını iki yana salladı. "Lütfen! Lütfen, Rhoda! Bu bir oyun değil. Gerçeği istiyorum."

"Ama hepsi doğru, anne," dedi Rhoda içtenlikle. "Sana söylediğim her kelime doğru."

Christine kısa bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Bayan Fern bana, senin madalyayı Claude'un gömleğinden çıkarmaya çalıştığını gören gözetmenlerden birinden bahsetti. Kız gerçekten gördüğünü söylediği şeyi gördü mü?" dedi.

"O büyük kız Mary Beth Musgrove'du," dedi Rhoda. "Herkese beni gördüğünü söyledi, Leroy Jessup bile beni gördüğünü biliyor." Bir süre durakladı, sonra sanki tamamen dürüst olmaktan başka seçeneği kalmamış gibi, parlak gözlerini kocaman açarak devam etti: "Claude'la kendi aramızda uydurduğumuz bir oyun oynuyorduk. Eğer onu on dakika içinde yakalayıp madalyaya dokunursam –yakalamaca oyunu gibi bir şeydi– madalyayı bir saat boyunca takmama izin verecekti. Mary Beth madalyayı aldığımı nasıl söyleyebilir? Ben almadım."

"Mary Beth madalyayı aldığını söylemedi. Onu yakalamaya ve almaya çalıştığını söyledi. O sana seslendiğinde Claude'un sahil boyunca kaçtığını söyledi. O zaman bile madalya sende miydi?"

"Hayır, anne. O zaman değildi."

Sorgulama karşısında kendine daha çok güvenmeye başlamıştı ve sonunda annesinin çok az şey bildiğine ya da hiçbir şey bilmediğine ikna olarak yanına geldi, kollarını boynuna doladı ve yanağını öyle bir coşkuyla öptü ki, artık pasif ve sabırlı olan taraf annesiydi.

Sonunda Christine, "Madalyayı nasıl aldın, Rhoda?" dedi.

"Ah, onu *daha* sonra aldım."

"Madalyaya nasıl sahip olduğunu bilmek istiyorum, Rhoda."

T.me/Cinciva

"Claude sözünden dönünce," dedi Rhoda, "sahil boyunca onu takip ettim. Sonra durdu ve harçlık olarak bana verdiğin elli senti ona verirsem madalyayı bütün gün takabileceğimi söyledi."

"Bu doğru mu, canım? Gerçekten doğru mu?"

Rhoda, elde ettiği kolay zaferden dolayı sesinde hafif bir küçümsemeyle, "Evet, anne. Aynen böyle oldu. Ona elli senti verdim ve o da madalyayı takmama izin verdi," dedi.

"Ama madalyayı takmak için ona para verdiysen, Bayan Fern seni sorguladığında ona bunu neden söylemedin? Neden bunca zaman bu konuda sessiz kaldın?"

Çocuk mızmızlanmaya, yapmacık bir endişeyle etrafına bakınmaya başladı. "Bayan Fern beni hiç sevmiyor. Sevmiyor, anne! Gerçekten sevmiyor! Ona madalyanın bende olduğunu söylersem benim hakkımda kötü şeyler düşüneceğinden korktum." Annesine koştu, ona sarıldı ve başını omzuna yaslayarak, sanki bir işaret beklermişçesine beklentiyle gözlerini yukarı dikti.

"Bayan Daigle'ın madalyayı ne kadar çok istediğini biliyordun, değil mi? Onu aramaları için o adamlara suya inip bakmaları için para ödediğini biliyordun, bunu daha önce konuşmuştuk. Claude onunla birlikte gömülebilsin diye madalyanın zamanında bulunmasını umarak cenaze törenini beklettiğini biliyordun. Bütün bunları biliyordun, değil mi, Rhoda?"

"Evet, anne. Sanırım biliyordum."

"Madalyayı bulmayı ne kadar çok istediğini biliyorduysan, neden ona vermedin? Onu geri götürmekten korktuysan, bunu senin için ben yapardım."

Çocuk hiçbir şey söylemedi, sadece annesini yatıştırmak ister gibi boğazından birtakım sesler çıkardı ve annesinin boynunu usulca okşadı. Christine bekledi, gözlerini kapattı ve "Bayan Daigle, Claude'un ölümünden dolayı kahrolmuş

T.me/Cinciva

durumda. Bu durum neredeyse onu mahvetti. Bundan asla kurtulamayacağını, en azından tamamen toparlanamayacağını düşünüyorum," dedi. Çocuğunun kollarını çözdü ve onu kendinden uzak tutarak, "Ne hakkında konuştuğumu anlıyor musun? Hiç anlıyor musun, Rhoda?" dedi.

"Anlıyorum sanırım, anne. Şey, anladığımı düşünüyorum, anne."

Ama Christine iç geçirdi ve düşündü: *Hiç anlamıyor. Ne demek istediğime dair en ufak bir fikri yok.*

Rhoda başını iki yana salladı ve inatla, "Madalyayı Claude'un ceketine takıp gömmek istemesi çok aptalcaydı," dedi. "Claude öldü, değil mi? Claude üzerinde madalyanın takılı olup olmadığını bilemezdi ki."

Çocuk, annesinin ani ve onun için anlaşılması güç olan hoşnutsuzluğunu hissetti, ardından kaybettiği avantajı geri kazanmak istercesine, annesinin yanağını küçük açgözlü öpücüklerle öptü. "Ah, benim annem annelerin *en tatlısı*!" dedi. "Tanıdığım herkese dünyadaki en tatlı anneye sahip olduğumu söylüyorum!"

Ama Christine kızından uzaklaştı ve pencerenin yanına oturup ağaçlı sokağa baktı, sonra Rhoda, kendi istediği olsun diye geçmişte her zaman çok işe yaramış olan test edilmiş yaklaşımının bu sefer esrarengiz bir biçimde başarısız olduğunu hissederek başını yana eğdi ve "Claude'un annesi madem küçük bir çocuğu bu kadar çok istiyor, neden yetimhaneden bir tane almıyor?" dedi.

Ani bir tiksinti hissiyle Christine çocuğu kendinden uzaklaştırdı, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu ve "Lütfen git buradan! Artık benimle konuşma! Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok," dedi.

Rhoda omuz silkti ve sabırla, "Peki, tamam. Tamam, anne," dedi.

Piyanonun başına geçti ve öğretmeninin bir hafta önce

T.me/Cinciva

verdiği parçayı çalışmaya başladı, dilini dişlerinin arasından çıkararak ciddi bir konsantrasyonla pratik yaptı ve yanlış bir nota çaldığında iç geçirdi, başını onaylamayan bir tavırla salladı ve parçaya en baştan başladı.

Christine, kısa bir süre sonra öğle yemeğini hazırlamaya koyuldu. Kızıyla birlikte yemeklerini yedikten sonra, yıkanan son bulaşığı yerine yerleştirirken, mutfak penceresinden aşağıdaki avluya baktı ve Leroy'u gördü. Leroy, sararmış çarpık dişlerini göstererek sırıttı, davetkâr bir tavırla gözlerini devirdi ve arkasını döndü. Önceki gece karısıyla bira içmeye çıkmıştı ve hâlâ akşamdan kalmalığı vardı. Şu yediği önünde yemediği arkasında, pembe Christine Penmark, diye düşündü. Şu sersem sarışın! Yağmur yağdığında içeri girecek kadar aklı yok. O sarışın kesinlikle aptaldı. O aptal Christine, Rhoda'nın onu her zaman parmağında oynatmasına izin veriyordu.

Hortum olayını ve Bayan Breedlove'ın o gün kendisine söylediği kaba sözleri tekrar hatırlayarak bodrumun serinliğine girdi. O şeyleri söylediği için onunla hiç ödeşememişti ama ödeşecekti, sadece bekle ve gör...

Garaj kapısı açıktı ve arabası gitmişti, şehir merkezinde bir yerlerde para harcıyor ve çene çalıyor olmalıydı. Kesekâğıdına sarılmış bir öğle yemeği yemediğine bahse girerdi; o gerçekten güzel yerlerden birinde yemek yediğine, etrafındakilere patronluk tasladığına ve lak, lak, lak diye çene çaldığına bahse girerdi. Gözleri ıvır zıvırla dolu odada gezindi ve bir köşede duran, atılmış büyük bir raspa makinesi gördü. Yapacağı şeyin hoş beklentisiyle aniden güldü, raspa makinesini tekerlekleri üzerinde dışarı çıkardı ve Bayan Breedlove'ın garajının önüne bıraktı. Sonra, sanki bu yeterli değilmiş gibi, olaya gayriresmi bir inandırıcılık havası vermek için kovalarını yakına koydu ve paspaslarını raspanın üzerine astı. Eserini inceledi ve sanatsal vicdanı tatmin olunca bodruma geri

T.me/Cinciva

döndü, öğle yemeğini bitirdi ve Bayan Breedlove'ın arabasını içeri koyabilmesi için sıcak güneşin altında dışarı çıkıp o engeli kaldırmak zorunda kaldığında yüzünün nasıl görüneceğinin hazzıyla kıkırdayarak orada oturdu.

Bodrumda kendine derme çatma bir yatak hazırlamıştı; eski, kırık bir kanepenin arkasına, şayet içeriye göz atacak olurlarsa kiracıların hiçbirinin onu kolay kolay göremeyeceği bir köşeye kâğıt ve talaş yığmıştı, ayrıca sık sık, tıpkı şu anda hissettiği gibi hissettiğinde, kimse fark etmeden oraya süzülür ve biraz kestirirdi. Kâğıtların ve talaşın üzerine serdiği eski yorganı düzeltti, uzandı, şehvetle iç geçirdi ve zihninin serbestçe dolaşmasına izin verdi. Kocası bu kadar çok şehir dışındayken, o sersem sarışının eğlenmek için ne yaptığını merak etti. Biri ona soracak olsa, şu an onu yanında isterdi. Ona bazı numaralar gösterirdi elbet. Şu anki hislerine bakılırsa, tam da bunu yapacak kişiydi. Ve o aptal sarışınla işini bitirdiğinde, kadın kocasına bir mektup yazar ve ona bir daha asla geri dönmemesini söylerdi. Yana döndü ve tavanda yürüyen bir sineği izledi.

O sersem sarışın, gerçekten de güzel bir kadındı elbet, pek çok film yıldızını gölgede bırakırdı ama onun için fazla aptaldı. Fazla yumuşak ve saf gibiydi. Öylesini hızlıca evcilleştirip hemen çözebilirdin, onu parmağında oynatabilir ve buna her zaman devam etmen için sana yalvarmasını sağlayabilirdin. Karısına epey benziyordu... Ama o kötü kalpli küçük Rhoda başkaydı. O kötü kalpli küçük kızı kimse kandıramazdı. Ve büyüdüğünde, *önemli* biri olacaktı. Bir erkek ona kötü davranmaya kalkışırsa, hiç acımadan kafasında bir tava patlatması işten bile değildi. Fantezilerinin şehveti duyularını doldururken halinden memnuniyetle gülümsedi, yatağında yavaşça döndü ve ânında uykuya daldı.

Bayan Penmark, Rhoda'yı oynaması için parka gönderdi, çocuğun okul elbiseleri için seçtiği kumaşı çıkardı ve ilki-

T.me/Cinciva

ni dikmeye başladı. Kumaşı kesip teyellediği sırada, yukarı çıkmakta olan Bayan Breedlove dairesine uğradı. Çarşıya yaptığı yolculuktan yorulmuştu ve belli ki bir şeye kızgındı. Christine'in kendisine sunduğu bir bardak buzlu çayı kabul etti, ondan bir yudum aldı ve "Leroy'a bir gün daha tahammül etmeyeceğim," dedi. "Sürekli daha da çekilmez hale geliyor. Zavallı karısı ve çocukları olmasaydı, ben..."

Sözünü yarıda kesti, omuz silkti ve "Ama neden bu konuların üzerinden tekrar geçelim ki?" dedi. "Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Bir daha ondan bahsetmeyeceğim!"

Ama tabii ki bahsetti, hem de en ince ayrıntısına kadar. Bitirdiğinde, bir kez daha mükemmel bir ruh halindeydi ve biraz gülerek, başını çılgınca savurarak, "Ama neden kendimi daha fazla kandırayım ki, sevgili Christine?" dedi. "Leroy'a bağırmaktan zevk alıyorum ve eminim o da bunun farkında. İçimde bir varoş damarı var ve Leroy bunu ortaya çıkarıp havalandıran tanıdığım tek kişi."

Şapkasını çıkardı, kanepeye fırlattı ve aniden, "Rhoda'nın madalyonu!" dedi. "Size Leroy Jessup'tan bahsetmek için değil, asıl bunun için uğradım."

Kasabanın en iyi kuyumcuları olduklarını düşündüğü için madalyonu Pagesonlara götürdüğünü ve uzun zamandır tanıdığı yaşlı Bay Pageson'ın bizzat kendisiyle konuştuğunu anlatmaya devam etti. Bay Pageson söylediklerini dinlemiş, önerdiklerini kabul etmişti ancak aynı zamanda, ondan önce çok fazla iş olduğu için madalyonu en az iki hafta, o da en erken ihtimalle, geri alamayacağını da söylemişti. O da buna karşılık Bay Pageson'a madalyonu iki hafta sonra değil, gerçekten de aynı gün almayı umduğunu –aslına bakılırsa, onu en fazla iki saat içinde almayı umduğunu– söylemişti ama Bay Pageson zayıf başını iki yana sallamış ve bunun katiyen söz konusu olamayacağını, fiziksel olarak mümkün olmadığını olduğunu belirtmişti.

T.me/Cinciva

Christine gülümsedi ve "Zavallı yaşlı Bay Pageson'a cevap olarak ne dediğini tahmin edebiliyorum," dedi.

"Ah, hiç sanmıyorum!" dedi Monica keyifle. "Beni bu kadar yakından tanıyan sen bile, sevgili Christine, bu sefer adamı nasıl idare ettiğimi tahmin edebilir misin, şüpheliyim!" Boru gibi kalın, devasa bacaklarını öne doğru uzattı ve devam etti: "Yaklaşımım oldukça basitti ve kendim söylüyorum diye demiyorum ama, ilham vericiydi. En makul sesimle sadece şöyle dedim, 'Sevgili Bay Pageson, Toplum Yardım Fonu'nu bu yıl yine benim yürüttüğümü unutmamalısınız ve madalyonu bekleyemem çünkü acilen eve gidip çeşitli bireylerden ve işletmelerden beklediğimiz bağışların tahmini hesabını çıkarmam gerekiyor. Yine de dükkânınıza geldiğime memnunum, zira işlerinizin bu kadar *iyi* gittiğinden haberim yoktu. Kafamda sizi çoktan bin dolarla listeye yazmıştım ama tabii ki, şu an bildiklerimle, bu rakamı mutlulukla yukarıya doğru –ah, şüphesiz ki yukarıya doğru– revize edeceğim!'"

"Monica! Monica! Kendinden utanmıyor musun?"

"Hiç de utanmıyorum!" diye bağırdı Bayan Breedlove. "Hiç de utanmıyorum, sevgili Christine!... 'Bence böyle tıkır tıkır işleyen bir işletmeden iki bin beş yüz dolarlık makul bir bağış olur,' dedim ancak tabii bunu söylerken ona göz kırptım. O da ne demek istediğimi gayet iyi anladı ve 'Beni istediğiniz miktarla yazabilirsiniz. Onu ödemek zorunda değilim, biliyorsunuz. Eğer istemezsem beni Toplum Yardım Fonu'na bir kuruş bile katkıda bulunmaya zorlayacak hiçbir yasa yok,' dedi."

Bayan Breedlove bardağını bıraktı ve mendilinin kenarıyla gözlerine dokundu. "'Öyle mi düşünüyorsunuz, Bay Pageson?' diye sordum. 'Gerçekten ve tüm içtenliğinizle böyle mi düşünüyorsunuz?'"

"Bana, 'Böyle düşünmekle kalmıyorum, böyle olduğunu

T.me/Cinciva

biliyorum!' dedi. Ben de ona, onunkisi gibi vakalarla nasıl başa çıktığımızı anlatmak zorunda kaldım. Onları 'Zor Vakalar' dosyamıza koyarız ve ardından gönüllülerimiz gerçekten işe koyulur. Ona, 'Öncelikle, geçen yıl sosyeteye takdim edilen, hayır işi adına her şeyi yapabilecek bir sürü kız göndeririz. Tezgâhınızın önünde ağlamak ve yumuşamanız için size yalvarmak üzere talimatlandırılacaklar, tabii tercihen dükkân müşterilerle doluyken. Ama eğer bu işe yaramazsa, yaşlı Bayan Minnie Pringle'ı çağırmam gerekecek, eğer bugüne kadar bir yalvarma uzmanı tanıdıysam, o da kendisidir,' dedim. Ve Bayan Minnie'den bahsettiğimde, onu köşeye sıkıştırdığımı biliyordum, canım."

Christine'in henüz Bayan Pringle ile tanışma şerefine nail olmadığı için gelecekte dört gözle bekleyeceği bir şey olduğunu eklemek üzere sözünü kesti. Bayan Minnie'nin en keskin bıçak kadar delici, bir sis düdüğü kadar güçlü ve monoton bir sesi vardı; bir gergedan duyarlılığına, bir kapan kaplumbağasının inatçılığına sahipti. Minnie aslında kasabanın en korkutucu kocakarısıydı, Monica'nın kendisinden bile beterdi...

"Yaşlı Bay Pageson'ı alt etmek üzere olduğumu biliyordum," diye devam etti, "ama beni şaşırtmak için, 'Minnie Pringle beni hiç rahatsız etmez. Kadını oldukça severim. Onu dükkânımızda ağırlamaktan her zaman memnuniyet duyarız,' dedi."

"Bu yüzden ona, Minnie'nin yaklaşımının ön kapısının hemen içinde durmak ve ona, gayet tabii ki müşterilerine de, bu gelişen işe, zenginlik meyvesi veren bu küçük ağaca sahip olmasına rağmen, bunu kendi çabalarına değil, Yüce Tanrı'nın hoşgörüsüne borçlu olduğunu hatırlatmak olacağını hatırlattım. Yüce Tanrı ona bu düzenli, başarılı işi vermişti ama eğer vatandaşlık sorumluluklarını kabul etmez ve Toplum Yardım Fonu'na payını vermezse, Yüce Tanrı onu

T.me/Cinciva

yıldırımla vurmaya ve gök gürültüsüyle yok etmeye, hatta aslına bakılırsa her şeyini elinden almaya da eşit derecede hazırdı."

"Bunu yapar mıydın?" diye sordu Christine şaşkınlıkla.

"Tabii ki hayır, canım!" dedi Bayan Breedlove. "Eğer böyle bir şey yapsaydım, Emory beni küvette boğardı. Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. Zavallı Bay Pageson'a sadece takılıyordum ama o da senin gibi emin olamadı. Görüyorsun ya, benim eksantrik bir insan olarak bir ünüm var, başkalarıyla uğraşırken bunun büyük bir avantaj olduğunu garanti ederim. İnsanlar eksantriklerden korkarlar, hangi yöne sıçrayacaklarından veya bir sonraki adımlarının ne olacağından asla emin olamazlar.

"Yani, sıkıcı hikâyemi bitirmek gerekirse," dedi Bayan Breedlove, "mağazadan çıkarken omzumun üzerinden, 'Birkaç işim var ama tam on iki buçukta geri döneceğim. O saatte madalyonun hazır olacağına inancım tam,' dedim."

Christine güldü ve "Madalyon hazır mıydı bari?" dedi.

"Ah, tatlım!" dedi Bayan Breedlove. "Ah, benim sevgili ama saf küçük Christine'im! Tabii ki hazırdı!" Çantasını açtı ve madalyonu çıkardı. Temizlenmişti. Kilidi tamir edilmişti. Taşları değiştirilmişti. R. H. P. harfleri arkasına güzelce iç içe işlenmişti. Madalyonu Bayan Penmark'a verdi ve keyifli bir sesle konuşmaya devam etti. İstediğini elde ettikten sonra, sevgili Bay Pageson'a şantaj yaptığı için vicdanı onu rahatsız etmişti, sonra adamın hindistancevizli turtayı her şeyden çok sevdiğini hatırladı. Ama hindistancevizli turtaları konusunda çok titizdi: Onları kutularda satılan tatsız, buruşmuş şeylerden değil, taze hindistancevizinden yapılmış olarak severdi. Hindistancevizinin sütünün muhallebiye karıştırılmasını, fırınlanmadan hemen önce turtanın içine küçük taze hindistancevizi parçalarının dağıtılmasını severdi. Turtanın üzerinde rendelenmiş hindistancevizi olmasını ve ardından

T.me/Cinciva

turtanın hızlı, sıcak bir fırında kızartılmasını severdi. Bütün bunları ona birkaç yıl evvel, Bayan Pageson'ın henüz sağken turtaları tam da onun sevdiği gibi nasıl yaptığını anlatmıştı ama adam o zamandan beri gerçekten güzel bir tane yememişti, çünkü bu kestirme yollar ve kolay çözümler çağında hiç kimse onca zahmete girmezdi.

Bayan Breedlove alışveriş çantasını açtı ve içinden tüylü, iri bir hindistancevizi çıkardı. "Manav Demetrios'a uğradım," dedi, "ve elindeki en güzelini seçtim. Birazdan yukarı çıkacağım ve Bay Pageson'a, o sevgili adama, sevdiği şekilde bir hindistancevizli turta yapacağım. Bilmiyor olabilir ama bu, karısının yaptığı her şeyden çok daha iyi olacak, çünkü o ne derse desin karısı en iyi ihtimalle vasat bir aşçıydı. Gerçekten, hayatında yediği en iyi turta olacak. Kasabadaki en iyi hamur işini ben yaparım ve bunu biliyorum."

Bayan Breedlove gittikten sonra, Christine günün erken saatlerinde hissettiği mutsuzluğu tekrar hissetti. O akşam, yemekten sonra Rhoda'ya, "Bütün gün madalyayı düşündüm. Onu Bayan Daigle'a geri vereceğim ve onu çaldığın için ondan af dileyeceğim," dedi.

"Madalyayı ben çalmadım, anne. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Sana söylediğim gibi Claude madalyayı bana sattı."

"Madalyayı nasıl aldığını bilmiyorum," dedi Christine yorgun bir sesle. "Ama söylediğin şekilde almadığını biliyorum. Ama onu Claude'dan kiralamış olsan bile, sonrasında saklaman dürüst bir davranış değildi."

Çocuk, gözleri soğuk, kurnazca bir hesaplamayla, Christine zaten çok şey bildiği için artık annesinden saklamaya çalışmadığı bir hesaplamayla ona dik dik baktı. "Bu Bayan Daigle'ın madalyası değil," dedi. "Bayan Daigle onu kazanmadı. Ona olduğundan daha çok bana ait."

Christine çocuğun iddiasına cevap vermedi. Sadece, "Çok

T.me/Cinciva

sürmez. Ben dönene kadar burada, evde kalmanı istiyorum. Anlıyor musun?" dedi.

Başta çocuğu da yanında götürmeyi, başkalarının acıları konusunda ona uygulamalı bir ders vermeyi düşünmüştü, ancak bunun hem utanç verici hem de faydasız olacağına karar verdi ve madalyayı çantasına koyarak, niyetini kimseye söylemeden yalnız gitti. Bay Daigle onu kapıda karşıladı ama artık tereddütlüydü. Gergin bir tedirginlik vardı üstünde ve bir süre ne yapacağını bilemez halde bocaladı; Bayan Penmark'ı meraklandıracak kadar uzun bir süre sonra ellerini birbirine bastırıp onu odaya buyur etti. Karısına gelişini haber vermeye gitmesiyle Christine'in koridorun karşısındaki odadan Bayan Daigle'ın kulak tırmalayan, isterik sesini duyması bir oldu. "Yine neden gelmiş?" dedi. "Sormayı akıl edebildin mi? Onun yüzünden yeterince üzülmedik mi, oh çekmek için mi gelmiş yine? Kendi çocuğunun sağlıklı ve mutlu olduğunu, benimkininse..." Sesi neredeyse bir feryada dönüştü ve "Lütfen, Hortense! Lütfen! Seni duyabilir," dedi kocası gergin bir sesle.

"Duyarsa duysun!" dedi Bayan Daigle. "Duysun! Ne fark eder?" Sonra, daha yumuşak bir sesle, yorgun argın devam etti. "Söyle gitsin. Onu görmek istemediğimizi ve hemen evine dönmesi gerektiğini söyle."

Bay Daigle odaya geri döndü. Özür dilercesine, "Hortense bu aralar kendinde değil," dedi. "Anlayabileceğinizi düşünüyorum. Kendisinden daha mutlu olan herkese –Tanrı biliyor ya, yaşayan herkese– öfkeli. Claude'un ölümünden beri aklı başında değil ve doktor gözetiminde. Doktor bu öğleden sonra yine geldi." Sonra sesini daha da alçaltarak ekledi, "Onun için endişeleniyoruz."

Bayan Penmark anlayışla adamın elini sıktı ve kapıya doğru yöneldi fakat tam o anda Bayan Daigle odaya daldı. Gözleri kızarmış ve şişmişti, tel tel ıslak saçları, sanki az

T.me/Cinciva

önce zehirli bir böcek tarafından ısırılmış gibi şiş ve iltihaplı gözüken yüzünün etrafına dökülmüştü. Christine'e sarıldı. "Şimdi gitme. Madem geldin, kal," dedi. Başını ziyaretçisinin omzuna dayayıp yüksek sesle ağladı. "Geldiğinize çok sevindim. Son ziyaretinizden çok keyif aldım. Kocama da sık sık söyledim. İnanmıyorsanız ona sorun, size bunu söylediğimi doğrulayacaktır. Tekrar uğramanız ne hoş. Umarım Bayan Penmark tekrar uğrar, demiştim."

Sonra misafirini bırakıp kanepeye oturdu. "Gel, yanıma otur Christine. Sana Christine diyebilir miyim? Benden daha yüksek bir sınıftan geldiğinin farkındayım. Eminim sosyeteye takdim de edilmişsindir. Ama belki bu seferlik aldırmazsın. Biliyorsun, benim bir güzellik salonum vardı. Christine ismini hep çok zarif bulmuşumdur. Hortense çok şişko bir isim, değil mi? Çocukken, diğer çocuklar uydurdukları bir şarkıyı söylerlerdi. 'Benim kızım Hortense, pek aklı yok nedense. Hadi yazalım adını, hela çitine.'" İç geçirip yaşlı gözlerini sildi. "Çocuklar bazen çok acımasız olur, değil mi?"

"Hortense! Hortense!" dedi Bay Daigle. Sonra Bayan Penmark'a dönerek, "Hortense kendinde değil. Doktor gözetiminde," dedi.

"Çok çekici bir kadınsın, Christine. Ama elbette sarışınlar erken çöker. Giyim zevkin de çok zarif, gerçi kıyafete harcayacak çok paran vardır. Genç bir kızken, hep senin gibi görünmek isterdim ama tabii ki hiç öyle olmadı." Gizemli bir anısını hatırlayarak kıkırdadı. "Claude'un ölümüyle ilgili konuşmak için Bayan Octavia Fern'ü görmeye gittim. Ama bana gazetelerde okumadığım ya da radyoda duymadığım hiçbir şey söylemedi. Ah, ama şu Bayan Octavia Fern o ne kurnaz bir kadın! Bana hiçbir şey söylemeyeceğine baştan karar vermişti ve emin olabilirsin söylemedi de. Bence anlattıklarından daha fazlasını biliyor. Bu olayda tuhaf bir şeyler var ve bunu Bay Daigle'a da kaç kez söyledim. Biliyorsun

T.me/Cinciva

oldukça geç evlendi, kırklı yaşlarında. Gerçi ben de adamların 'turfanda piliç' dediği türden sayılmazdım."

"Lütfen, Hortense! Lütfen! Gel yatırayım seni de dinlen."

"Bu işte bir tuhaflık var, Christine!" dedi bilmiş bilmiş. Sonra aniden Bayan Penmark'a döndü, "Küçük kızının onu hayatta gören son kişi olduğunu duydum. Ona Claude'u sorar mısın, ne dediğini bana söyler misin? Belki küçük bir ayrıntıyı hatırlar. Ne kadar küçük olursa olsun umurumda değil. Bayan Octavia bana hiçbir şey anlatmayacak, bunu kabullendim."

"Bayan Fern bildiği her şeyi sana anlattı, Hortense. Onun düşmanın olduğu fikrini kafandan atmalısın."

"Bayan Fern beni hakir görüyor. Babamın bir zamanlar limanın yakınındaki St. Cecelia Sokağı'nda meyve tezgâhı işlettiğini biliyor." Christine'in sözünü kesecek gibi olduğunu görünce, nemli avucunu misafirinin dudaklarına koydu ve dostça, "Evet, öyle. Onun adına özür dilemeye çalışma. Ben aptal değilim. Ama sebebi bu değilse de evlenmeden önce güzellik salonum olduğu için beni küçümsüyor. O ve kız kardeşleri eskiden çalıştığım salona gelirlerdi. Bir şey söyleyeyim mi Bayan Penmark? Bayan Burgess saçını boyatıyor. Bunu birine söylediğimi duysa baygınlık geçirir ama bu doğru. Saçları boya, evet."

Christine acılı kadına sarıldı, gözlerini kapattı ve düşündü: *Şimdi duygularımı göstermemeliyim! Kimsenin beni göremeyeceği evime varana kadar sabretmeliyim!*

Bay Daigle bir sigara yaktı ve odada amaçsızca ileri geri dolaştı, bir vazoyu düzeltti, bir tabloyu hizaladı, korkunç lambalardan örümcek ağı gibi sarkan boncuklarda parmaklarını gezdirdi. "Hortense kendinde değil, Bayan Penmark," dedi. "Onun kusuruna bakmayın." Karısına dönerek yalvarırcasına, "Yatağa geri dönersen, Bayan Penmark yanına oturup bir süre elini tutacak," dedi.

T.me/Cinciva

Bayan Daigle yatak odasına yürürken, "Gerçekten yapar mısın bunu? Yapar mısın, Christine?" dedi. Sonra alçakgönüllülükle, "Böyle sade şeyler giyebiliyorsun ve sana çok yakışıyorlar. Ben hiçbir zaman sade şeyler giyemedim. Nedenini hiç anlamadım... Biliyorum, bütün anneler böyle şeyler söyler ve çoğu insan da güler, ama o çok tatlı bir çocuktu. Öyle sevimli, öyle tatlı bir küçük oğlandı. Bana sevgilisi olduğumu söylerdi. Büyüdüğünde benimle evleneceğini söylerdi. Ben de güler, 'O zamana kadar beni çoktan unutursun. Büyüdüğünde daha güzel bir kız bulur, onunla evlenirsin,' derdim." Sesi tekrar yükseliyordu ve bir kolunda kocası, diğerinde Bayan Penmark'ın desteğiyle yatak odasına girerken sesi giderek daha da yüksek çıkmaya başladı.

"Ve sonra ne dedi biliyor musun, Christine? 'Hayır, evlenmeyeceğim, çünkü bütün dünyada senin kadar güzel ve tatlı başka bir kız yok!' dedi. Bana inanmıyorsan aşçımıza sor. O sırada oradaydı, her şeyi duydu ve ben güldüğümde o da benimle güldü. Ellerinde o morluklar vardı, bir de cenazecinin makyajla kapattığı, alnındaki yarım ay şeklinde garip bir iz. Ölmeden önce kanaması olmuş olmalı. Onu muayene eden doktorum öyle söyledi. Biraz kanaması olmuş olmalı ama su hepsini temizlemiş, öyle dedi." Sonra dönüp yüzünü yastığa gömdü ve çılgınca bağırdı, "Güzel yazı madalyasına ne oldu? Şimdi nerede? Bunu bilmeye hakkım var, bu yüzden lütfen beni durdurmaya çalışmayın! Ben o küçük çocuğun annesiyim ve kazandığı güzel yazı madalyasına ne olduğunu bilirsem, başına ne geldiği hakkında da iyi bir fikrim olurdu! Neden kimse madalyayı bulup bana getirmiyor? O zaman kesin emin olurum."

Yatağının kenarında doğrulup oturdu ve "Davet edilmediğiniz halde neden kendinize vazife çıkarıp buraya geldiğinizi bilmiyorum, Bayan Penmark. Ama beni memnun etmek istiyorsanız, gidecek nezaketi gösterirsiniz," dedi.

T.me/Cinciva

"Hortense kendinde değil," dedi Bay Daigle.

Bayan Daigle, yüzüne düşen cansız, tel tel saçlarını kenara iterek, "Ben dayanılmaz bir insanım!" dedi. "Tamamen dayanılmazım!"

"Hortense doktor gözetiminde," dedi Bay Daigle.

Christine eve döndüğünde, madalya hâlâ çantasındayken, Rhoda lamba ışığının altında sessizce oturmuş kitabını okuyordu. Annesinin yüzündeki tedirgin ve mutsuz ifadeyi gördü; dillendirilmemiş kınamayı, kırgın tenkiti hissetti. Gözlerini düşünceli düşünceli kısarak, annesinin Bayan Daigle'a ne söylediğini ve Bayan Daigle'ın da buna karşılık annesine ne söylediğini merak etti. Ayağa kalktı, gülümsedi, başını arkaya eğdi ve bir yerden öğrendiği o sevimli küçük hareketle ellerini çırptı. "Sana bir sepet dolusu öpücük versem, bana ne verirsin?" diye sordu.

Ama Christine cevap vermedi ve Rhoda, ani bir panikle annesine doğru dans ederek gitti, kollarını annesinin beline doladı ve "Bana ne verirsin anne? Bana ne verirsin?" dedi.

Christine, sanki daha fazla ayakta duracak gücü kalmamış gibi aniden koltuğa bıraktı kendini ve çocuğunu kucağına aldı. Yanağını kızının yanağına dayadı ve "Ah, canım! Ah, benim canım!" dedi, ama çocuğun sorusuna cevap vermedi.

T.me/Cinciva

ALTI

Bayan Penmark uyumakta yine zorlandı, Bayan Daigle'ın kimi zaman çok tiz kimi zaman çok boğuk bir sesle oğlunun bağlılığından bahsedişini, onun ölümüne neden olan, anlam veremediği etkenleri zaruri bir çaresizlikle sorgulaması aklından çıkmıyordu. Nihayet uykuya dalarken, hatırlanamayacak kadar korkutucu bir kâbusa sürüklendi fakat ertesi sabah, halının üzerine düşüp tatlı bir desen yaratan gün ışığıyla ve etraftan gelen o tanıdık sabah sesleriyle gözlerini açtığında, kendisini daha sakin hissediyordu. Sonra unutulmuş rüyadaki bir şey, unutulmuş bir arzusunu ortaya çıkarmış gibi, en başından beri Benedict'i ziyaret etmek istediğini anladı; ormanı, evi, koyu ve eski iskeleyi kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Saat dokuzda, Bayan Octavia Fern'ü aradı ve Bayan Fern onu çok iyi anladığını söyledi. Ona eşlik etmekten, bu durumda rehberlik yapmaktan memnuniyet duyacaktı. Ertesi gün gitmelerini önerdi ve Bayan Penmark'ın yaşlı kadını saat onda okul kapısında alması konusunda anlaştılar. Christine telefonu kapatırken düşündü: *Rhoda, pek çok çocuk gibi itaatsiz, tembel veya küstah olmadı. O kadar çok iyi özelliği var ki. Onunla ilgili tek sorun, karakterindeki bu tuhaflık.*

Ardından pencerenin yanına oturdu, Kenneth'tan kendisine bir mektup gelmesini umarak postacıyı bekledi. Postacının tam zamanında köşeyi döndüğünü gördü ve belli ki onu bekleyen komşusu Bayan Forsythe, adamı taş döşeli kaldırımda karşıladı. "Kore'de kaybolan oğlunuzla ilgili başka bir haber aldınız mı?" diye sordu.

T.me/Cinciva

"Hayır, hanımefendi. Başka bir haber almadık. Umut etmekten başka elimizden bir şey gelmiyor."

"Haber beklemek çok üzücü bir şey, Bay Creekmoss. Tüm kalbimle acınızı paylaşıyorum. Kayıp olduğu bildirildiğinden beri oğlunuz için dua ediyorum."

"Sağ olun hanımefendi. Gerçekten iyi bir dostsunuz."

"Dünyada bazen neden bu kadar çok acı ve zulüm var, anlamak zor. Ama bu hepimizin yüzleşmesi gereken bir şey."

Postacı, insanın başına gelenleri karşılamasının iki yolu olduğunu söyledi: Ya acıyı bekleyeceksiniz ya da mutluluğu. "Şimdi, aksini öğrenene kadar olumlu tarafından bakacağım," dedi. "Olumlu tarafından bakacağım ve her şeyin istediğim gibi sonuçlanacağını söylemeye devam edeceğim."

"Bu kesinlikle karanlık taraftan bakmaktan daha iyi."

"Son dünya savaşını hatırlıyorum, yakından tanıdığım insanlara o üzücü haberleri vermek zorunda kaldığım zamanları. Hayatımda yaptığım en zor şeydi ama kendime sürekli, 'Biri bunu yapmak zorunda ve sanırım o kişi benim,' diyordum. Ama şimdi bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Postacı uzaklaştı ve Bayan Forsythe tekrar dairesine girdiğinde, Christine beklediği mektubu posta kutusundan aldı. Heyecanla okudu. Kenneth işlerini, şimdiye kadar yaptıklarını ve yapması gerekenleri yazmıştı. Christine ve Rhoda'yı kelimelerle ifade edemeyeceği kadar özlüyordu. Tek isteği, işini olabildiğince çabuk bitirip onlara kavuşmaktı.

Mektubu okuduktan, satır aralarından en ince anlamları da çıkardıktan sonra, yatak odasına gidip kocasının tuvalet masasının üzerinde duran fotoğrafını, onu ilk tanıdığı zamanki haliyle, denizci üniforması içindeki fotoğrafını inceledi. Koyu saçları kısacık kesilmişti; kahverengi gözleri dünyaya masum bir hevesle –onda her zaman çok dokunaklı, tamamen büyüleyici bulduğu bir özellikle– bakıyordu ve o an onu tekrar görmek, yumuşak kahkahasını duymak, kol-

T.me/Cinciva

larını vücudunda hissetmek için neredeyse dayanılmaz bir arzu duydu. Parmağını uzatıp pürüzsüz, bronz yanağına dokundu, kalbi paylaştıkları aşkın tüm zenginliğiyle tekrar dolarken, zihni bir kez daha yaşadıkları o şefkatli, absürt, özel sevinçleri hatırladı ve sonra, onu kendisine geri getiremeyeceğinden, üzüntüyle dönüp Rhoda'nın okul kıyafetlerini dikmeye koyuldu.

Ancak onların artık ilgisini çekmediğini hızla fark etti, çünkü aklı başka yöne kayıp duruyordu ve daktilosunu masasına koyup kocasına uzun bir mektup daha yazdı. Henüz belirsiz gerçeklere dayansa da, yine de onu rahatsız etmeye devam eden derin korkularından bahsetti. Madalyayı bulduğundan ve Rhoda'nın sorularına kaçamak cevaplar verdiğinden bahsetti. Daigle ailesine yaptığı ikinci ziyareti anlattı. Oğlu Kore'de kaybolan postacıdan bahsetti. Gelecekte, adamın sözlerine kesinlikle kulak verecekti, değiştirilemeyen durumlara onun gibi tepki verecek, şüpheleri geride bırakacak, keder değil, mutluluk bekleyecekti. Şöyle yazdı: *Gönderemediğim bu mektupları saklıyorum, sevgilim. Bana döndüğünde ve tüm korkularımın aptalca olduğu kanıtlandığında, belki birlikte okuruz. O zaman beni kollarına alır ve anlamsız, zayıf korkularıma güler, o sevgi dolu, nazik sesinle abartılı hayal gücümle alay edersin...*

Yazmaya devam edip durdu, sıkıntılı zamanlarında teselliyi kendisinden daha kudretli bir güce sığınmakta bulduğunu söyledi. Hiçbir zaman kelimenin tam anlamıyla dindar bir insan olmamıştı ama evreni bir zamanlar şekillendiren ve şimdi de yöneten bir gücün varlığına hep inanmıştı. Bu gücün iyi niyetli olduğunu düşünmeyi seçiyordu. Geçmişte onu iten ve herkesçe kabullenilen fikirlerden uzak tutan şeyin, kurumların Tanrı'yı insan imgeleriyle görselleştirme, onu insanın kendini tanımladığı şekilde tanımlama, gücünü saplantılı ritüellere hapsetme, yasaları insanın kendi güvenliği

T.me/Cinciva

için icat ettiği yasalarla karıştırma çabaları olduğunu şimdi o kadar net görüyordu ki...

Şöyle yazdı: *Şimdi kulağa çok mu Monica gibi geliyorum? Bu düşüncelerin aklımda olmasına ve uzun zamandır orada olmalarına şaşırdın mı? Yıllardır kendimi eğittiğim o sabırlı, geleneksel insan değilim aslında. Başkalarının bende gördüğü özellikleri annemden öğrendim. Görüyorsun ya, babam, tüm cazibesine, zekâsına ve nezaketine rağmen, bazen ne yapacağı belli olmayan, öngörülemez adam olabiliyordu. Vesveseli ve buhranlı dönemlerinde önce anneme, sonra da bana sığınıp huzur bulur, kendine inancını tazelerdi. Ona eksik olanı vermek, olduğu kişi olabilmesi için sahip olması gereken şeyi vermek annemin en büyük mutluluğu, varoluşunun gerçek nedeniydi, bir keresinde bana böyle söylemişti. Ben de annemin dinginliğinden bir şeyler öğrendim, belki ben de onu çok sevdiğim için. Beni yanlış anlama, sevgilim. Seni yanlış yönlendirmek istemem. Derinlerdeki duygularım çok güçlü ve huzursuz. Şu anda körüklenmiş haldeler ve onları tekrar kontrol altına almak için mücadele etmeliyim.*

Seni çok fena özlüyorum. Şu an seni deliler gibi arzuluyorum. Bu mektubu aldığında, şu an ne kadar önemli görünürse görünsün, her şeyi bırak ve bana geri dön. Bana gül. Şüphelerimin aslında hiçbir temeli olmadığını söyle. Beni tekrar kollarına al. Ama bana geri dön! Sevgilim, bana geri dön! Lütfen bana çabuk dön!

Mektubu bitirdiğinde, masasının kilitli çekmecesine koydu. Bir süre, elleri yanağında, penceresinin yanında durdu ve sonra, yüreği hafiflemiş bir halde gündelik işlerine döndü. Daha sonra, sabah gazetesini okumak için oturdu. İlk sayfada, o sırada devam eden, başlıca faillerinden bazıları yerel olarak tanındığı için gazetenin manşete taşıdığı bir cinayet davasının uzun bir haberi vardı. Genellikle bunlara hiç ilgi duymadığı için bu tür şeyleri okumazdı ama şimdi

T.me/Cinciva

hikâyeyi tüm ayrıntılarıyla okudu. Karısını sigorta parası için öldürmekle suçlanan Hobart L. Ponder adında bir adamla ilgiliydi.

Uzun haberi neredeyse bitirmişti ki Bayan Breedlove sohbet etmek için uğradı, odaya girdi, masaya bir kitap koydu ve "Biraz solgun ve yorgun görünüyorsun, canım. Dalgın gibisin. Canını sıkan bir şey mi var?" dedi.

Bayan Penmark, Ponder davasıyla ilgili haberi okuduğunu –belki de bu halinin sebebinin bu olduğunu– söyledi; Bayan Breedlove, bu adı duyar duymaz sanki düğmesine basılmış gibi, bir zamanlar Hobart Ponder'ın annesini tanıdığını anlattı. İki oğlu vardı, şu anda cinayet suçundan yargılanan büyük olan Hobart ile küçüğü Charles. Uğursuzluk en başından beri Hobart'ın peşini bırakmamış gibiydi. Yedi ya da sekiz yaşlarındayken, kardeşi Charles'ı yanlışlıkla eski bir buzluğa kilitleyip orada unutmuştu.

Christine, "Getirdiğin kitap ne? Rhoda için mi?" dedi.

"*Robinson Crusoe*'nun resimli bir baskısı. Emory'nin çocukluğundan kalma. Rhoda'nın ilgisini çekebileceğini düşündü."

Fakat Ponder ailesinin geçmişini anlatmaktan saptırılmaya niyeti yoktu ve Bay Ponder'la evlendikten sonra kızıyla yaşayan Hobart'ın anneannesinin, çocuk yaklaşık on dört yaşındayken genç Hobart'ın golf sopalarından biriyle gizem içerisinde öldürüldüğünü anlatmaya devam etti.

Christine, "Çocukken *Robinson Crusoe*'yu çok severdim. Eminim Rhoda da sevecektir," dedi.

"Sonra, Hobart yirmi yaşındayken," dedi Bayan Breedlove, durulacak gibi değildi, "babası garajda kendini astı. Soru işaretleriyle dolu bir olaydı, bugün bile kimse tam olarak ne yaşandığını anlamış görünmüyor. Ardından annesi de aniden öldü. Akut hazımsızlık krizi geçirmiş, dediler. Ve şimdi de karısı ve av tüfeğiyle ilgili bu korkunç hadise!" İç

T.me/Cinciva

çekip sinsice devam etti: "Ama neden birdenbire cinayet vakalarını okumaya başladın?"

Ertesi sabah, Bayan Penmark, Benedict'ten döner dönmez onu alacağını söyleyerek kızını Bayan Forsythe'a bıraktı. Rhoda, yanında *Robinson Crusoe* kitabını da getirmişti ve Forsytheların dairesinin yanından tombul bir yarım daire şeklinde dışarı uzanan küçük mermer balkona gitti. Okumak için oturdu ama kısa bir süre sonra Leroy'un gülüşünü ve temkinle kendi kendine konuşmasını duydu. Balkondan eğildi ve aşağıda onu tatlı zeytin çalısıyla uğraşırken gördü.

Yukarıya bakmadı ama Rhoda'nın dikkatini çektiğini biliyordu ve ağzını eğe eğe konuştu: "Orada, Bayan Forsythe'ın küçük balkonunda oturmuş, kitabını okuyor ve sevimli, masum duruyor. Sütten çıkma ak kaşık sanki. İstediği zaman takıp çıkardığı o masum maskesiyle bazı insanları kandırabilir ama beni kandıramaz. Beni değil! Bir parça bile kandıramaz, hayır!"

Çocuk hiçbir ifade barındırmadan ona doğru baktı ve sonra, sanki varlığından sıkılmış gibi kitabına geri döndü.

Leroy güldü ve usulca, "Akıllı insanlarla konuşmak istemez. Annesi gibi, Bayan Breedlove ve Bay Emory gibi kandırabileceği insanlarla konuşmayı sever," dedi.

Rhoda işaretparmağını kitabının arasına kapatıp, "Git de çalılarını buda. Saçma sapan konuşmaktan başka bir şey yapmıyorsun," dedi.

Bakışları kızınkilerdeki soğuklukla buluştu ve başını kaldırıp boynunu geriye eğerek, bahçıvan makasını kirli tulumuna bastırdı ve eski bir oyundaki balkon sahnesini canlandırıyorlarmış gibi konuştu: "Bugüne kadar epey geride kaldım ama artık seni çözdüm küçükhanım! Senin hakkında hoş olmayan şeyler duyuyorum. O zavallı küçük Claude'u ormanda dövdüğünü ve Fern kardeşlerin üçünün birden seni onun üzerinden almak zorunda kaldığını duydum. Seni

T.me/Cinciva

onun üzerinden almak için o kadar kişi gerekmiş, öyle diyorlar. Onu iskeleden aşağı kovaladığını duydum, çok korkmuş. Evet, bunu da duydum."

Rhoda kitabını bıraktı, tüm dikkatini ona verdi ve "Böyle yalanlar söylersen, öldüğünde cennete gidemezsin," dedi.

"Neler neler duydum," dedi Leroy. "İnsanların konuşmasını dinlerim ve söylediklerini duyarım. Sürekli gevezelik edip kimsenin araya laf sokuşturmasına izin vermeyen sana hiç benzemem. Ben hep dinlerim. Böyle öğrenirim şeyleri. Bu yüzden ben akıllıyım, sen aptalsın."

"İnsanlar sürekli yalan söyler," dedi Rhoda. "Bence sen herkesten daha fazla söylüyorsun."

Leroy, bahçıvan makasını dışarıya doğru coşkulu, geniş bir hareketle savurdu. "O çocuğu iskeleye çıkardığında ona ne yaptığını biliyorum. Biliyorum. Başkalarını kandırabilirsin ama beni kandıramazsan, çünkü ben aptal değilim. Seni çözdüm, küçükhanım. Bundan sonra bana güzel davransan iyi edersin."

"Madem bu kadar çok şey biliyorsun, ne yapmışım ben?"

Leroy makasını dramatik bir hareketle aşağı indirdi ve "Sopayı alıp vurdun oğlana, aynen öyle yaptın! Madalyayı sana söylediğin gibi vermediği için ona vurdun. Zamanında kötü kalpli küçük kızlar gördüğümü sanırdım ama en kötüsü sensin," dedi.

Rhoda kollarını balkonun mermerine dayadı ve "Yalan söylüyorsun. Herkes bunu biliyor. Kimse senin söylediğin hiçbir şeye inanmaz," dedi.

"O çocuğa vurduktan sonra ne yaptığını bilmek ister misin? Tamam, o zaman ne yaptığını söyleyeyim sana. Çektin aldın o madalyayı gömleğinden. Sonra o tatlı küçük çocuğu iskeleden, o kazıkların arasına yuvarladın." Kendi kendine kıs kıs gülerek düşündü: *Bak nasıl da dinliyor beni. Onu gerçekten endişelendirdim.*

T.me/Cinciva

Rhoda aşağı doğru ona baktı, berrak, parlak kahverengi gözleri masum bir şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Hanım hanımcık bir tavırla, "Ben böyle yalanlar söylemeye korkardım," dedi. "Cennete gidemeyeceğim diye korkardım."

"Bana o masum bakışları atmaya zahmet etme, Bayan Rhoda. Ben diğerleri gibi enayi değilim. Ben..."

Ama o anda Bayan Forsythe balkona çıktı ve Leroy aniden dizlerinin üzerine çöküp çay zeytini çalısını budamaya başladı. "Kiminle konuşuyordun, Rhoda?" diye sordu yaşlı kadın. Uysalca etrafına bakındı ama kimseyi göremeyince, "Dışarıda sesler duyduğuma emindim," dedi.

"Kendi kendime yüksek sesle okuyordum," dedi Rhoda. Kitabını aldı, açtı ve "Yüksek sesle okumayı seviyorum. Yüksek sesle okumak kulağa daha iyi geliyor," dedi.

Aşağılarında, Leroy binanın yan tarafına çömelmiş, kendi zekâsına duyduğu hazla gülüyordu. O kötü kalpli küçük kız *onun* yalan söylediğinden bahsediyordu! O küçük kız, yalan söylemekte kasabadaki herkesi hiç çaba harcamadan sollardı! Rhoda ve sopa hakkındaki fantezisi gerçekten çok zekiceydi. Kendisi de buna bir an bile inanmamıştı! Sekiz yaşındaki küçük bir kızın böyle bir şeyi yapmaya cesaret edebileceğine inanacak kadar aptal değildi. Ama yine de gerçekten zekiceydi. O anda herkes böyle bir hikâye uyduramazdı. Ve sonra, Bayan Forsythe'ın sesi kesildiğinde ve sinekliğin kapandığını duyduğunda, dikkatlice ayağa kalktı ve fısıltıyla, "Tanrı şahittir gerçeği söylediğimi biliyorsun. Ne olduğunu çözdüğümü biliyorsun," dedi.

Rhoda mermer korkuluğa doğru eğildi ve "Söylediğin her şey yalan. Sürekli yalan söylüyorsun, Leroy. Yalancı olduğunu herkes biliyor," dedi.

"Sürekli yalan söyleyen ben değilim," dedi Leroy. "Sürekli yalan söyleyen sensin."

Ve sonra, sanki nefretin bu küçük balkon sahnesini ka-

T.me/Cinciva

patmak istercesine, Rhoda kitabını içeri götürdü ve Leroy, sanki budadığı çalı değil de çocukmuş gibi büyük bir zevkle zeytinin dallarını budadı.

Bayan Penmark, Fern İlkokulu'nun kapısına park etti ve panjurların arkasından onu gözetleyen Bayan Octavia, onu karşılamak için yoldan aşağı geldi. Bir müddet sessizce gittiler ya da ikisinin de en ufak bir ilgi duymadığı şeyleri tartıştılar sonrasında ise, Benedict'e yaklaşırlarken ve meşe ağaçlarıyla açelyaların süslediği uzun caddeden aşağı inerlerken, Bayan Fern, "Hazır buradayken zakkumlarımızı da incelemelisiniz. Epey yaşlıdırlar. Başlangıçta büyükbabam onları burayı yoldan gizlemek için bir çit olarak dikmiş ama şimdi ağaç kadar oldular. Gördüğünüz gibi, bu mevsimde tamamen çiçek açıyorlar," dedi.

Sonra, iki kadın arabadan inerlerken, Bayan Fern önceki akşam Benedict'teki hizmetçilerini aradığını ve öğle yemeğinin öğlen hazır olacağını söyledi. Basit bir yemek olacaktı: yengeçli omlet, tereyağlı çörek, bir tür mevsim salatası ve buzlu kahve. Bayan Penmark'ın yengeçleri gerçekten seveceğini umuyordu. "Yılın bu zamanında o kadar çoklar ki," dedi. "Tek yapmanız gereken onları sahile yakın sığ suda kepçeyle toplamak. Bir zamanlar, ben de Rhoda gibi küçük bir kızken, babam suya doğru bir kafes yapma fikrini ortaya attı, böylece yengeçleri oraya koyabilir ve hiç de bol olmadıkları zamanlarda yemek üzere onları şişmanlatabilirdik ancak bu da babamın çoğu fikri gibi pek pratik değildi. Görüyorsunuz ya, yengeçler bir araya kapatıldıklarında, biz onları yiyemeden birbirlerini yediler."

Arazide dolaşıp her şeyi incelediler. Little Lost Nehri üzerinde uzanan köprüde durup siyah, durgun sudaki sığ yansımalarına baktılar, sonra öğle yemeği zilini duyup eve geri döndüler. Daha sonra Christine, eğer Bayan Fern müsaade ederse iskeleye tek başına gitmek istediğini söyledi; Bayan

T.me/Cinciva

Fern nazikçe başını salladı ve "Elbette. Elbette. Eğer uygun olursa size daha sonra orada katılırım. Şehirde yaşayan ve bu rengi hep çok sevmiş bir arkadaşım için alev rengi zakkumdan birkaç dal kesmek istiyorum. Bu bir tür botanik mutasyon ve başka hiçbir yerde görmedim. Bolca vaktimiz var. Öğleden sonra için hiçbir planım yok," dedi.

Christine iskelenin ucuna kadar yürüdü ve kararsızlık içinde orada öylece durdu; sonra, burayı neden tek başına ziyaret etmek istediğini bilerek çantasını açtı, güzel yazı madalyasını çıkardı ve kazıkların arasına attı. Bir bakıma Rhoda kadar suçluyum, diye düşündü. Ne kadar sinsi, ne kadar sahtekâr birine dönüştüğünü, endişe ve suçluluk duygusunun baskısı altında karakterinin nasıl parçalandığını görerek biraz irkildi. Ama madalyayı ortadan kaldırmanın en iyi yolu şimdi bu gibi görünüyordu, çünkü Daigle ailesine yaptığı ziyaretten sonra onu onlara asla geri veremeyeceğini anlamıştı. Sonra, eylemini haklı çıkarmak istercesine kendi kendine yumuşak bir sesle, "Rhoda benim kanım, canım. Onun zarar görmemesini sağlamak benim görevim," dedi.

Kasırgaların neredeyse yıktığı derme çatma bir yapı olan kameriyeye girdi ve düşüncelerini mantık çerçevesinde toparlamaya çalışarak ne yapacağını bilemez halde orada durdu. Belki endişelerinde haklıydı, belki değil. Ama bunu nasıl bilebilirdi? Nasıl tamamen emin olabilirdi? Kuşku, korkunç ve insanı kemiren bir şey, diye düşündü. Cevap ne olursa olsun, kesin olarak bilmek daha iyi olurdu. Oturdu ve etkisiz bir çaresizlik jestiyle ellerini havaya kaldırdı.

Bayan Fern, kestiği dallarla dolu sepeti bir kolunda dinlenerek ona katıldı. Sessizce oturup, kıyıdan dışarı uzanan kumulun üzerinden uzun, zarif yaylar çizerek sıçrayan gri kefallerin çıkardığı sesler dışında çıt çıkmayan düz koyu seyrettiler. Sonunda, epeyce bir zaman sonra Bayan Fern, "Alnınızdaki o çizgileri düzeltin. Gülümsediğinizde çok daha gü-

T.me/Cinciva

zelsiniz. İnanın bana, dünyada kaş çatmaya değecek hiçbir şey yok, gözyaşı dökmeye ise hiç," dedi.

Christine, "O gün piknikte ne yaşandığını düşünüyorsunuz, bana söyler misiniz? Gördüğünüz gibi gergin ve endişeliyim," dedi.

Bayan Fern şaşkınlıkla, "Ama ben bildiğinizi sanıyordum," dedi. Sonra, dallarını kaldırıp sepete birer birer dizerken, kendi inancının oğlanın Rhoda'nın ısrarından kaçmak için iskelede, belki de şu anda bulundukları kameriyede saklandığı yönünde olduğunu söyledi. Ama Rhoda onu bulmuştu ve çocuk onun yaklaştığını görünce paniğe kapılıp ondan uzaklaşmak için geri geri giderken suya düşmüştü.

Christine, "Evet. Evet, bunu gözümde canlandırabiliyorum," dedi.

Claude görünüşte çelimsiz olmasına rağmen iyi bir yüzücüydü ve elbette Rhoda da bunu biliyordu, diye devam etti Bayan Fern. Bir kez suya girdiğinde, onun kıyıya yüzmesini beklemek için her türlü nedeni vardı. Kazıkların tam o noktada olduğunu nereden bilebilirdi? Çocuklar tuhaftı, böyle hissediyordu. Onları, yetişkinleri yargılarken kullandığımız kriterlerle yargılamamalıyız. Çocuklar genellikle çok güvensiz ve çaresizdirler. Belki de çocuk suya düştüğü an Rhoda'nın aklındaki düşünce, çocuğun yeni giysisini mahvedeceği ve buna sebep olduğu için kendisinin azar işiteceği idi. Bekçinin o sıralarda ona seslenmesi onu belki de daha da paniğe sevk etmişti ve o da kıyıya koştu. Belki de izlemek için o krepe mersinlerinin arkasında durdu fakat Claude hemen kıyıya yüzmediğinde, muhtemelen çocukluğun o tuhaf mantığıyla, onu korkutmak için iskelenin altına saklandığını düşündü. Bu yüzden ilk başta hiçbir şey yapmadı ve tabii ki daha sonra, herhangi bir şey yapmak için çok geç olduğunda, olanları itiraf etmekten korktu.

Sepetini yere koydu, elini gözlerine siper edip dalgalı,

T.me/Cinciva

mavi koya baktı ve dedi ki: "Madem benim sizinle dürüst olmamı istediniz, bence karşı karşıya olduğumuz en kötü şey şu: Rhoda, acil bir durumda, korkmuş bir asker gibi ateş altında firar etti. Ama ondan çok daha yaşlı ve çok daha bilge pek çok asker ilk yaylım ateşlerinde kaçmışlardır."

Ayağa kalktılar, iskelenin aşağısına doğru yürüdüler ve dürtüsel bir hareketle Bayan Fern elini Christine'in önkoluna koydu. "Ben sizin düşmanınız değilim," dedi. "Lütfen bunu bir daha aklınızdan geçirmeyin. Bana ihtiyacınız olursa derhal bana gelmelisiniz."

"Çocuğun ölümü konusunda çok kederliydim," dedi Christine. "Çok endişeliydim ve kendimi çok suçlu da hissediyordum."

Bayan Fern, Bayan Penmark'ın duygularını çok iyi anlayabildiğini söyledi ama suçluluk duygusuna gelince, kendisi hayatı boyunca mantıksız suçluluk duygularıyla yıpranmış olduğundan başkalarına tavsiye verecek durumda değildi. Böyle hissetmek o kadar saçma, o kadar mantıksızdı ki, zira suçluluk duygusu, onu tarafsız gözle incelediğinizde, kibrin sadece acı verici bir biçimi olarak görülebilirdi.

Ancak hepimizin kendine özgü suçlulukları olmasını beklemek sadece doğaldı, zira gelişimimiz, içinde yaşadığımız dünyadaki bizzat yerimiz bu ön kabule dayanıyordu. Daha en baştan, sahip olduğumuz insani dürtülerin utanç verici ve aşağılayıcı olduğu, insanın kendisinin tamamen iğrenç olduğu, doğumunun bile ağıtlar yakılıp bir şekilde kefaretinin ödenmesi gereken gizli bir günahın son sonucu olduğu bize öğretilir. Komünistlerin ele geçirdiği piskoposlar, vaizler ve kardinaller baskı altında bu kadar kolay çözülüp tutsak edenlerin ağızlarına koydukları her kötülüğü, belirsiz her günahı itiraf ettiklerinde şoke olanların oldukça saf olduğunu düşünüyordu: Onlar beşikten itibaren bireysel suçlarını kabul etmeye şartlandırılmışlardı. Ona göre şaşırtıcı olan,

T.me/Cinciva

bu korkunç imkânsızlıkları bu kadar çabuk itiraf etmeleri değil, bu kadar uzun süre direnebilmiş olmalarıydı.

Christine, "Bilmiyorum. Gerçekten entelektüel değilim," dedi.

Arabaya bindiler ve Bayan Fern, anlatmaya devam ederek, insan boyutları olmayan bir evrenin o şaşırtıcı aykırılığını, sonsuzluğu kavrayamadığı müddetçe Tanrı'nın doğasını da kavrayamayacağını söyledi. Bizim gibi fanilerin O'nu tasniflemeye, sınırlamaya, kendi ahlaki ilkelerimizi O'na atfetmeye, hatta O'nun doğasını tanımlamaya yönelik çabalarının hem saçma hem de küstahça olduğunu düşünüyordu.

Christine düşündü: *Rhoda'nın bana anlattığı şeyi doğru kabul edeceğim. Kanıt olmadığı sürece ondan şüphelenmeyeceğim. Baltimore'daki yaşlı kadının ölümüyle küçük Daigle çocuğunun ölümü arasında bir bağlantı olduğunu düşünmek için hiçbir neden yok. Endişeden kendimi yiyip bitirmek istemiyorsam, ona güvenmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.*

Bayan Fern, konuşmasını arada sıradışı bir ağacı veya bildiği tarihi bir simgeyi göstermek için keserek, yumuşak bir sesle anlatmaya devam etti. Şöyle dedi: "İyi ve kötü kavramlarımızın Tanrı'yı en ufak bir şekilde ilgilendirdiğini nasıl bilebiliriz? O'nun bizim sınavlarımızı ve tanımlarımızı anlayacağından nasıl bu kadar emin olabiliriz? Kesinlikle doğada, hayvanların acımasız alışkanlıklarında, O'nun bunu anladığını düşünmemize neden olacak hiçbir şey yok."

Christine, "Olabilir. Bilmiyorum," dedi.

"Monica Breedlove bir keresinde benden şaka yollu – kampanyalarından biri için yaptığı bir konuşmadaydı– 'okuldaki hanımlar arasında basit ve romantik *Whistler'ın Annesi*'* diye bahsetmişti." Mağrur bir edayla güldü, yanındaki

* Amerikalı ressam James McNeill Whistler'ın 1871 tarihli ünlü tablosu. Sandalyede, ciddi ve ağırbaşlı bir şekilde oturan yaşlı bir kadını tasvir eder. (ç.n.)

T.me/Cinciva

koltukta duran sepetini düzeltti ve "Oysa tam tersi," dedi. "Monica, insan zihninin bir kanepeye uzanıp, çoğu zaman hasta kadar kaybolmuş başka bir adamla durmaksızın konuşarak değiştirilebileceğine inanıyor. Aslında, Monica benden çok daha romantik ve insanlara güvenen biri."

Öğle yemeğinden sonra Rhoda, parkta oturmak için izin istedi ve Bayan Forsythe oturabileceğini söyledi. Kitabını aldı ve nar ağacının altındaki her zamanki yerine gitti. Doğru sayfayı henüz açmıştı ki, onu asla uzun süre yalnız bırakamayan Leroy parka geldi ve arkasındaki yolu süpürüyormuş gibi yaptı. Aynı yeri defalarca süpürdü ve sonunda, "Orada oturmuş kitap okuyor ve sevimli görünmeye çalışıyorsun," dedi. "Belki de o küçük çocuğa sopayla nasıl vurduğunu düşünüyorsun. Şu anda bunu mu düşünüyorsun? O yüzden mi bu kadar memnun ve mutlu görünüyorsun?"

Rhoda, sıkılmış ama sabırlı bir yetişkinin kullanabileceği ses tonuyla, "Yolu süpürmeyi bitir ve beni rahat bırak. Seni dinlemek istemiyorum. Sürekli aptal aptal konuşuyorsun," dedi.

Leroy bir an için süpürgesini yere bıraktı ve kıs kıs gülüp başını sallayarak nar ağacını inceledi. Kuru bir dal koparıp elinde tuttu, sonra çocuğun önüne gelip dalı avucunda tartarak masumca, "Çocuğa vurduğun sopa aşağı yukarı bunun gibi bir şey miydi?" dedi.

"Yolunu süpür. Ya da git başkasıyla konuş."

"Küçük Claude'u suya attıktan sonra, oğlan tekrar iskeleye çıkmaya çalıştı ama bu sefer, çocuk ellerini bırakmak zorunda kalıp boğulana dek ellerinin tersine vurdun ancak bunu yapmadan önce, şakağına sağlam bir darbe daha indirdin, o kadar çok kanayan darbe de buydu."

Rhoda, sayfayı kıvırıp malına zarar vermek istemediği için etrafına bakınarak kitabının arasına koyabileceği bir

T.me/Cinciva

şey aradı. Önünde, yolun üzerinde küçük ve yumuşak bir güvercin tüyü vardı; onu aldı, tozunu silkelemek için üfledi ve okuduğu yeri onunla işaretledi. Sonra, kitabı yanındaki bankın üstüne bırakarak, sakince Leroy'a baktı.

"Neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi davranıyorsun," dedi Leroy keyifle, "ama gayet iyi biliyorsun. Her ne kadar kötü kalpli de olsan diğerleri gibi aptal değilsin, bunu itiraf etmeliyim. Tıpkı benim gibi sen de neyin ne olduğunu biliyorsun. Aptal değilsin, hakkını vereyim, bu yüzden de o kanlı sopayı insanların bulabileceği bir yerde bırakmadın. Ah, hayır! Kafan bundan daha iyi çalışıyor. İskeleden kaçarken sopayı da yanına aldın ve ağaçların arasındayken, seni görecek kimse yokken, sahile inip kanlı sopayı iyice yıkadın. Sonra da kimse bulamasın diye ormana attın."

"Bence sen çok aptal bir adamsın."

"Aptal olabilirim ama senin kadar değil," dedi Leroy. Her saniyenin tadını çıkarıyordu. O kötü kalpli küçük kız ilgilenmiyormuş gibi davranıyor ama ilgileniyordu, hem de ne biçim! İçten içe korkuyor ama çaktırmıyordu. "Aptal olan sensin, ben değil," diye devam etti, "çünkü kanı yıkayıp çıkarabileceğini düşünecek kadar aptalsın, ama çıkaramazsın."

"Nedenmiş o?"

"Öyle işte. Yıkarsın yıkarsın ama çıkmaz, en azından hepsi çıkmaz. Bunu sen hariç herkes bilir. Bu kadar çok konuşmasaydın ve bir şeyler bilen insanların ne dediğini dinleseydin, sen de bilirdin."

Yolu hırsla süpürmeye başladı ve "Şimdi, bana iyi davranmaya başlamazsan ne yapacağımı söyleyeyim," dedi. "Polisi arayacağım ve onlara ormanda o sopayı aramaya başlamalarını söyleyeceğim, onlar da bulacaklar. Aramalarına yardım etmek için 'sopacı kan tazısı' dedikleri köpekleri var ve bu sopacı kan tazıları, üzerinde kan olması şartıyla

T.me/Cinciva

her türlü sopayı bulabilirler. İyice yıkadığın o sopayı, kimsenin anlayamayacağını düşünerek getirdiklerinde, o sopa sana temiz görünse bile, üzerine bir çeşit toz serpecekler ve o zavallı küçük çocuğun kanı, seni yaptığın şeyle suçlamak için ortaya çıkacak. Bir nar bülbülünün yumurtası gibi güzel, mavi bir renk olarak ortaya çıkacak. Ve sonra o polisler..."

Hızla arkasını döndü, çünkü kızını arayan Bayan Penmark'ın parka girdiğini ve onlara doğru yürüdüğünü gördü. Christine gerilimi hemen hissetti ve Leroy'a, "Bu sefer ona ne diyordun? Onu kızdıracak ne yaptın?" dedi.

Leroy süpürgesine yaslanarak, "Ama Bayan Penmark, ona uygunsuz hiçbir şey söylemiyordum. Sadece biraz konuşuyorduk," dedi.

"Sana ne dedi?" diye sordu Christine.

Rhoda banktan kalktı, kitabını aldı ve "Leroy daha çok koşup oynamam gerektiğini söyledi. Bütün zamanımı okumaya harcarsam kendimi miyop yapacağımı söyledi," dedi.

Ama Bayan Penmark kızının gözlerindeki o soğuk, öfkeli bakışı görmüştü ve şimdi de Rhoda'nın sözleri üzerine Leroy'un yüzüne gelen o zafer dolu pis sırıtışı görüyordu. İçinde tekrar yükselen öfkeyi hissetti ama sesini ve ellerini kontrol ederek, "Rhoda ile bir daha hiçbir koşulda konuşmanı istemiyorum. Anlıyor musun?" dedi.

Leroy incinmiş, sahte bir şaşkınlıkla gözlerini açtı ve "Küçük kıza uygunsuz hiçbir şey söylemedim. Size ne anlattığını duydunuz," dedi.

"Yine de, onunla bir daha konuşmayacaksın. Eğer onu tekrar rahatsız edersen veya diğer çocuklardan herhangi birini rahatsız edersen, seni polise şikâyet edeceğim. Anladın mı?"

Kızının elini tuttu ve birlikte nilüfer havuzunun etrafından kapıya doğru yürüdüler. Oraya vardıklarında, Christine ağır kapı kolunu çekerken, Rhoda döndü ve Leroy'a sert,

T.me/Cinciva

düşünceli, ölçüp biçen bir bakış attı. Çocukluğun bilindik cevaplarından birini verdi, hem bilgece hem de çok derin bir karşılık: "Benim hakkımda söylediğin şeyler, aslında kendi hakkında söylediğin şeylerdir."

O gece akşam yemeğinden sonra Leroy ayakkabılarını çıkardı, güldü ve karısına olayı anlattı. Kendi üç çocuğu gülhatmi çalısının altındaki bir bankta oturuyor, çıplak, sert ayak parmakları sıkışmış toprağa gömülürken otların üzerine akşamsefası çiçeklerini diziyorlardı. Bitirdiğinde Thelma, çocukların onu duyamaması için sesini alçalttı ve "Sana o kızı rahat bırakmanı söylemiştim, Leroy. Başını kötü bir belaya sokacaksın. Başını büyük bir belaya sokmak istiyorsan o çocukla uğraşmaya devam et," dedi.

"Ben o kötü kalpli küçük kızı kızdırmayı seviyorum sadece. Eskiden onunla uğraştığımda bir yere varamazdım ama şimdi beni dinliyor."

"Belaya davetiye çıkarıyorsun, söyleyebileceğim tek şey bu."

"Hiçbir belaya bulaşmayacağım. Küçük Rhoda tatlı bir şey. Ağlayıp ispiyonculuk yaparak kaçıp gitmiyor. Küçük Rhoda kötü, tamam ama aynı zamanda tatlı." Sessizce oturdu, gülümsedi, başını salladı ve yemeğini hazmetti.

Ortamda tuhaf bir koku vardı, kaynağına inilemeyen belirsiz bir küf kokusu, sanki yataklar yağmurda kalmış da gölgede kurumuşlar gibi. Thelma eve girip kendine bir bira aldı. Döndüğünde, "Rhoda seni ele vermeyebilir ama bir gün biri seni duyacak, tıpkı bugün Bayan Penmark'ın seni neredeyse duyduğu gibi. İşte o zaman yanacaksın. Diyelim ki seni duydu ve dediği gibi polisi aradı. Polis seni karakola götürüp dişlerini avucuna verecek," dedi.

Leroy gerindi, hoşgörüyle güldü ve "Sence ben neyim? Ahmak falan mı?" dedi.

T.me/Cinciva

YEDİ

Sonrasında Christine, sanki Bayan Fern'ün açık kapı bırakmayan kesin tavrı kendi şüphelerini ortadan kaldırmış gibi rahatladı ve sonraki günlerde yemek hazırlamak, dikiş dikmek ve çocuğu ile evine göz kulak olmak gibi rutin ev işlerini yaptı. Bir öğleden sonra Bayan Breedlove ile ikisinin de mendillerinin ardına gizlenip bir iki damla gözyaşı döktüğü bir düğüne gitti, Kenneth'ın yatağı için istediği eski tarz, sert kıldan bir şilte satın aldı, kocasının şirketinin muhasebecisinin New Orleans'tan gelen yeğenleri için verdiği dansa katıldı. Korkularını inkâr etmeye, şüphelerini unutmaya kararlıydı ve kendini meşgul tuttuğu veya başkalarıyla birlikte olduğu sürece de bunu başardı fakat geceleri, Rhoda uyurken ve ev titreşimlerin ve seslerin zihninde büyüdüğü kadar derin bir sessizliğe gömülmüşken, şüpheleri onu rahatsız etmek için geri geliyordu.

Bir sabah uyandığında, kendini kontrol altına alamazsa, yıpranan sinirleriyle Bayan Daigle'dan bir farkı kalmayacağını düşündü. O zaman aklına geldi ki, eğer Rhoda'nın normalliğini sorguluyorsa, çocuğun suç işlemeye meyilli olduğuna dair hislerinin haklı nedenleri varsa, artık bu meseleden kaçınmamalıydı, eğer korkuları gerçeklere dayanıyorsa, kendini eğitmek, geçmişte kaçındığı şeyleri okumak ve incelemek... karşısına çıkan herhangi bir gerçeği, ne kadar nahoş olursa olsun, cesaret ve beceriyle kabullenmek, mümkünse durumu düzeltmek, değilse, gerçeklerle yapabileceği en iyi uzlaşmayı yapmak onun göreviydi. Çocuğuna yardım

T.me/Cinciva

edebilmesinin, onu hem anlayış hem de zekâ ile daha makbul tutumlara, daha alışılagelmiş hedeflere yönlendirebilmesinin tek yolu bilgiden geçiyordu.

Aklına ilk gelen Reginald Tasker oldu, sohbetlerini hatırladı. Ona hemen telefon edip kendisine bir yol göstermesini istemeyi düşündü ama kuşku, sağduyusunu halihazırda biraz baltalamıştı ve ilgisinin gerçek nedenini tahmin edecekmiş gibi bunu yapmaktan korktu; sonra, o suçluluk dolu sinsi tavrından nefret etse de meseleyi başka bir şekilde ele almaya karar verdi. Bir kokteyl partisi verecek ve şu anda zerre umursamadığı başka konuklarla birlikte onu da davet edecekti, onunla yalnız kalmak için bir fırsat yaratacak ve sanki aklına o an gelmiş gibi, aldatıcı bir kayıtsızlıkla ondan okumaları konusunda tavsiyede bulunmasını isteyecekti. Muhtemelen Reginald onun bu ilgisini, aylak zihnine bağlayacaktı ama eğer bağlamazsa, başka bir yalana mecbur kalacaktı. Ona, Kenneth uzakta olduğu ve çok boş zamanı olduğu için bir roman yazmayı denemeyi düşündüğünü söyleyecekti.

Partiyi haziranın son gününde verdi. Rhoda'nın koridorun karşısındaki Bayan Forsythe ile kalmasını ayarladı ama Rhoda annesinin misafirleriyle tanışmak için kısa bir süreliğine evde olmak istedi. Christine razı oldu ve misafirlerin hepsi oradayken, Bayan Forsythe çocuğu getirdi. Rhoda, annesinin birkaç gün önce ona diktiği, sarı işlemeli beyaz patiska elbiseyi giymişti. Beyaz ayakkabıları ve sarı çorapları vardı ve ilmek örgüleri küçük sarı fiyonklarla arkaya tutturulmuştu. Misafirler ona hayran kaldılar. Çekimser, büyüleyici gülümsemesiyle gülümsedi, Bayan Forsythe'ın ona kısa süre önce öğrettiği şekilde reverans yaptı, övüldüğünde, gözlerini kocaman açıp hileden azade ve ciddi bir yoğunlukla dinledi; kibar, ağırbaşlı, ciddiydi ve Bayan Forsythe gitmeleri gerektiğini söylediğinde, başını vakurca salladı ve şımartılmış, mutlu bir hayvanın çıkardığı o yumuşak sesi çıkararak

T.me/Cinciva

annesine koştu ve planlı bir doğallıkla ona sarıldı, ardından sığ gamzesi herkesin görebileceği kadar belirgin vaziyette tekrar gülümseyip tevazu içinde yere bakarak Bayan Forsythe'ın elini tuttu, korunmak için onun uyluğuna iyice yanaştı ve onunla birlikte ayrıldı.

Christine çocuk gittiğinde ve misafirlerinin de artık onun dikkatine ihtiyacı kalmadığında Reginald'ın yanına gitti ve Monica'nın evinde Hemşire Dennison'ın hikâyesini anlattığı o zamandan beri, onun alanına giderek daha fazla ilgi duymaya başladığını, hatta Ponder davasının kayıtlarını bile okuduğunu söyledi. Sonra, adamın koluna dokunarak, başı bir yana eğik ve zihninin ona o zarif teslimiyetiyle öne düşmüş bir halde, eğer ilk başta o kendisini bunlarla tanıştırmamış olsaydı asla böyle sarsıcı şeyler okuyor olmayacağını söyledi ve kasabada dolaşıp evli barklı kadınları yoldan çıkardığı için kendinden utanıp utanmadığını sordu. Reginald en ufak bir utanç duymadığını söyledi. Aksine, bu yaşlandığında övüneceği ya da anılarında genişletilmiş ve onur verici bir versiyonunu kullanacağı şeylerden biriydi.

Arkalarındaki balkonda, sesi tiz bir berraklıkla içeri dolan entelektüel bir genç adam, "Söyleyecek sözü olan büyük bir romancı, tarzla veya sunumun garipliğiyle ilgilenmez. Şimdi, Tolstoy gibi bir adamı ele alalım. *Anna*'yı az önce yeniden okudum. Tolstoy apaçık ortada olandan korkmadı. Basmakalıp sözlerin içinde yuvarlandı. Bu yüzden eseri günümüze kadar ulaştı," dedi.

Christine, "Suçlar hakkında son konuştuğumuzda, konu çocukların işlediği suçlardı," dedi. "İnanmakta zorlansam da, çocukların ağır suçlar işlemelerinin nadir bir durum olmadığını söyledin. Alanlarında ün kazanmaya mahkûm olanların neredeyse her zaman genç yaşta başladıklarını söyledin. Ciddi miydin, yoksa benim saflığımdan mı yararlanıyordun?"

T.me/Cinciva

"Şey, Tolstoy'un basmakalıp sözlerle uğraştığını hiç düşünmedim. Dickens, evet. Ama Tolstoy için aynı şeyi söyleyemem."

Reginald gerçekten de ciddi olduğunu söyledi. Bilhassa ilgisini çeken bir suçlu tipi vardı. Bu tip onun uzmanlık alanıydı ve uzun zamandır vakaların raporlarını kesip biriktiriyor, bu tipin kesintisiz bir incelemesi için notlar alıyordu. Diğerlerinden farklı görünen bu suçlu türünde, evvela alışılmadık olan, erkekler kadar kadınların da var gibi görünmesiydi. Onun tipi, eğer çok aptal ya da çok talihsiz değillerse, sonunda büyük çaplı cinayetler işleyen katillere dönüşüyorlardı. Onlar, çoğu zaman iyi niyetli ama aptal insanları etkileyen sebeplerle asla öldürmezlerdi. Asla tutkuyla –çünkü bunu hissetme yeteneğinden yoksun gibiydiler– ya da kıskançlık, karşılıksız aşk ya da intikam için öldürmezlerdi. İçlerinde cinsel işkence unsuru da yok gibi görünüyordu. Sadece iki nedenden dolayı öldürürlerdi: Çıkar amacıyla, çünkü hepsinde aşılamaz bir sahip olma arzusu vardı, bir de güvenlikleri tehdit edildiğinde tehlikeyi ortadan kaldırmak için.

"Çok ilgimi çekti," dedi Christine. "Topladığın materyalleri okumama izin verir misin? Onlara çok iyi bakacağım."

Bayan Breedlove, elinde bir martini ile kalabalığın arasından süzülerek onlara yaklaştı. Bir tür dramatik şaşkınlık içinde dinleyerek durdu, sonra içgüdüsel olarak, "Ama, sevgili Christine, sana ne oldu? Neden böyle tam tersi bir dönüş yaptın?" dedi.

Christine mahcup mahcup gülümsedi ve "Bir nedeni olduğunu sanmıyorum," dedi.

Bayan Breedlove tahammüllü bir inkârla başını salladı, aralarına oturdu ve "Bir nedeni vardır, sevgili Christine, yeter ki bulabilelim, yaptığımız her şey için sağlam bir psikolojik neden vardır," dedi. Sonra, uygunsuzca şöyle dedi:

T.me/Cinciva

"Doktor Kettlebaum'la psikanalizdeyken, zavallı adama karşı o kadar olumlu bir aktarım hissettiğim için erken giderdim. Benden önce gelen çekici bir İngiliz genç vardı ve bekleme odasında oldukça sık karşılaşırdık. Bazen Doktor Kettlebaum hastalar arasında telefona takıldığında ve beni çağırmakta geciktiğinde konuşurduk. Bu genç adam –adını yıllar önce unuttum, ki bu da yakında anlayacağın gibi semptomatiktir– bir keresinde bana, beni olağanüstü derecede çekici bulduğunu söylemişti, tek bir ayrıntı dışında idealindeki kadındım. Anlıyorsun ya, tuhaf bir mizacı vardı. Yalnızca tek bacaklı kadınlara ilgi duyduğunu söyledi ve benim çok açık ki iki bacağım vardı."

Reginald dişlerinin arasından ıslık çaldı ve "Vay canına, işte yepyeni bir soluk," dedi.

Monica devam etti. "Ben de ona şöyle dedim, 'Çok yakışıklı olduğunuzu kabul edeceğim. Hatta daha da ileri gidip bir erkekte gördüğüm en güzel kirpiklere sahip olduğunuzu söyleyeceğim ama sizi memnun etmek için bacağımı keseceğimi sanıyorsanız, ne kadar üstün olursanız olun, fena halde yanılıyorsunuz, tatlım!'"

Reginald'la Christine aynı anda kahkaha attılar ve anımsadıklarıyla kıkırdayan Bayan Breedlove devam etti. "Ve bu tuhaf zevkleri olan genç adam, İngilizlerin mükemmelleştirdiği o soğuklukla bana bakıp, 'Öyle bir beklentim yoktu, emin olabilirsiniz,' dedi."

"Peki, tek bacaklı kadınları nereden buluyormuş?" diye sordu Christine.

"Tatlım," dedi Monica. "Tatlım, zihinlerimiz ne kadar uyumlu, işte ben de tam olarak bunu sordum ancak o bana büyük bir şaşkınlıkla bakıp, '*Bulmak* mı? Sevgili hanımefendi, asıl mesele onlardan nasıl *kaçınacağınız*! Londra tek bacaklı kadınlarla dolu, bunu kesinlikle fark etmiş olmalısınız. Nereye giderseniz gidin onları görürsünüz,' dedi."

T.me/Cinciva

Sessizlik oldu ve sonra Christine, "Bu kıssadan hisse benim için mi? Göz, aklın aradığını bulur mu?" dedi.

"Elbette!" dedi Bayan Breedlove. Bayan Penmark'ın kötülük ya da suç içeren bilgiyi kabul etmek istememesini her zaman semptomatik bulduğunu söylemeye devam etti. Başka bir deyişle, bunu olumsuz bir tepkinin altına gizlenmiş olumlu bir istek olarak görüyordu. Gerçekte bu, bir süreliğine nefret ve yıkıma yönelik dürtülerini zorunlu bir kayıtsızlıkla incelemeye duygusal olarak muktedir olmadığı anlamına geliyordu fakat şimdi, endişeleri bariz azaldığından, sonunda bunu yapabiliyordu. Genel olarak, Christine'in suça karşı ani ilgisinden, yeni, daha sağlıklı tutumlarından memnundu. Bu, eskisinden daha geniş bir hoşgörünün, daha büyük bir olgunluğun göstergesiydi.

Dönüp arkadaşına sorgulayan gözlerle baktı ve Christine karmakarışık bir halde, önceden hazırladığı, ileride de davranışlarını haklı çıkarmak için sık sık kullanacağı o açıklamayı yaptı. Gerçi bunu gerçekten başarabileceğinden şüphe duysa da, aklının bir köşesinde her zaman bir roman yazma arzusu olmuştu. Yine de, Reginald'dan duyduğu şeyler o kadar yeni, o kadar alışılmışın dışındaydı ki –ya da ona öyle geliyordu– bunları, zihninde tasarladığı bu otobiyografik kitapta, gerçek davaların detaylarıyla desteklenip güçlendirilecek bir kitapta kullanmak için can atıyordu. Ani bir temkinlilikle sustu ve düşündü: *Neden* otobiyografik *bir kitap dedim ki? Bu tuhaf bence.*

Bu dil sürçmesini Bayan Breedlove'ın yakalamasını bekledi ama ondan bir tepki gelmeyince ayağa kalktı ve şimdi gidip diğer misafirleriyle ilgilenmesi gerektiğini söyledi. İşte o sırada Reginald, Bayan Penmark'a topladığı dava materyallerini ödünç vermeyi teklif etti. Birçok vakayı incelemiş ve bunları kabaca kategorilere ayırmıştı. Eğer bir gün yazmaya vakit bulabilirse kendi kitabı gerçek verilere dayanacaktı, bu

T.me/Cinciva

yüzden aralarında bir çatışma olmayacaktı. Romanı için bir konuya karar verip vermediğini, henüz herhangi bir detay üzerinde çalışıp çalışmadığını sordu. Christine henüz çalışmadığını söyledi; genel hatlarıyla tek bildiği, romanın kadın bir seri katil ve onun şiddet yoluyla yalnızca kurbanları üzerinde değil, hayatta kalanlar üzerinde de yarattığı yıkıcı etki hakkında olacağıydı. Başlangıç için yeterli bir şey olmadığını biliyordu ama şu âna kadar tasarlayabildiği tek şey buydu.

Ertesi sabah Bayan Forsythe, özel bir sürpriz olarak, Rhoda'yla köşeye gidip birlikte gazoz ve dondurma yemeyi önerdi. Altmışlı yaşlarının sonlarında, geniş ve düz kalçaları, düşük omuzları olan uzun boylu, zayıf bir kadındı. Kendi zamanında çok güzel bir kadındı –Bayan Breedlove'ın dediğine göre mükemmel bir Gibson Kızı'ydı–* ve meçli, sarı saçlarını görkemli günlerindeki pompadur modelinin farklı bir formunda, merkezinde sıkı, sağlam bir topuz olan daha küçük, daha gösterişsiz, daha yuvarlak bir pompadur şeklinde topluyordu, öyle ki şimdiki etkisi bir kâğıt ağırlığıyla tutturulmuş bir yastık gibiydi. Çocukla birlikte kapıdan çıktılar ve Rhoda, kaldırımın yakınında kendisini bekleyen Leroy'u gördü. Tam o anda Leroy'un aklına çocuğu kızdırmak için yeni bir yol, ona duyduğu nefretle karışık hayranlığı gösterebileceği farklı bir yöntem geldi. Bu fikir ona göre hem ince zekâsını yansıtıyordu hem de komikti. Bodruma indi ve sabahtan beri kafeste duran ölü fareyi aldı. Farenin boynuna bir fiyonk bağladı ve onu sakladığı Noel hediye kutularından birine koydu. Sonra kutuyu renkli kâğıda sararak ve Noel kurdelesiyle bağlayarak paketledi, çocuk geri döndüğünde hazır etmişti.

* 1890'larda Amerikalı çizer Charles Dana Gibson tarafından yaratılan ideal kadın tipi. Uzun boylu, ince belli, özgüvenli ve zarif duruşuyla dönemin modern, eğitimli ve bağımsız kadınını simgeler. (ç.n.)

T.me/Cinciva

Bayan Forsythe arkasını döndüğünde anlamlı anlamlı göz kırptı ve binanın arkasına doğru imalı bir işaret yaptı ama çocuk onu görmezden geldi, sanki daha net bir açıklama bekliyormuş gibi taş döşeme üzerinde durmaya devam etti ve yaşlı kadın merdivenleri çıkıp duraklayarak dağınık çantasının içinde anahtarlarını ararken, Leroy yaklaşarak, sanki küçük kıza serenat yapıyormuş gibi alçak bir sesle mırıldandı: "Çok güzel bir hediyem var! Evet, çok güzel bir hediyem var! Sadece senin için sakladığım bir hediyem var!"

Rhoda başını sallayıp onayladı ve Leroy bodruma inerek kapının iç kısmında, dışarıdan görünmeyeceği bir yerde durdu. Rhoda da hemen ona katıldı ve etrafta onu duyacak kimse olmadığı için gereksiz olan bir fısıltıyla, "Senle ben, çok iyi dost olmalıyız bence," dedi. "Bu yüzden, daha önce söylediğim kötü lafları telafi etmek için sana bir hediye aldım. Bahsettiğim bu hediyeyi gördüğümde, aklıma ilk sen geldin. Dedim ki, 'Bu hediye kesinlikle bana Rhoda Penmark'ı hatırlatıyor.'"

"Nedir o, Leroy? Bana ne aldın?"

"Aç hadi. Kutuyu aç da gör."

Çocuk kutuyu açtı. Başını kaldırıp tuhaf, dalgın gözlerle Leroy'a baktı. Leroy, bu hareketinin nüktedanlığından mest olmuş bir vaziyette gülerek bankına oturdu fakat sanki çocukla asla açığa çıkmaması gereken bir komploya birlikte karışmışlar gibi temkinli gülüyordu.

"Hediyen bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?" diye sordu soluklanıp kendine gelince. "Tabutunda ölü yatan Claude'u hatırlatıyor." Çocuğun bir tepki vermesini bekledi ama hiç tepki gelmeyince devam etti. "Önce sana güzel kokulu çiçekler almayı düşündüm ama mezarlığa gidip Claude'un küçük mezarından birkaç tane çalacak vaktim olmadı."

Rhoda ayağa kalktı ama onu durdurmak için elinden tutan Leroy, "Artık tekrar iyi arkadaş olduğumuza göre bana

T.me/Cinciva

bir şey söyle," dedi. "O iyice yıkadığın kanlı sopayı buldun mu? Bulamadıysan, acele edip bulsan kesinlikle iyi olur. Bir bakarsın yine tepem atar ve polislere gidip aramalarını söylerim."

O öğleden sonra Reginald, söz verdiği dosyaları bırakmak için Penmark dairesine uğradı. Her dosyanın üzerine, içindekilerin özeti iliştirilmişti ve çoğunda kendi yorumları da vardı. O gittikten sonra, Rhoda parkta kitap okurken Christine dosyalardan birini aldı ve üzerinde şunların yazdığı üç davayı okudu: *Genç. Basit hadise. Failler pek zeki değil. Erken yakalandı.*

Raymond Walsh, on altı yaşında, birkaç dolar için kendisinden küçük bir arkadaşını silahla vurarak öldürdü. Beulah Hunnicutt ve Norma Jean Brooks, iki genç kız, kendileriyle arkadaşlık eden bir çiftçiyi cebindeki iki dolar için öldürdüler. Milton Drury, üzerinde taşıdığı para için annesini öldürüp cesedini yaktı.

İçinde, kendi deyimiyle, bu basit ve bir anlamda görece sağlıklı davaların bulunduğu dosyaya iliştirilmiş, Reginald'ın el yazısıyla yazılmış bir not vardı. Faillerin hepsi büyük bir aptallıkla hareket etmişlerdi, hepsi genç yaşta, belki de kariyerlerinin başında yakalanmışlardı. Açgözlülüğün, hepsinin ardındaki itici güç, türlerinin ortak paydası olduğunu düşünüyordu. Hiçbirinin insani ahlak kavramı yoktu; hiçbiri sadakat, sevgi, minnettarlık veya aşkı kavrayamıyordu; hepsi soğuk, acımasız ve tamamen bencildi. Belki de genel tip, ileride ele alınacak daha karmaşık vakalardan ziyade, bu anaokulu düzeyindeki basit vakalarda daha net görülebilirdi.

Bayan Penmark iç geçirdi, bir sigara yaktı ve içindeki diğer davaları okumadan dosyayı masaya bıraktı. Penceresine gitti, oradaki sedire diz çöküp uzun süre yeşil, sakin sokağı ve yakıcı temmuz güneşinde parıldayan ağaçları seyretti, sonra sandalyesine geri dönüp tekrar okumaya başladı.

T.me/Cinciva

Bunlar daha deneyimli faillerle, ilk gruptan belki daha zeki olabilen ama o kadar da fazla zeki olmayan insanlarla ilgili davalardı. En azından bir süre için şansları yaver gitmişti ve yakalandıklarında çeşitli tekniklerini mükemmelleştiriyorlardı.

Illinois'dan Tillie Klimek, sigortaları için beş kocasını zehirledi; Mississippi'den Houston Roberts, ölümlerinden elde edeceği kazanç için iki karısını ve torunlarından birini öldürdü. İkinci bir torununu da öldürmeye çalıştı, ancak kız kurtuldu ve Roberts yakalandı. Güney Afrikalı Daisy de Melker, büyük çapta kazanç için kurbanlarını zehirleyen biriydi. Sonunda, beş yüz dolara sigortalattığı oğlunun cinayetinden dolayı idam edildi.

Bayan Penmark dosyaları masasına kaldırdı, arka penceresine gitti ve kızını öğle yemeğine çağırdı. Rhoda parkın içinden yavaş yavaş çıktı, ama bodrum kapısının önünden geçerken Leroy kafasını dışarı çıkarıp, "Polisler o sopayı bulup maviye çevirdiklerinde, seni elektrikli sandalyeye oturtacaklar," dedi. "Seni çok yavaşça kızartacaklar. Anneni domuz pastırması pişirirken görüp pastırmanın kıvrılmasını izledin mi hiç? Elektrikli sandalyede de aynen öyle görüneceksin. Kahverengiye döneceksin ve her yerin kıvrılacak."

"Elektrikli sandalye bana göre fazla büyük," dedi Rhoda. "Ben onun içine tam oturamam."

"Sen öyle san," dedi Leroy gülerek. "Şimdi kulağını aç da dinle. Senin gibi kötü küçük kızlar için yapılmış özel bir sandalyeleri var. Tam sana göre küçük pembe bir sandalye. Onu defalarca gözlerimle gördüm, küçükhanım. Çok güzel pembeye boyanmış ve hoş görünüyor ama tabii ki içinde domuz pirzolası gibi kızaran küçük kız için o kadar da hoş görünmüyor."

"Sopayı maviye çevirmek hakkında söylediğin şey uydurduğun bir şeydi. Böyle hikâyeler anlatmaya devam edersen

T.me/Cinciva

cennete gidemezsin. Öldüğünde kötü bir yere gideceksin, gideceğin yer orası, Leroy."

"Evine git ve öğle yemeğini ye. Annen benimle daha fazla konuşmanı yasakladı, bana da seninle konuşmamamı söyledi. O yüzden artık seninle konuşmayacağım. Ama o sopayı bulsan iyi olur, sana tek söyleyebileceğim bu. Öğrenmek istediğin birçok şeyi anlatabilirim ama annen artık seninle konuşmamamı söyledi. İçeri gir ve beni rahatsız etme."

Rhoda gittikten sonra, Leroy derme çatma yatağına uzanıp zekâsı hakkında düşündü. O kötü kalpli küçük kızı parmağında nasıl oynatacağını artık biliyordu, kızı kesinlikle endişelendirmişti, hem de *o biçim* endişelendirmişti. Çok geçmeden, onunla konuştuğu an kız irkilip tedirgin olacaktı. Sadece bekleyip böyle olup olmadığını görecekti.

Rhoda dairesine girdi ve öğle yemeğini yedi, sonra da piyano dersini çalışıp annesine gelişigüzel bir tavırla, "Kanlı bir şey yıkandıktan sonra bir polisin oraya toz dökerek hâlâ orada kan olduğunu anlayabildiği doğru mu? Orası gerçekten maviye döner mi?" diye sordu.

"Kim seninle böyle şeyler hakkında konuşuyor? Leroy mu?"

"Hayır, anne, o değildi. Bana Leroy'la konuşmamamı söylemiştin. Parkın kapısından geçerken duyduğum birkaç adam bu konu hakkında konuşuyordu."

Bayan Penmark, kan lekesi hakkında bir şey bilmediğini, gerçi Rhoda gerçekten bilmek istiyorsa bu konularda otorite olan Reginald amcayı arayabileceğini söyledi ama Rhoda ani bir panikle başını iki yana salladı ve "Hayır," dedi. İşte o zaman Christine oradaki öğle yemeği bulaşıklarını bitirmek için mutfağına geri döndü, ancak bir kere işkillenmişti ve çocuğun neden bu tuhaf soruyu sorduğunu merak etti, çünkü uzun zamandır bildiği üzere, Rhoda diğer çocukların yaptığı gibi sırf laf olsun diye bir şeyler sormazdı.

T.me/Cinciva

Ardından Rhoda'nın yatak odasına gittiğini ve kâğıda sarılmış bir paketle çıktığını gördü, sonra da kız kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına dikkatlice bakıp arka koridorun kapısını açtı ve arkasından sessizce kapattı. Bayan Penmark, mutfağın arka koridora açılan diğer kapısını aralayıp hem merak hem de korkuyla kızını izledi; çocuğun çöp fırınının bacasına yaklaştığını görünce, koridorda koştu, kızı kolundan yakalayıp çöp fırınının önünde durdu ve "O pakette ne var? Ver onu bana, Rhoda! Onu hemen bana ver!" dedi.

"İçinde hiçbir şey yok, anne."

"İçinde yakmak istediğin bir şey var. Ver onu bana!"

Paketi huysuz çocuğun elinden aldı, kızı dairenin kapısına doğru yönlendirdi ama Rhoda öngörülemeyen bir panikle ondan uzaklaştı ve aniden köşeye sıkışmış kuduz bir hayvan gibi ısırmaya ve tekmelemeye başladı. Çocuğun keskin dişleri bileğine gömüldüğünde Bayan Penmark şaşkınlık içinde paketi düşürdü ve Rhoda paketi kapıp koridordan aşağı koştu. Annesi onu yakaladığında eli bacanın kapağındaydı ve Christine paketi çırpınan çocuğun elinden bir kez daha çekip aldı.

Yenildiğini anlayan Rhoda sessizce durdu ve annesine öyle soğuk, acımasız bir nefretle baktı ki, sanki bu sahne onun için katlanılamazmış gibi Christine elini istemsizce kaldırıp kalbine bastırdı, ardından da ilkel, hayvani sesler çıkaran çocuk, sanki aklını kaybetmiş gibi annesine tekrar saldırdı. Ama bu kez Bayan Penmark küçük kızı yakaladı ve omuzlarından sarstı, kâkülleri inip kalkıyor, ince, çocuksu boynu ileri geri sallanıyordu. Çocuğu koridorda ittire ittire oturma odasına soktu, paketi açtı ve tam da tahmin ettiği gibi içinden, Rhoda'nın pikniğe giderken giydiği ama o zamandan beri bir daha giymediği demir pençeli ayakkabıları çıktı.

Christine, "Şimdi kana neden bu kadar ilgi duyduğunu

T.me/Cinciva

anlıyorum. Claude'a ayakkabınla vurdun, değil mi?" dedi. Böylesine korkunç bir bilgi karşısında, sesindeki sakinliğe, bu kadar soğukkanlı davranabilmesine kendisi de şaşırmıştı. "Ona ayakkabınla vurdun, değil mi?" diye tekrarladı. "Söyle bana! Bana gerçeği söyle!"

Rhoda hemen cevap vermedi. Zihni o anda bile annesini bir kez daha kendi iradesine boyun eğdirme, onun takdirini ve bağlılığını yeniden kazanma planlarıyla meşgul olarak ihtiyatla Christine'e baktı.

"Artık biliyorum, bu yüzden daha fazla yalan söylemenin bir manası yok," dedi Bayan Penmark. "Ona ayakkabıyla vurdun, alnındaki ve ellerindeki o yarım ay şeklindeki izlerin sebebi bu."

Rhoda, gözlerinde sabırlı bir şaşkınlık ifadesiyle yavaşça uzaklaştı, sonra kendini kanepeye atıp yüzünü yastığa gömdü ve kenetlenmiş parmaklarının arasından annesine bakarak acı acı ağladı. Ama performans hiç inandırıcı değildi ve Christine çocuğuna yeni ve tarafsız bir ilgiyle bakarak düşündü: *Şimdilik bir amatör ancak her geçen gün kendini geliştiriyor. Oyunculuğunu mükemmelleştiriyor. Birkaç yıl içinde, bu hareketleri hiç de banal görünmeyecek. O zaman çok ikna edici olacak, eminim.*

"Cevap ver!" dedi aniden öfkelenerek. "Cevap ver!"

Annesini etkileyemediğini gören çocuk kanepeden kalktı, aheste aheste Christine'e doğru yürüyüp önünde durdu. "Ona ayakkabıyla vurdum," dedi sakince. "Ona ayakkabıyla vurmak zorundaydım, anne. Başka ne yapabilirdim?"

Bayan Penmark'ın öfkesi katlandı ve paniğinin çaresizliği içinde çocuğun yüzüne öyle sert bir tokat attı ki çocuk sendeleyerek geriye doğru gitti ve bacakları önünde kaskatı ve dümdüz bir vaziyette o büyük, yumuşak koltuklardan birine düştü. Christine, midesi bulanmış ve korkmuş hissederek avuçlarını alnına bastırdı. Kendini toparlamak için oturdu

T.me/Cinciva

ve öfkesi kaybolduğunda, geriye sadece midesindeki o bulantı, zihnindeki o rüyadaymış hissi kalınca, bitkin bir sesle, "O çocuğu öldürdüğünün farkındasın, değil mi?" dedi.

"Onun hatasıydı," dedi Rhoda sabırla. "Tüm bunlar Claude'un hatasıydı, benim değil. Eğer sözümü dinleyip madalyayı bana verseydi ona vurmazdım." Alnını koltuğun koluna dayayarak ağlamaya başladı. "Claude'un suçu, hepsi onun suçu."

Christine gözlerini kapattı ve "Bana ne olduğunu anlat. Bu sefer gerçeği istiyorum. Onu öldürdüğünü biliyorum, bu yüzden tekrar yalan söylemenin bir anlamı yok. Baştan başla ve bana nasıl olduğunu anlat," dedi.

Rhoda kendisini annesinin kollarına attı ve "Bir daha yapmayacağım anne! Bir daha asla yapmayacağım!" dedi.

Christine çocuğun gözlerini sildi, kâküllerini düzeltti ve usulca, "Cevabını bekliyorum. Anlat. Ne olduğunu bilmem lazım," dedi.

"Madalyayı bana vermesini söyledim ama vermedi, hepsi bu... Sonra benden kaçıp iskeleye saklandı, ama onu orada buldum ve madalyayı bana vermezse ona ayakkabımla vuracağımı söyledim. Kafasını sallayıp 'Vermem' dedi, ben de ona bir kez vurdum ve sonra madalyayı çıkarıp istediğim gibi bana verdi."

"Sonra ne oldu?"

"Şey, kaçmaya çalıştı, ben de ona yine ayakkabıyla vurdum. Ağlamaya ve gürültü yapmaya devam etti, ben de birinin onu duyacağından korktum. O yüzden tekrar vurdum, anne. Bu sefer daha sert vurdum ve suya düştü."

Christine gözlerini kapattı ve "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" dedi.

Küçük kız şimdi daha da şiddetli ağlıyordu, korkudan ağzı çarpılmıştı. "Madalyayı ben almadım. Ben istediğimde Claude madalyayı bana verdi. Ama bana verdikten sonra,

T.me/Cinciva

onu kendisinden aldığımı Bayan Octavia'ya söyleyeceğini ve o zaman madalyayı geri vermek zorunda kalacağımı söyledi. Yoksa ikinci kez vurmazdım."

Bayan Penmark düşündü: *Ne demeliyim? Şimdi ne yapmalıyım?*

Aniden çocuk gözyaşlarını sildi, annesine sarıldı ve cilveli bir edayla, "Ah, benim annem annelerin en güzelidir! Benim annem annelerin en iyisidir! Herkese söylediğim bu. Diyorum ki, 'Benim annem annelerin en tatlısı...'" dedi.

"Ellerinin arkasındaki o morluklar nasıl oldu, Rhoda?"

"Suya düştükten sonra kendini iskeleye geri çekmeye çalıştı. Ama beni ispiyonlayacağını söyleyip durmasaydı ona daha fazla vurmazdım. Bu yüzden iskeleyi bırakması için ellerine vurdum. Ama ne kadar sert vursam da hemen bırakmadı anne, ben de kafasına ve ellerine biraz daha vurmak zorunda kaldım. Hiç vurmadığım kadar sert vurunca ayakkabım kan oldu. En sonunda gözlerini kapattı ve yapmasını söylediğim gibi iskeleyi bıraktı. Ama hepsi onun suçuydu, anne. Beni ispiyonlayacağını söylememeliydi, değil mi?"

Sonra, Leroy'un ona söylediklerini hatırlayınca yine ağlamaya başladı, ama bu kez korku içinde, hıçkırıkları arasında nefes nefese, "Beni o küçük sandalyeye oturtup elektrik verecekler mi?" dedi. Annesine yaklaştı ve "Claude'un boğulması benim suçum değildi. Onun suçuydu," dedi.

Christine, ellerini yanaklarına bastırmış, odada volta atıyordu. Çocuk annesinin beline sarıldı ve aniden bastıran bir dehşetle zangır zangır titreyerek, "Beni o sandalyeye oturtmalarına izin vermezsin, değil mi?... Anne! Anne! Canımı yakmalarına izin vermezsin, değil mi?" dedi.

Christine aniden durdu, korkmuş çocuğa döndü ve "Kimse sana zarar vermeyecek. Şu an ne yapılması gerektiğini bilmiyorum, ama sana söz veriyorum kimse sana zarar vermeyecek," dedi.

T.me/Cinciva

Rahatlayan çocuk gözlerini sildi. Gamzesi belirgince görünerek, eski tavrıyla gülümsedi. Annesi için tüm o sevimli şakalarını yaptı ve en sonunda küçük, masum sesiyle, "Sana bir sepet dolusu öpücük versem, bana ne verirsin?" dedi.

"Lütfen!" dedi Christine. "Lütfen!"

"Cevap ver bana, anne! Sana bir sepet dolusu öpücük versem, bana ne..."

"Odana git ve kitap oku," dedi Bayan Penmark sertçe. Sonra yorgun bir sesle ekledi, "Düşünmek istiyorum. Yapılması gereken en iyi şeyin ne olduğuna karar vermeliyim."

Ancak o konuşurken bile, o stres ânında, çocuğuna karşı artık benimsemesi gereken yeni tutumlar için kaçınılmaz olan kararları alamayacağını ya da alınsa bile bu tür kararları harekete geçirmek için gerekli planları formüle edemeyeceğini biliyordu. Zihni artık rasyonel düşüncenin düz çizgisinde hareket etmiyordu, kaçması imkânsız görünen yoğun duygu çemberleri içinde hızla dönen bir çark gibi dönüyor, çocuğun itiraf ettiği şeyler kulağında düzenli ama işitilemez bir desen halinde tekrar tekrar yankılanıyordu.

Şüphelerini yatıştırmak, gerçeği bilmek istemişti ve artık biliyordu. Fantezilerinde bu kadar uzun zamandır korktuğu şeyle, sonunda değiştirilemez gerçeklikte yüzleşmişti. Ve şimdi bildiği için, bu kargaşa ânında bile, gerçeğin ne kadar korkunç olduğu önemli olmaksızın, en azından artık eksik bilgiyle kendine işkence edemeyeceği ya da zihnini şüpheyle hırpalayamayacağı kesinliğiyle kendini avuttu.

Bir süre sonra çocuğunun odasına geldi ve "Neden parka gidip oynamıyorsun? Yalnız kalmak istiyorum. Hepimiz için yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeliyim," dedi.

Rhoda başını sallayıp gülümseyerek kapıya yaklaşırken ekledi: "Bana anlattıklarını başka kimseye anlatmayacağına söz vermelisin. Bu çok önemli. Anlıyor musun? Anlıyor..." Ama kızının gözlerindeki hoşgörülü, küçümseyen

T.me/Cinciva

bakışı görünce, birdenbire kendini toy ve biraz da beceriksiz hissetti. Sesi titredi ve sustu, çünkü uyarısının sadece kendi amatör beceriksizliğinin derinliğini ele verdiğini, Rhoda'nın yaptıklarını gereksiz yere ifşa etme ihtimalinin hiç olmadığını biliyordu. Sonra, dıştan itaatkâr görünse de içten içe eğlendiğini bildiği çocuğa, yorgun bir sesle ekledi: "Baltimore'daki yaşlı kadını nasıl hallettin? Artık o kadar çok şey biliyorum ki, başka bir şeyin pek önemi yok." Rhoda, zaferinden emin olarak gülümsedi ve uysalca, "Onu ittim, anne. Onu birazcık ittim," dedi.

Çocuk çıktıktan sonra, Christine banyoya gitti; neden gittiğini kendisi de bilmiyordu, kararsızca durdu ama aynadaki yansımasını görünce, parmağıyla kendini işaret edip tiz bir kahkaha attı. Sonra, başını aynaya dayayıp kolları iki yanında gevşekçe sarkarken, bu sırla yaşamayı öğrenmesi gerektiğini biliyordu, iyimser olup en iyisini ummalıydı.

Kızı hakkında başka biriyle konuşmayı her şeyden çok istiyordu, ama bunu yapamayacağını, hele ki şu anda mümkün olmadığını biliyordu. Kenneth'a bile anlatmak zor olacaktı ki bunu eninde sonunda yapmak zorundaydı. Sonra, içini dökme arzusu artık dayanamayacağı kadar güçlendiğinde Reginald Tasker'a dolaylı, müphem bir itirafta bulundu; adamın gerçek mânâsını anlayamayacağından emin olduğu bir itiraf. Adama telefon etti ve romanının yapısı üzerinde istikrar içerisinde çalıştığını söyledi. Kitabın, okuduğu katil kadınlardan hiçbirine benzemeyen, suçlu bir çocuk etrafında dönmesine karar vermişti.

"Peki ya anne? O da mı suçlu olacak?"

"Hayır. Anne sıradan ve oldukça sıkıcı olacak."

"İşte çatışma noktan," dedi Reggie. "Bununla ne yapacağına karar verdiğinde bana haber ver, olur mu?"

Bir süre ortak tanıdıklarıyla ilgili sohbet ettiler ve bitirdiklerinde, Christine elleri kucağında tekrar pencerenin ke-

T.me/Cinciva

narına oturdu. Çılgın baş dönmesi artık azalmıştı ve kızının geleceği ile ilgili önündeki seçenekleri düşünmeye çalıştı. Ele alması gereken ilk şey çocuğun akıl sağlığıydı; Rhoda gerçekten deli miydi ve dolayısıyla yaptıklarından sorumlu değil miydi? Eğer deliyse, tedavi edilebileceği ve belki de iyileştirilebileceği, en azından insanlara daha fazla zarar vermesinin engelleneceği bir yere ait değil miydi? Ama hemen ardından inkârla başını iki yana salladı. Rhoda deli değildi ve onu azıcık tanıyan herkes bunu çok iyi biliyordu. Diyelim ki öyleydi, diyelim ki Kenneth ile bunun kızları için en iyisi olduğu konusunda anlaştılar, böyle şeyler nasıl ayarlanıyordu? Kenneth'ın ailesi bilmek zorunda mıydı? Çaresizce başını salladı. Bu işlerin nasıl yapıldığını bilmiyordu.

Aniden ayağa kalkıp dairesinin içinde dolaştı, bilinçli bir düşünce olmaksızın eşyalarını düzenleyip yerlerini değiştirdi, sanki eylemleri, kolayca yoluna koyamadığı bir içsel karmaşanın dışavurumuydu. Kendine ceza davalarını daha fazla okumayacağını, artık endişelerini artırmaktan, depresyonunu derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaklarını söyledi, sonrasında ise kurmalı bir oyuncağın o soğuk mekanikliğiyle hareket ederek, yeniden hevesle okumaya başladı, sanki içinde bir yerlerde vakaların er ya da geç ona öğrenmek istediği şeyleri göstereceğini, kendi hayatının bazı gizli bilgilerini –artık makul surette kaçamayacağını hissettiği bilgileri– ona nihayet açıklayacağını biliyordu.

Daha ünlü kadın seri katillerle ilgili davaları okudu; hepsi yalnızca kendi çıkarları için öldürmüşlerdi. Konuklarını toplu ödeme karşılığında kabul eden ve zarar etmemek için gerekli önlemleri alan huzurevi sahibi Bayan Archer-Gilligan vardı, âşıklarına baltayla vurduktan sonra onları bir tür silaj makinasına doğradığı ve domuzlarına yedirdiği söylenen Indiana'lı Belle Gunness vardı, "Pleasant Valley" adlı bir köyde yaşayan Bayan Bertha Hill vardı, kolşisini

T.me/Cinciva

öyle bir hevesle kullanan İngiliz kızı Christine Wilson vardı ki dönemin doktorları İngiltere'de yeni, bilinmeyen bir salgının patlak verdiğini düşündüler, Bayan Hahn, Bayan Brennan ve Bayan Jane Toppan vardı, neredeyse hiç yardım almadan iki Macar köyünün erkek nüfusunu yok eden Susi Olah vardı.

Erkek seri katillerle ilgili de bir dizi vaka vardı, ancak Christine sadece bir tanesini okudu: Quebecli kuyumcu Albert Guay, yolculardan biri olan karısının hayatı üzerine yaptırdığı seyahat sigortasını almak için bir uçağı ve içindeki insanları havaya uçurmuştu. Guay vakasına iliştirilmiş bir not vardı. Reginald'ın fikrine göre, o yirmi üç kurbanıyla seçkin seri katiller arasına yeteneğiyle değil, kazara sıçramıştı. Alfred Cline, James P. Watson ya da Eşsiz Bessie Denker gibi olağanüstü sanatçılarla kıyaslandığında, gerçekten de beceriksiz ve ahmaktı.

Bayan Penmark dosyaları bir kenara koydu, parka bakan penceresinin yanında durdu ve şaşkın bir sesle, "Bessie Denker. Bessie Denker... Bu adı daha önce nerede duydum?" dedi. Panjurun ipiyle oynadı ve bir an sonra dudakları, sanki düşüncenin yönlendirmesi olmadan işliyormuş gibi şu kelimeleri şekillendirdi: "Bessie Denker! August Denker! Emma Denker!... Bir de Kuzen Ada Gustafson dediğimiz yaşlı bir kadın vardı."

Aniden paniğe kapılarak Rhoda'yı parktan çağırdı, çocuk karşısına geldiğinde sertçe, "Ayakkabıları al ve çöp fırınına at!" dedi.

Çocuk itaat ederek uzaklaştı ve Christine acı dolu, tiz bir sesle bağırdı: "Çabuk! Çabuk, Rhoda! Fırına at! Çabuk yak onları!"

Kapının yanında durup küçük kızın koridordan aşağı gidişini, kapağı indirmesini ve kanlı ayakkabıları aşağıdaki fırına atmasını izledi.

T.me/Cinciva

SEKİZ

İkindi vakti, Bayan Breedlove her zamanki girişken coşkusuyla Penmarklara geldi. Alışverişten dönmüştü ve bulduğu ilk sandalyeye çökerek, "İkimize de küçük bir hediye aldım," dedi. "Uzun zamandır istediğim bir şeydi ama daha önce hiç bulamamıştım. Senin de isteyeceğini biliyordum çünkü mutfağın benimkinin aynısı."

Mutfak lavabosunun üzerine takılacak bir sabunluktu. "Takmak için fayanslara delik açmaya gerek yok," dedi. "Vakumla yapışıyor." Vakum kapaklarını gösterdi ve devam etti. "İnanmazsın ama içini hintyağıyla kaplıyorsun ve hızlı, sert bir hareketle fayansa yapıştırıyorsun. Sanki çivilemişsin gibi kalıyor."

Ancak Bayan Penmark, çocuğundan kısa süre önce duyduklarının şokunu hâlâ atlatamamıştı ve Monica'yı içedönük bir durgunlukla dinledi; belirsizce gülümseyerek, düzenli aralıklarla başını sallayarak ve misafirinin söylediklerinin pek azını duyarak.

Bayan Breedlove yelpazelendi ve devam etti. "Şu satıcıların küstahlığı beni deli ediyor. Sabunlukları satın aldığımda satıcı, 'Nasıl kurulacağını size göstersem iyi olur, hanımefendi,' dedi. Ve ben de, 'Sevgili bayım, sizi temin ederim ki azıcık okuma yazmam var ve talimatlar kartın üzerinde açıkça yazıyor,' dedim. O da erkeklerin, özellikle etrafta dinleyen başka erkekler varken sergilediği o üstünlük taslayan tavrıyla sırıtarak, 'Hanımlar mekanik işlerde pek iyi değildir. Karım bir ampulü bile doğru düzgün takamaz,' dedi. Ben de, 'Sizin veya başka bir erkeğin tamir edebileceği her şeyi ben de tamir

T.me/Cinciva

edebilirim, hatta sizin tamir edemediğiniz birçok şeyi de tamir edersem hiç şaşırmam,' dedim."

Memnun ve içten bir sesle durmaksızın konuştu, satıcıya söylediği şeyleri ve satıcının ona söylediklerini tekrarladı. Bayan Penmark onaylayarak gülümsedi ama elleri kucağında öyle hareketsiz oturuyordu ki, sanki o gerçekçi, gündelik güçlerinin bir kısmını çoktan kaybetmiş gibiydiler. Bayan Breedlove'ın hikâyesi ona belirsiz bir şekilde, kendi başına bir şey olarak değil, sadece kendi düşüncelerinin arka planındaki bir uğultu gibi geliyordu, çünkü aklı hâlâ Rhoda meselesinde ve onunla ne yapacağındaydı... Polise gidip çocuğunun yaptıklarını itiraf mı etmeliydi? En iyi çözüm bu muydu? Elbette, bu kadar küçük bir çocuğun cinayetten tutuklanıp yargılanması olası değildi ama onu kesinlikle alıp bir kuruma kapatacaklardı. *Eskiden onlara ıslahevi derlerdi,* diye düşündü, tekrar başını sallayarak ve Monica'nın yönüne güven verici bir tavırla gülümseyerek, *ama hâlâ öyle mi diyorlar, emin değilim.*

"Şimdi, ben genç bir kızken," dedi Monica kararlı bir iyimserlikle, "daha sonra kızıl hummadan ölen bir abim vardı. Babamın adını vermişlerdi: Michael Lanier Wages. Çok zeki bir çocuktu. Küçükken yabancı biri benimle konuşmaya bile kalksa kaçıp saklanacak kadar utangaçken, insanların, 'Ne kadar şanslısınız Bayan Wages, illa çocuklardan biri aptal olacaksa, bunun kız olması ne büyük şans,' dediğini hatırlıyorum. 'Kız ne kadar aptal olursa olsun fark etmez. Kendine her zaman iyi bakacak birini bulabilir ve iyi bir hayat sürebilir, hatta biraz aptal olması muhtemelen onun yararına bile olabilir ancak dünyada bir yerlere gelmeyi uman bir erkeğin, zeki olmaktan başka çaresi yoktur.'"

Bir an susup Christine'e baktı, söylediklerinin pek azını duymuş olan Bayan Penmark itaatkârca gülümsedi ve "Evet, elbette, Monica. Çok doğru, değil mi?" dedi. Dü-

T.me/Cinciva

şünerek tekrar aşağı baktı, eğer itiraf ederse ve yetkililer Rhoda'yı alıp yarı cezaevi gibi bir kuruma koyarlarsa, kaçınılmaz olarak basında yer alacak ve gazetelerde hikâyeler çıkacaktı. Belki de durum her yerde, ülkenin dört bir yanındaki gazetelerde manşet olacak kadar sıradışı kabul edilirdi... Manşetleri zihninde canlandırırken istemsizce kaşlarını çattı: *Bravo'nun Torunu Çifte Cinayetten Yargılanıyor* veya *Küçük Kız İki Kişiyi Öldürdü.* Bir kez çarklıları harekete geçirdiğinde, o bilindik kamuoyunun ilgisinden kaçmanın hiçbir yolu olmayacaktı. Monica, Emory ve Fern kardeşler –aslında kasabadaki herkes– öğrenecek ve kendiyle Kenneth'a acıyacaktı, ki bu katlanılmaz bulduğu bir düşünceydi. Kocasının kariyeri bir kez daha sona erdirilecek; burayı terk etmeye, kendilerine başka bir sığınak bulmaya zorlanacaklardı. O halde, kendileri için hiç huzur bulamadan sonsuza kadar oradan oraya mı savrulacaklardı? Her zaman çocuklarının açgözlülüğünün kurbanı mı olmak zorundaydılar?...

Bayan Breedlove kararsızca durakladı ve sonra şöyle dedi: "Annem karaktersizdi –sanırım o döneminkiler gibiydi– başkalarının önerdiği her şeye, özellikle de o kişi bir erkekse, hak verirdi ve şöyle dedi: 'Evet, bir erkeğin zeki olması kesinlikle bir avantajdır.' Sonra misafir, 'Bir kızın geçinmek için ihtiyacı olan tek şey güzel olmasıdır. Kızların güzel olması önemlidir,' dedi. Misafir bunu söylediğinde kararımı verdim: Doğal süreç öyle olsa bile, ki elbette öyle olmadı, *ben* güzel olmayacaktım."

Kıkırdadı, çakıl taşını omzunun üzerinden attı ve yüzüne sahte bir tebessüm kondurmuş olan Bayan Penmark'a endişeyle baktı. Bayan Breedlove'ın ona böyle sorgulayıcı bir ilgiyle baktığının bir an bile farkında değildi, çünkü çocuğunun suçlarının açığa çıkmasının sadece kendisini ve Kenneth'ı yok etmekle kalmayıp, Kenneth'ın annesini ve evlenmemiş kız

T.me/Cinciva

kardeşlerini de kaçınılmaz olarak mahvedeceğini düşünüyordu. Hepsi aşırı tutucu, geri kafalı insanlardı, kendilerinden farklı olanları anlamazlardı, kalplerinde hiçbir bağışlayıcılık yoktu. Bir Penmark'ın suçlu olmasını asla kabullenemeyeceklerdi, çocuğun anormalliği için onu suçlayacaklardı. Christine acı olsa da buna katlanabilirdi ama kocasının durumu kendininkinden daha da zor olacaktı. O, ailesinin katı kurallarına, ne fark ettiği ne de kabul ettiği şekillerde bağlıydı. Ailesi Christine'i en başından beri sevmemişti, evliliğine duydukları hoşnutsuzluğu hiç gizlememişlerdi. O halde o da, ortak trajedilerinin kabulünden sonra, ona daha eleştirel gözlerle bakmayacak mıydı, annesi ve kız kardeşlerinin itirazlarında sonuçta haklı olup olmadıklarını merak etmeyecek miydi?... Yine iç çekti, çaresizce başını salladı.

"Ve sonra kendi kendime, 'Ben de yaşayan herhangi bir erkek kadar zeki olacağım ve hatta oyunu onların kurallarıyla oynayacağım,' dedim," diye devam etti Bayan Breedlove. Huzursuzca kıpırdanıp devam etti. "Kendi kendime, 'Hem bu erkekler kendilerini ne sanıyor? Dünyanın sahibiymiş gibi dolaşıyorlar ortalıkta! Onlara hadlerini bildireceğim,' dedim."

Christine dalgın bir onaylamayla başını salladı. Meseleleri ne kadar çok düşünürse, çocuğun ifşasından herhangi bir fayda sağlanabileceği fikrinden o kadar uzaklaşıyordu. Islahevine gönderilse bile uzun vadede böyle bir eylemle ne elde edilebilirdi? Bu tür kurumlar hakkında duydukları doğruysa, ıslahevi şüphesiz sadece çocuğun yozlaşmasının son sahnesi olarak hizmet edecekti, tabii eğer onun ulaşabileceği nihai bir yozlaşma varsa... Sonra, başını kaldırıp, kendisinden bir şey beklendiğini hissederek tekrar gülümsedi, dudaklarıyla anlaşılmaz bir ses çıkardı ve en sonunda, "Evet. Evet, kesin öyledir, haklısın Monica," dedi.

Bayan Breedlove, sesi giderek kararsızlaşarak bir dakika

T.me/Cinciva

daha konuştu, sonrasında erkeklerin kusursuzluğuna dair karmaşık tepkilerinin sonuna gelerek gözlerini kaldırdı ve Bayan Penmark'ı sorgulayarak süzdü; arkadaşının artık onu dinliyormuş gibi bile yapmadığını görünce, şakacı bir sitemle, "Bugün neyin var, kuzum? Solgun ve dalgın görünüyorsun. Kesinlikle seni endişelendiren bir şey var. Canını kim sıktı, sevgili Christine? Kim sana kötü davrandı?" dedi.

Sandalyesinde kıpırdandı ve bacaklarını dümdüz öne uzattı, dışa doğru eğik dizleri yazlık elbisesinin altında belirginleşmiş, ayakkabılarının kenarları halının üzerinde çirkin bir açıyla duruyordu. Sonra, zor bir çocuğu yatıştırırken kullanılan o yüksek, yapay sesle konuşarak, sesinde gerçek bir endişeyle, "Sana karşı oldukça dürüst olacağım, sevgili Christine. Emory ve ben bu günlerde senin için endişeleniyoruz. Dün gece akşam yemeğinde seni tartışıyorduk ve son zamanlarda kendinde olmadığın sonucuna vardık. Seni rahatsız eden ne, bana anlatmayacak mısın? Sana yardım etmeme izin vermeyecek misin?" dedi.

Christine uzlaşmacı bir tavırla güldü ve kimseyi kandırmadığını bildiği bir sesle itiraz etti: "Önemli bir şey yok, Monica. Son zamanlarda iyi uyuyamıyorum. Belki de sıcaktandır. Buna sen ve Emory kadar alışkın değilim, biliyorsun. Sadece kendimi pek iyi hissetmiyorum. Lütfen benim için endişelenme."

"Fern pikniğinden beri sende bir haller var," dedi Monica. "Emory dün gece öyle dedi. İlk başta ona katılmadım ama geriye dönüp baktığımda sanırım haklı." Bekledi ve sonra neşeyle ekledi, "Ah, pekâlâ, eğer bana anlatmak istemiyorsan, istemiyorsundur." Gitmek için ayağa kalktı ve "Acele etme, canım. Doğru zaman geldiğinde bana anlatacağından eminim," dedi.

Christine, "Anlatacak bir şey yok. Hiçbir şey yok," dedi.

Bayan Breedlove'ın değiştiğine dair sözlerini inkâr eder-

T.me/Cinciva

cesine bir süre neşeli neşeli konuştu fakat gülümseyip sorular sorarken bile, içten içe başını hayır anlamında sallıyor ve kendi kendine diyordu ki, "Yanılıyorsun. Ne sana ne de bir başkasına asla Rhoda'dan bahsedeceğim. Böyle şeyleri bir başkasına nasıl anlatabilirim ki?"

Bayan Penmark o gece uzun süre uyanık kaldı, sinirli sinirli bir sağa bir sola dönerek ancak sabaha karşı huzursuz bir uykuya, sıkıntılı bir rüyaya daldı. Şehir insanlarla dolu olmasına rağmen, kimsenin yaşamadığı beyaz bir şehirde yalnızdı. Üzerinde tehditkâr bir gökyüzü uzanıyordu, ufukta hareketsiz yatan terlik şeklinde tuhaf bulutları olan bir gökyüzü. İnsanların yaşadığı ve yine de yaşamadığı küçük evlere bakarak dolaştı ve "Kayboldum. Biri bana bu soğuk yerden çıkış yolunu gösterecek mi?" dedi. Sonra şehir insanlarla doldu. Onların onun içinden geçtiği kadar kolayca onların içinden geçti. Onunla konuşmadılar veya varlığını kabul etmediler ve o, "Ben de onlardan biriyim, ama henüz bunu bilmiyorlar," dedi.

Yorgun ve kederli bir halde, kendi evi olduğunu bildiği evlerden birinin önünde ağlayarak durdu. Sonra koşmaya başladı, sonunda bir hiç olduğunu, diğerleri gibi sadece cisimsiz bir hayalet olduğunu bilerek, şehrin ötesindeki küçük bir tepeye ulaşana kadar; orada tepenin üstünde dinlenirken korkuyla titreyerek, ayakkabı şeklinde bir ev gördü, yüzünde Rhoda'nın düzgün el yazısıyla *Christine Denker* yazılıydı ve sadece evin nerede olduğunu göstermek için yavaşça yükselip çöken gri bir tozla hiçliğe çöktü. O anda uyanmaya yakındı ve "Hepimizi yok edecek. Ben de kaçamadım. Er geç, hepimizi yok edecek," dedi.

Elleri titreyerek uyandı, geceliği terden sırılsıklamdı. Kalktı, bir sigara yaktı ve karanlıkta durarak onu içti. Sonra, aniden, birkaç sokak ötedeki yoksul, boyasız gecekonduların arka bahçelerinde horozlar ötmeye başlayınca şafağın

T.me/Cinciva

sökmek üzere olduğunu anladı. Penceresine gitti ve bataklığın üzerinde gümüşi pembeye dönmekte olan gökyüzüne, doğudaki nehirlerin ve koyların o karmaşık desenine baktı. Penceresinin dışındaki kırmızı tuğlalı geniş pervaza avuçlarını dayayıp aniden hüngür hüngür ağladı ve orada biriken çiy taneleri ellerinin altında kabarcıklar gibi patladı. Sonra salona gidip masa lambasını açtı, ampulden yayılan ışık şafağın o gerçekdışı loşluğunu dağıttı.

Daktilo onu rahatsız etmesin diye kızının odasının kapısını kapattı ve sonra masasına oturarak kocasına yine, ona göndermeye hiç niyeti olmadığı o ayrıntılı, derin duygularla dolu mektuplarından birini yazdı. İçinde kaygısını ve çaresizliğini itiraf etti, gerçeği öğrenmek için ısrar etmişti ve şimdi bildiğine göre, Rhoda ile olan bu meselenin nasıl sona ereceğini göremiyordu; bilgisinden çıkarabileceği tek teselli, artık zihnini şüpheyle paramparça edemeyeceği gerçeğiydi. Ama o anda, dedi, keşke bilmeseydim, keşke ortalama sağduyuma rağmen çocuğun masumiyetine dair o uzak ihtimale inanmaya devam edebilseydim.

Onun ve Kenneth'ın şimdi karşı karşıya olduğu sorun –tamamını bildiği ama onun henüz bilmediği bu sorun– o kadar zordu ki tatmin edici bir çözüm imkânsız görünüyordu. Gelecekte hem çocuklarına hem de içinde yaşadıkları topluma karşı görevleri ne olacaktı?

Şöyle yazdı: *Keşke yanımda olsaydın, sevgilim. Keşke bana destek olmak, ne yapmam gerektiği konusunda tavsiyede bulunmak için burada yanımda olsaydın. Ama burada değilsin ve sen dönene kadar elimden gelenin en iyisini yapmak zorundayım. Rhoda'nın yaptığı şeyleri anlayamayacak kadar küçük olduğuna, oysa ondan büyük olmayan diğer çocukların bu şeyleri çok iyi anladığına inanmaya çalışmalıyım. Benim düşünmeye çalıştığım gibi, kızımızın dersini aldığını ve bir daha asla böyle şeyler yapmayacağını*

T.me/Cinciva

düşünüyor musun? Şimdi bildiğim şeyleri mümkün olduğunca az düşünmeye kararlıyım. Sonunda her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini ummaya devam etmeliyim.

Kendimi kaybetmek üzereyim, sevgilim. Şimdi ne yapacağım? Bana çabuk geri dön! Seni şimdi yanımda istiyorum. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki. Bana geri dön! Tanrı aşkına, bana çabuk geri dön! Hiç de göründüğüm kadar cesur değilim.

Mektubu bitirince, onu kilitli çekmecesine diğerlerinin yanına koydu. Artık dışarısı aydınlıktı, güneş iyice yükselmişti, kendine kahve yaptı ve yüzünde o garip, düşünceli ifadeyle kahvesini içerken, zihni bir sarmalın içinde huzursuzca hareket ederek oturdu... Çocuğuyla ilgili gerekli kararları sadece kendisinin vermesi gerektiğini varsayması, sanki sadece kendi görüşlerinin değeri varmış gibi, aptalca ve oldukça küstahçaydı... Hayır, bu doğru değildi; çocuğun sorumluluğu, Kenneth ile eşit olarak paylaştığı ortak bir sorumluluktu ve işi bitip tekrar onunla birlikte olduğunda, konuyu sakin sakin konuşacaklar, birbirlerinden güç alacaklar, ne yapmaları gerektiğine birlikte karar vereceklerdi.

Ancak gerçek şu ki, çocuk ne yapmış olursa olsun, onların kendi kanı, kendi canıydı ve onu dünyanın zulmüne karşı korumak onların göreviydi. Kenneth da Rhoda'nın yaptıklarını şüpheye yer bırakmayacak şekilde öğrendiğinde nasıl hissedeceğini bilmiyordu fakat kendisi söz konusu olduğunda, çocuğunu elinden geldiğince koruyacaktı. Elbette, başkalarının iyiliğini de gözetecekti, kimseye zarar vermediğinden emin olmak için çocuğunu sürekli izleyecekti. Ama belki de bu meselelerin üzerinden tekrar tekrar geçerek kendini gereksiz yere üzüyordu, belki de artık Rhoda'nın ne yaptığını bildiğine ve Rhoda da onun bildiğinin farkında olduğuna göre, böyle bir şey bir daha olmayacaktı. Yine de küçük kızı, şu anda ve gelecekte nasıl bir insan olursa olsun, onu

T.me/Cinciva

koruyacaktı. Bu kesindi. Çocuğunu korumak onun göreviydi. Kendi çocuğuna ihanet edip onu yok eden bir anne ne tür bir canavar olurdu? Düşüncesi bile dayanılmazdı, başını umutsuzca sallarken eli titredi, kahvesini döktü ve istemsizce, "Başka ne yapabilirim? Tanrım, onu korumaktan başka ne yapabilirim?" diye haykırdı.

Fincanını mutfağa götürüp tezgâha bıraktı; onu hem tiksindirmelerine hem de korkutmalarına rağmen sandalyesine döndü ve vakaları tekrar eline aldı. Kendi kendine onları gerçekten okumak istemediğini söyledi ama artık başladığından devam etmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissediyordu. Okumaya devam etmesine gerekçe olarak kendi kendine cehalet içinde yeterince uzun süre yaşadığını söyledi, belki gerçekle daha erken yüzleşmiş olsaydı, Rhoda'yı daha iyi ve çok daha önce anlayabilirdi ama o zaman bile, zihninin bir yerlerinde, kendine yaptığı bu basit açıklamaların yalnızca kısmen doğru olduğunu, en önemli hakikati bile içermediklerini biliyordu, çünkü vakaları artık, daha fazla şey bilmek istemediğini kendine söylese de isteksiz bir hevesle okumaya devam ediyordu, sanki eğer çabalarında sebat ederse onlardan birinin sadece kızının zihnindeki gerçek gizemi ortaya çıkarmakla kalmayacağını, kendi içinde gizli olan birçok şeyi de açıklığa kavuşturacağını biliyordu. Sonra, hafifçe iç çekerek okumaya, henüz karşılaşmadığı o özel vakayı özenle aramaya başladı.

Sekize kurduğu alarm o an yatak odasında çaldı ve Christine kızını uyandırarak kahvaltı hazırlıklarına girişti. Mutfak penceresinden Leroy'un işe geldiğini gördü. Garaj kapılarına vardığında esnedi, kaşındı, kıs kıs güldü ve Rhoda'nın penceresine baktı. Pencerenin altında durdu ve fısıldadı: "Rhoda! Küçük Rhoda, uyandın mı?"

Bayan Penmark, onu görememesi için odaya geri çekildi ve sonra Leroy, dikkatlice sağa sola bakarak usulca, "Rhoda!

T.me/Cinciva

Rhoda! Bana bir şey söyle, aradığını buldun mu?" dedi. Çocuk penceresinin altında onun varlığına dair hiçbir işaret vermedi ve o da sessiz, zafer dolu kahkahasını atarak arkasını döndü. "Şimdiye kadar bulamadıysan, daha dikkatli arasan iyi olur," dedi. "Bir şey kesin. Senden önce bulursam hiç iyi olmaz." Utangaçça bir parmağını dudaklarına götürüp yüksek bir fısıltıyla konuştu, ardından, gözleri hâlâ çocuğun penceresine sabitlenmiş halde merdivenlere yaslanarak, "Cızzz! Cızzz! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Bilmiyorsan, kesinlikle öğrensen iyi olur," dedi. Tekrar güldü ve "Cızzz! Cızzz!" diye devam etti. Bodrumdaki odasına dönerken, "O perdenin arkasından beni dinlediğini biliyorum," diye ekledi. "Sana söylediğim her şeyi duyduğunu biliyorum."

Çocuk yemek odasına girdiğinde, Christine, "Leroy'la konuştuğunuzu duydum," dedi. "Sürekli çıkardığı o tuhaf sesle ne demek istiyordu?"

"*Bizim* konuştuğumuzu duymadın," dedi çocuk hanım hanımcık bir tavırla. "Leroy'un benimle konuştuğunu duydun. Ben Leroy'la konuşmuyorum."

"O cızırdama sesiyle ne demek istiyordu?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum. Leroy aptalın teki. Çoğu zaman onu dinlemiyorum."

Masaya oturdu ve peçetesini açtı, yüzü dinlenmiş ve huzurluydu, hâlâ uyku mahmuruydu. Sonra esnedi, avucuyla ağzını nazikçe kapattı ve kaşığını aldı. Christine onu izlerken düşündü: *Ne pişmanlık duyuyor ne de suçluluk. Tamamen huzurlu.* Sonrasında, Rhoda parktayken, Bayan Penmark vakaları okumaya devam etti. Suçlunun tuhaf zihni üzerine spekülasyon yapmak, her birinin kendi rehberliği için öğrettiği dersi keşfetmek için zaman zaman durakladı. Bu sıradışı insanların oldukları kişiye dönüşmelerine hangi gücün sebep olduğunu merak ediyordu. Hatalı eğitimin bir sonucu muy-

T.me/Cinciva

du? Kötü çevre miydi? Yoksa doğuştan gelen, değiştirilmesi pek mümkün olmayan alın yazısı gibi bir şey mi?

Bu ucu açık yorumlar zihnini o kadar meşgul etti ki sabahın ilerleyen saatlerinde fikrini almak için Reginald Tasker'ı aradı. Reginald, yıllardır ikisinin de şu anda ilgilendiği bu türdeki vakaları okuduğunu, topladığını, notlar aldığını ve sindirdiğini; bir ihtimal çevre, dış görünüşlerini değiştirebilse de ona göre bu tür vakaların ısrarla ortaya çıkmasında çevre faktörünün pek etkisi olmadığını söyledi. Bu tipi anlamanın en basit yolu, onları insan medenileşme görevine başlamadan veya aksiyomlar kodunu hepimizi yöneten ahlak kurallarına dönüştürmeden önceki, elli bin yıl öncesinin normal insanları olarak görmekti.

Diğer bir deyişle, çoğumuz, kuralların ve örneklerin şekillendirici gücü altında, vicdan dediğimiz garip şeyi bir şekilde geliştirebildik, makul surette kabul edilebilir ahlaklı bir karakter edinebildik ancak bazıları, ne kadar iyi etkilere maruz kalsalar da bu yetiye hiç sahip olmadılar. Bedenin en ilkel tezahürleri dışında, başkalarını sevmeyi bile başaramadılar. Doğru ve yanlışın nüanslarını zihinsel olarak anlıyorlardı ama hiçbiri bu konularda aynı ahlaki anlayışa sahip değildi. Onlar, ne değiştirilebilen ne de düzeltilebilen gerçek, doğuştan suçlulardı...

Telefonu kapattıktan sonra, Bayan Penmark dosyaları eline aldı ve tekrar okudu. Okudu, okudu ve sonunda Reginald'ın el yazısıyla işaretlenmiş bir davaya denk geldi: *Eşsiz Bessie Denker*. Dosyayı ellerinde gevşekçe tuttu, kaşlarını çattı ve bu ismin ısrarla tanıdık gelmesine şaşırarak başını salladı. Hikâye, artık adı ona diğer dosyalardan da aşina olduğu Madison Cravatte tarafından, alanına özgü mizah dolu bir zekâ ile kaleme alınmıştı.

Adam şöyle başlıyordu: *Şimdi, yetenekli kız kardeşler ordusundan en gözde katilimi seçmem istense, adı tüy gibi yu-*

T.me/Cinciva

muşacık ama kalbi taş gibi sert olan, sarışın Eva Coo'yu seçmezdim, İngilizlerin delicesine hayran olduğu, o yapmacık, sıcak çikolata düşkünü Bayan Madeleine Smith'i de seçmezdim. Seçimim, yavru kedilerinin kafalarını baltayla keserek tekniğini mükemmelleştirdiği söylenen, şimdi ucuz şiirlerle ölümsüzleştirilen ve eşit derecede sevdiğimiz Lizzie Borden olmazdı, inançsız bir halkın hak ettiği övgüyü esirgediği o hoş hanım Lyda Southard da olmazdı, arsenik, uyku hapları ve striknini cömertçe kullanımına ek olarak Amerikan edebiyatına yeni bir ölümcül madde –inanır mısınız bilmem ama kroton yağı, sevgili dostlarım!– kazandıran mübarek Anna Hahn'ı da seçmezdim!

Hayır, cinayet sanatında ne kadar yetenekli olsalar da, bu sanatçıların hiçbiri olmazdı. Birincilik için seçimim, hepsinin kraliçesi, rakipsiz Bessie Denker olurdu: Kalbi yerine dahili bir buzdolabına, omurgası yerine çelik bir çubuğa, beyni yerine bir hesap makinesi kadar isabetli ve duygusuz bir enstrümana sahip olan Bessie Denker. Bu sevimli hanıma duyduğum hayranlığı saklamıyorum. Bessie Denker benim gözümde en iyisinin de iyisi. Artık ciddi bir ilişkimiz var. Bessie Denker benim sevgilim ve bunu dünya âlem bilse de umurumda değil.

Bu noktada Bayan Penmark tiksinerek bir el hareketi yaptı, dosyaları bir kenara koydu ve günlük işlerine devam etti. O öğleden sonra, kafasını boşaltma ihtiyacı hissederek, Rhoda'yı sinemaya götürdü. Karanlık sinema salonunda oturup yüzeysel hikâyeye konsantre olmaya çalıştı ama yapamadı. Sinemadan sonra bir pastaneye gidip dondurma ve pasta yediler. O gece Rhoda uyuyana kadar dosyalara bir daha bakmadı, ardından da hızla bir kez daha Denker davasına dönerek, onun korkunç ayrıntılarını okumaya devam etti.

Bessie Denker'ın 1882 yılında Iowa'daki bir çiftlikte, Heinz ve Mamie (Gustafson) Schober'in ilk çocuğu olan Bes-

T.me/Cinciva

sie Schober olarak dünyaya geldiğini öğrendi. Kendisinden küçük bir erkek ve bir kız kardeşi vardı. Küçük oğlan, yedi yaşındaki masumiyetiyle Bessie'nin şeker sanarak ekmeğine ve tereyağına kazara sürdüğü bir doz arsenik yüzünden ölmüştü. Küçük kız ise, kız kardeşinin bir kova su çekmesine yardım ederken, nasıl olduysa kuyuya düşmüş ve boğulmuştu. Yıllar sonra Bayan Denker başka suçlardan suçlanıp hayatı için yargılanırken, o sırada Bessie'nin enerjisi ve kararlılığı sayesinde tamamen yok olan aileyi hatırlayan komşular tarafından Büyükbaba Gustafson'ın bir pazar günü arka verandadaki sallanan sandalyesinde uyuklarken vurulduğu söylenmişti. Hiç kimse nasıl olduğunu veya kimin yaptığını bilmiyordu. O sırada büyükbabasıyla yalnız olan, henüz on bir yaşındaki koca gözlü, sessiz küçük Bessie Schober'den elbette kimse şüphelenmemişti.

Bay Cravatte, idealini ilgilendiren bu erken dönem, spekülatif olayları yetersiz bir şekilde sunduğu için özür diliyordu fakat okurlar daha ayrıntılı bir tablo, Bessie Schober Denker'ın ilk yıllarına dair gerçekten derin bir çalışma istiyorsa, onları Bayan Denker'ın duruşmasını haber yapan ve hayatını en ince ayrıntısına kadar araştıran, hatta aslında, erken dönem tuhaf davranışları konusunda kabul görmüş otorite olan müteveffa Richard Bravo'nun dikkat çekici makale dizisine havale ediyordu.

Bayan Penmark'ın elleri terliyordu; dosyayı bir kenara koyup bir sigara yakarken elleri titredi. Eğer babası davanın belirli yönleri üzerinde tanınmış bir otoriteyse, tıpkı zamanında gazeteci olarak rol oynadığı diğer olaylardan bahsettiği gibi, Denker davasından neden hiç bahsetmediğini merak etti. Yoksa ondan bahsetmişti de o, ilgisiz olduğundan, sadece duyup unutmuş muydu? İkinci ihtimal doğruysa, Denker, Schober ve Gustafson isimlerinin ona şimdi neden bu kadar tanıdık geldiğini, sanki hepsini geçmişte uzak bir zamanda

T.me/Cinciva

tanımış gibi, neden şu anda, daha gerçekleri okumadan bile, sonrasında olacak bazı şeyleri tahmin edebildiğini anlayabilirdi. Bilmiyordu. Ve aniden bilmek de istemediğini fark etti. Vicdansız ve açgözlü suçluların soğukkanlılıkla planlayıp işledikleri suçlarla dolu bu dosyaları okumakla aptallık ettiğini hissetti. Gerçekten de hiçbir işe yaramıyorlardı. Tüm bu fikir bir hataydı. Daha fazla okumayacaktı.

Ama iradesi dışında Denker davasını hatırlamaya devam ediyor ve kendi kendine, "Sanırım Sonny adında bir çocuk vardı. Sizce gerçek adı Ludwig miydi? Emma'dan daha büyük, Peter adında başka bir çocuk daha vardı... Evet, adının Peter olduğundan eminim. Ve Denker çocuklarının en küçüğü olan başka bir kız daha vardı, şu anda adının ne olduğunu hatırlayamıyorum ama bir zamanlar kesinlikle biliyordum," diyordu.

Aynaya gidip yansımasına şaşkınlıkla baktı ve, *Aklımı mı yitirdim? Böyle insanları nasıl tanımış olabilirim?* diye düşündü. Sonra kendi kendine daha fazla okumayacağını söyledi. Bu sefer ciddiydi. Ertesi sabah dosyaları Reginald'a geri verecekti. Kafasında yer edinmek için o kadar güçlü bir halde çabalayan o imaları zihninden silip atacaktı. Saatine baktı ve gece yarısını geçtiğini görünce yatağa gitti, ama yine huzursuzdu ve uyuyamadı. Kendi kendine, "Bessie Denker beni neden ilgilendirsin ki? Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemiyorum. Benim derdim bana yeter," dedi.

T.me/Cinciva

DOKUZ

Temmuz'un onunda, Bayan Breedlove ve kardeşi Emory Wages şehirdeki dairelerini kapatır ve o ayın geri kalan günleri ile ağustos ayının tamamı için her yıl Seagull Oteli'ne giderlerdi. Genellikle, ayrılmadan önce, Monica bu kadar uzun süre ondan ayrı kalacak olan arkadaşlarını teselli etmek istercesine, kulüpte büyük bir açık büfe akşam yemeği verirdi. Bu yıl akşam yemeğini Dört Temmuz için planladı çünkü kulüpte gösterişli bir havai fişek gösterisi düzenlenecekti, kendisinin ve misafirlerinin pekâlâ yararlanabileceği ve tadını çıkarabileceği bir gösteri olacaktı. Haziran ortasından beri partiyi planlıyordu. Bayan Penmark ile tüm ayrıntıları enine boyuna konuşmuş, bu yıl servis edilecek içecekler, yemek şirketinden sipariş edilecek yemekler konusunda fikir alışverişinde bulunmuştu.

Bu yüzden, Dört Temmuz sabahı Christine telefon edip nihayetinde gelemeyeceğini, Monica'nın da bildiği gibi iyi olmadığını söylediğinde biraz şaşırdı. Sonra bir de, Rhoda meselesi vardı. Bayan Forsythe geçmişte ona göz kulak olma konusunda o kadar nazik davranmıştı ki, ondan bunu tekrar yapmasını istemesi mümkün değildi... Elbette, normal bir bakıcı da çağırabilirdi ama şu anda açıklayamayacağı, kendine has nedenlerden ötürü bunu da yapmak istemiyordu.

Bayan Breedlove, görünüşte böylesine temkinli, böylesine sakin ve olgun bir çocuk olan Rhoda için bakıcı tutma önerisine güldü. Biraz saçma bir fikir olduğunu söyledi. Hatta tam tersi, Rhoda başkasına bakıcılık yapabilirdi! Şöyle

T.me/Cinciva

dedi: "Jessie Forsythe'ı dert etme. Küçük kıza bayılıyor. Birkaç saatini onunla baş başa geçirme fırsatını asla kaçırmaz. Geçen gün bana, şu hayatta en çok Rhoda ile konuşmaktan hoşlandığını söyledi. 'Ama senin için biraz fazla sofistike değil mi, sevgili Jessie?' demek istedim, fakat tabii ki demedim. Kendi torunları bile zavallı kadına katlanamıyor ve yüzüne karşı onunla alay ediyorlar. Elbette Rhoda, böylesine küçük bir hanımefendi olduğu için, yaşlı insanlara karşı daha nazik ve saygılı."

"Belki de öyledir. Belki de haklısın, Monica."

"Gerçek şu ki," dedi Bayan Breedlove neşeyle, "fazla düşünüyorsun. Son zamanlarda sosyal sorumluluklarını o kadar ihmal ettin ki genelde hiçbir şeye dikkat etmeyen Emory bile bunu dile getirdi. Şimdi, şu anki küçük depresyonunu bir kenara bırakıp canın istemese bile partiye gelmelisin. Her zamanki gibi, düzenini kurmuş evli erkeklerin sana hayran hayran bakmasıyla ve korkunç eşlerinin daha çok sana benzemesini dilemeleriyle balonun en güzel kadını olacağın kesin. Her şeyi bana bırak, sevgili Christine, tek yapman gereken en güzel halinle iştirak etmek. Süslemelerle ilgilenmek için erkenden kulübe gitmem gerekiyor ama Emory'ye söyledim, saat altı civarında seni alacak."

Partide, Bayan Penmark Reginald'ı ânında gördü ve hemen yanına gitti. Birlikte açık çift kanatlı cam kapıların yanındaki terasta oturdular ve adam vaka geçmişlerinde hangi aşamada olduğunu sordu. Christine, Denker davasının biraz içine girdiğini söyledi, birkaç sayfasını okumuş ama o kadar rahatsız olmuştu ki bir kenara bırakmak zorunda kalmıştı. Durakladı, şaşkınlık içinde başını salladı ve "Hiç tuhaf bir yere gittiğinizde ya da tuhaf biriyle karşılaştığınızda veyahut bir konuşmayı ilk kez duyduğunuzda, o an gerçekleşen her şeyin daha önce de yaşandığı hissine kapıldınız mı?" dedi.

T.me/Cinciva

"Evet, epey sık. Bir ismi vardı bunun ama unuttum."

"Şey, kulağa ne kadar aptalca gelse de, Bessie Denker hakkında bu hisse sahibim. Nedenini anlamıyorum."

"Muhtemelen davayı daha önce okudun ama unuttun gitti."

Christine bir an sonra, "Davada babamın adının geçmesine şaşırdım. Onun şimdiye kadar bu insanları tanıdığını bilmiyordum," dedi.

"Belki de bu yüzden dava sana tanıdık geliyordur. Muhtemelen sen çocukken bundan bahsetmiştir."

"Sanmıyorum. Başka bir şey, eminim."

Reginald coşkuyla Bravo'nun duruşma raporlarının gazeteciliğin doğru haberciliğinin çok daha ötesinde olduğunu söyledi, onlar gerçekten özenle kaleme alınmış küçük denemelerdi ve şimdiden türünün klasikleri haline gelmişlerdi. Babası Denker davasında diğer muhabirlerin taklit ettiği ama asla ulaşamadığı bir standart belirlemişti.

"Onun hakkında daha önce bilmediğim şeyler öğreniyorum sürekli."

Reginald onaylayarak başını salladı, kokteylini bitirdi ve "Denker davasını bir kenara bırakmadan önce ne kadar ilerledin?" dedi. Kadının ona söylemesi üzerine, davanın bazıları tamamen inanılmaz olan önceki yönlerini kendisinin anlatarak onu okuma zahmetinden kurtaracağını söyledi.

Başka bir kokteyl aldı, konsantrasyon için gözlerini kapattı ve hafif, oldukça hızlı sesiyle Bessie'nin babası, yaşlı Heinz Schober'in bir harman makinesinin de dahil olduğu, hiçbir zaman yeterince açıklanamayan bir kazada tuhaf bir şekilde öldüğünü söyledi. Daha sonra –yıllar sonra– Bayan Denker'ın hayranları, Bessie'nin o sırada babasının yanında çalıştığı gerçeğinin önemli olduğunu düşünmüşlerdi, ancak eğer babasının ölümüne karışmışsa da bu hiçbir zaman kanıtlanmamıştı. Her halükârda, yaşlı adam dul eşine rahat

T.me/Cinciva

edebileceği bir miras bırakmıştı. Bessie o günlerde yaklaşık yirmi yaşındaydı ve tesadüfi de olsa zaten umut verici başladığı kariyerinde artık ciddi ve kararlı adımlar atmaya hevesliydi. Ama şehirde daha başarılı olabileceğini düşünüyordu ve düşünceleri çoktan Omaha, Nebraska'ya yönelmişti.

Ancak kocasının ölümünden beri hazımsızlıktan mustarip annesine göz kulak olmak için bir süre çiftlikte kaldı, sonrasında annesi de tam vaktinde öldüğünde ve Bessie çiftliği ile sigorta parasını kendine aldığında, her şeyi satıp oradan taşındı. Omaha'da Vladimir Kurowsky adında, oldukça varlıklı bir adamla evlendi. Karısının ısrarı üzerine, kendisine yüklü miktarda sigorta yaptırdı. Bir yıldan az süren evliliğinin ardından dul eşini kederi ve hızla kazanılmış mal varlığıyla baş başa bıraktı. Böylece Dul Kurowsky poliçelerini nakde çevirdi, mülkünü sattı ve Kansas City'ye taşındı. Kısa bir süre sonra August Denker adında genç bir çiftçiyle tanışıp evlendi. Onunkilerin elinde avucunda çok azı olsa da varlıklı bir aileden geliyordu. Bayan Denker, Kansas City'deki evini kapattığında ve yeni kocasıyla onun çiftliğine taşınmak için yola çıktığında, kariyerinin en önemli aşamasına, daha sonra çağdaşlarını hem sevindirecek hem de hayrete düşürecek aşamaya geçti.

Reginald hem kendisi hem de dinleyicisi için bir sigara yaktı ve sonra Richard Bravo'nun, August Denker hakkında, onun sınıf kurbanı, seri katilin kariyerinde tekrar tekrar ortaya çıkan, doğuştan gelen güveni ve bakış açısındaki masumiyetiyle katilin bu kadar uzun süreler boyunca zafer kazanmasını mümkün kılan o önceden belirlenmiş kişi olduğunu düşündüğü olağanüstü bir çalışma yaptığını söylemeye devam etti. August Denker'ın, inanılmaz eşiyle evlendiği sıralarda çekilmiş bir fotoğrafını görmüştü; narin, neredeyse kadınsı hatlara sahip sarışın biriydi, gözleri dünyaya masumiyet ve iyi niyetle bakıyordu. Olumsuz anlamda oldukça

T.me/Cinciva

yakışıklıydı. Keman çalıyordu, ama söylendiğine göre pek iyi değildi...

Bayan Penmark ellerini gözlerine bastırdı, başını salladı ve nefesinin altından, "Hayır. Hayır, keman değildi. Keman olmadığına eminim. Bir çeşit nefesli çalgıydı, en azından içine *üflenen* bir şeydi... Sanırım bir kornetti," dedi.

Bir grup terasa çıktı, yakınlarında sohbet ederek durdu ve Reginald onlar duyma mesafesinden çıkana kadar sessiz kaldı, sonra bir kez daha Bayan Denker ve başardığı o olağanüstü şeyler hakkında konuştu. August Denker ile evlendiği sırada, ailesinin yok edilmesi için bir ana plan hazırlamıştı bile ve uzun süre her şey yolunda gitti.

Christine bir müddet sonra sözünü kesti. "Nasıl o kadar uzun süre yakalanmaktan kurtuldu?" diye sordu. "Onca ölümden sonra kimse şüphelenmedi mi?"

Reginald'ın fikrine göre, Bessie Denker'ın bu kadar uzun süre tespit edilmekten kaçınmış olması, Bayan Penmark'ın düşündüğü kadar imkânsız değildi. İlk olarak, iyi insanlar pek şüpheci değillerdir. Başkalarının kendilerinin yapamayacağı şeyleri yaptığını hayal edemezler, genellikle dramatik olmayan çözümü doğru kabul ederler ve konuyu kapatırlar. Ayrıca normal insanlar bir seri katili, zihniyle olduğu kadar dış görünüşüyle de korkunç biri olarak hayal etmeye meyillidirler, ki bu yanlış bir algıdır. Durakladı ve sonra gerçek hayattaki bu canavarların genellikle aslında normal olan erkek ve kız kardeşlerinden daha normal göründüklerini ve davrandıklarını söyledi, erdemli gibi davranırlarken erdemin kendisinden daha ikna edici bir tablo çiziyorlardı; tıpkı balmumu bir gül goncasının veya plastik bir şeftalinin göze, zihnin bir gül goncası veya şeftalinin olması gerektiğini düşündüğü şeye, modellendiği o kusurlu orijinalinden daha mükemmel görünmesi gibi.

Nazikçe gerindi ve Bessie Denker'ın, kiliseye gidişleri, ko-

T.me/Cinciva

casının ailesinin diğer üyeleriyle olan ziyaretleri, kilise kermesleri için yorulmak bilmeden turtalar ve kekler pişirmesi ve kendisi kadar şanslı olmayanlar için düşünceli iyilik koşuşturmacalarıyla zamanının gerçekten yetenekli aktrislerinden biri sayılması gerektiğini söylemeye devam etti.

Anlattıkça anlattı ama giderek sabırsızlanan Bayan Penmark dayanamayıp sözünü kesti ve "Ada Gustafson kimdi? Bayan Denker'ın hayatında nasıl bir rol oynadı?" diye sordu.

Reginald sigara külünü çimlere silkeledi, güldü ve "Ah, o!" dedi. Sonra neredeyse hemen, Ada Gustafson'ın Bayan Denker'ın yoksul bir akrabası, Denker ailesinin çoğu saf dışı bırakıldıktan sonra resme geç dahil olan ve Bessie'nin duruşma kayıtlarında genellikle "Yaşlı Ada Gustafson" olarak anılan eksantrik bir bekâr olduğunu açıklamaya devam etti. O sıralar altmışlı yaşlarının sonlarında bir kadındı ama hâlâ dinç ve güçlüydü; hayatının geri kalan günleri için gidecek başka hiçbir yeri olmadığından, uzak kuzeni Bayan Denker'a sığınmıştı ve bir kez içeri alındıktan sonra, yemek pişirerek, temizlik yaparak, Bessie'nin dört çocuğuna bakarak hatta August ve diğer erkeklerle birlikte tarlalarda çalışarak geçimini sağlamıştı. Cin gibiydi, gözünden bir şey kaçmazdı ve belki de onda Bessie'nin mizacından bir parçadan daha fazlası vardı, sonunda Bessie'nin ayağına dolanan taş, mağlubiyetinin ilahi cezası olacaktı. O, çiftlikte olup biten her şeyi gözkapaklarının alaycı bir kalkışıyla, yaşlı dudaklarının çarpık bir büzüşmesiyle gözlemlemişti. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama gözleriyle Kuzen Bessie'yi takip etme alışkanlığı edindi, düşünceli düşünceli başını sallayarak, sanki onun hakkında edindiği izlenimlerini derleyip ayıklıyordu. Bayan Denker'ın yargılanıp sonunda idam edilmesine neden olan şey, kanıtlanması daha zor olacak Denker cinayetlerinden biri değil, Kuzen Ada Gustafson cinayetiydi.

Christine, Reginald'ın bu uzun açıklamasını sessizce din-

T.me/Cinciva

ledi ve şöyle düşündü: *Kuzen Ada'yı hayal meyal hatırlıyorum. Evde kimse onu sevmezdi. Benekli adında bir köpeği vardı. Emmy'ye, Sonny'ye ve bana da hırlar saldırırdı ama biz onunla dost olmuştuk. Fakat Peter'la asla dost olmamıştı, hatırlıyorum.*

Birden sandalyesinde öne doğru eğildi, bardağını masaya koydu ve ellerini birbirine kenetledi, artık inkâr edemeyeceği bir bilginin kaçınılmaz ağırlığı omuzlarına çökmüştü, kaçmak istediği ama artık kaçamayacağını bildiği yaklaşan kıyametin ayak seslerini duyuyordu. Sandalyesinde hafifçe dönerek gözlerini yeşil çimenlerin ötesindeki çitlere dikti ve neredeyse duyulamayacak bir sesle, "Denker çocuklarının en küçüğünün adı neydi?" dedi.

Reginald neşeyle, "Christine'di, adaşın," dedi. "Ve görünüşe göre o da senin kadar güzeldi. Babası gibi sarışındı ve onun o narin yüz hatlarına sahipti. Bizzat kendi baban çocukla tanışmış ve ondan çok etkilenmişti. Kızın içinde bulunduğu zor durum hakkında yazdığı o makale, onun en iyi makalelerinden biridir. Bugün bile ara sıra yeniden basılıyor."

Bayan Penmark aniden ayağa kalktı, sandalyesine yaslanarak sendeledi ve kendini iyi hissetmediğini söyledi. Bir an önce eve gitmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Reginald onu bırakmayı teklif etti, ama Christine taksi çağırmanın daha kolay olacağında ısrar etti. Ani rahatsızlığını açıklamak için hemen Bayan Breedlove'a gitti ve Bayan Breedlove hafif sinirli bir sesle, "Bu aralar neyin var senin? Hiç kendin gibi değilsin. Yüzün çökmüş ve kâğıt gibi bembeyaz, tatlım. Gözünün üzerinde belirgin bir seğirme var," dedi.

O an cevap veremeyen Christine titredi ve arkasını döndü ancak Bayan Breedlove onu kolundan yakaladı ve endişeli bir sesle, "Madem eve gitmen gerekiyor, o halde gitmelisin," dedi. "Ama taksiyle uğraşma. Edith Marcusson az

T.me/Cinciva

önce geldi –tabii ki Edith'i hatırlıyorsun?– ve şoförü hâlâ garaj yolunda."

Dışarı çıktı, şoförü durdurdu, ona talimatlar verdi ve sonra, "Eve gidince uzanıp dinlen. Partiden sonra seni kontrol etmeye gelirim," dedi.

Christine başını salladı ve arkasını döndü, kendi kendine, "Artık kim olduğumu biliyorum. Kendimi daha fazla kandıramam," diyordu. Koltuğa yaslanıp yanağını arabanın döşemesine bastırdı, sinirden ağlamak üzere olduğunu biliyordu ama kendi dairesine girince, o tanıdık eşyaları etrafındayken paniği biraz azaldı ve sonra çocuğunu çağırmak için Forsythe'ın kapısını çaldı.

Bayan Forsythe, "Ah, ne yazık! Rhoda ile kendimize küçük bir büfe hazırlamıştık ve tam da masayı kuruyorduk. Yemek yerken radyoyu açıp Arbor Room'dan müzik dinleyecektik. Biraz daha kalmasına izin veremez misin? Ona en iyi şekilde bakacağıma söz veriyorum," dedi.

Tel tokalar ve küçük kehribar taraklarla o kadar özenle destekleyip güçlendirdiği yastık gibi kabarık saçı yamulmuş ve kütleyi sabitleyen o sıkı, kaya gibi topuz, yuvarlak yastığıyla birlikte sol kulağına doğru eğilmişti. İç çekerek saçını düzeltti; kocaman, menekşe rengi gözleri ardına kadar açık ve yalvaran bir haldeydi.

"Rhoda şimdi giderse çok büyük bir hayal kırıklığı olacak," dedi içtenlikle. "Herkes için büyük bir hayal kırıklığı olacak."

Bayan Penmark çocuğun kalabileceğini söyledi. Kendi salonuna geri döndü ve sonra, sanki endişesinden ve tiksintisinden, annesinin o korkunç hayatını artık düşünmeme kararlılığından daha güçlü bir duygu tarafından itilmişçesine, Reginald'ın kaldığı yerden Denker davasını okumaya devam etti.

Madison Cravatte'e göre, Denker ilişkileri üç ciltlik bir

T.me/Cinciva

Viktorya Dönemi romanındaki kadar karmaşıktı. Hepsini düzgün tutmak için çizelgelere, planlara ve kitabın önünde bir karakter listesine ihtiyacınız vardı. Ancak küçük Bessie Schober, aileye gelin gittikten sonra, kendi ölümcül amacı uğruna onları incelerken harcadığı zamandan hiç pişman olmamıştı. Yeni akrabalarının kişiliklerini ve karakterlerini gurur okşayıcı bir özenle analiz etti. Birbirleriyle olan akrabalık derecelerini, parayı kontrol eden Büyükbaba Carl Denker ile aralarındaki kan bağının yakınlığını, bir satranç oyuncusunun şampiyonluk maçındaki hamlelerine gösterdiği aynı yoğun dikkatle inceledi... Ve eğer o biraz basmakalıp satranç şampiyonu benzetmesini biraz daha ileri götürmesine müsaade edilirse, Denker parasının akışını ailenin diğer kollarından uzaklaştırmak ve kaçınılmaz olarak kocasına yönlendirmek için yaptığı hamleler, onun kâr amaçlı cinayet oyununda, herhangi bir şampiyonun kendi daha az şiddet içeren alanındaki hamleleri kadar kurnaz, hesaplı, soğuk ve zekiceydi.

Bunu zehir, balta, tüfek, av tüfeği kullanarak, asarak ya da suda boğarak ölümlere intihar süsü vererek özenle gerçekleştirmişti ve bu aile trajedilerini hak ettikleri şekilde tek tek detaylı olarak ele almak çok uzun süreceğinden, on yılın sonunda Bessie'nin yirmi üç hamlede hedefine ulaştığını ve böyle bir cesaret, böyle bir strateji zekâsı, detayın böylesine olağanüstü doğruluğuyla entelektüel cinayet meraklılarının gözdesi olduğunu söyleyebilirdi. Ancak ilgili okur, hem bu olağanüstü kadını hem de çeşitli Denker ölümlerinin her birinin ayrıntılarını kapsamlı incelemek için daha fazla bilgi istiyorsa, onu *Büyük Amerikan Suçluları* serisindeki Jonathan Mundy'nin Bessie Denker cildine yönlendiriyordu.

Dairede hava kararıyordu ve Christine masaya gidip okuma lambasını yaktı ama yumuşak renklerle parlayan batı gökyüzüne bakmak için durdu. Yüksekten uçan kuşlar,

T.me/Cinciva

o yumuşak, solan renklerin üzerinde ince bir çizgi oluşturuyordu; meşe ağaçları Körfez'den esen akşam rüzgârları altında ahenkle yükselerek, bulutsuz, cilalı ve derin mavi ufuk kemerlerini gösteriyordu. Bir an sessizce durdu ve sonra evin içinde sinirli sinirli dolaşarak, anlamsızca ışıkları açtı ve sinirle onları tekrar kapattı.

Sonunda, dosyaya geri dönüp son kısmı okudu: *Bessie Denker'ın duruşması sırasında hayatta kalan tek Denker ailesi üyesi, hakkında bu kadar çok şey yazılan küçük kız Christine'di. Annesinin "büyük planından" bir şekilde kaçmayı başaran bu bahtsız çocuğun akıbeti bilinmemekle birlikte, genel olarak saygın bir aile tarafından evlat edinildiği düşünülmektedir. Fakat insan o zamandan beri hayatının nasıl olduğunu merak etmekten kendini alamıyor. Şu anda nerede? Evli ve çocuklu mu? Çocukluk döneminde yaşadığı korkunç olayları unuttu mu? Annesinin ne yaptığını gerçekten bildi mi ya da anladı mı? Annesinin öfkesinden nasıl olduysa kurtulan bu trajik, korkmuş küçük kızın kaderine insan ancak şaşırılabilir. Muhtemelen ona ne olduğunu asla bilemeyeceğiz. Yeni kimliği gerçekten çok iyi korundu.*

Christine şaşkınlıkla dosyayı düşürdü, yatağına uzanıp yüzünü yastığa gömdü. Ağladı ve "İşte buradayım, bilmek istiyorsanız. Buradayım işte," dedi. Ardından, bir an sonra, "Hiç kaçmadım aslında... Neden kaçtığımı düşündünüz ki?" dedi.

Bayan Penmark yine uyuyamıyordu. Yatağında uzanmış, karanlıkta hafifçe parlayan beyaz tavana bakıyor, gözlerini eskiden bir avizenin ortasında bulunan, meyve ve çiçek motifli o detaylı süslemeye sabitlemişti. Dışarıda, rüzgâr dallarını kaldırıp onları hafifçe hareket ettirirken ağaçların hışırtısını duyabiliyordu. Yakınlarda ezilmiş kâfur yapraklarının kokusu vardı ve biraz daha uzakta, Kunkelların bahçesindeki

T.me/Cinciva

gece açan yasemin çalılarının mide bulandırıcı tatlı kokusu; sonra, ne sessizliğe ne de zihninden tekrarlayan bir düzende geçen düşüncelere artık dayanamadığında, kalktı, arka balkona çıkıp yukarı baktı. Bayan Breedlove'ın çalışma odasında bir ışık yanıyordu ve çaresizlik içinde telefonuna gidip Monica'nın numarasını çevirdi.

Bayan Breedlove, "Aradığına çok sevindim, sevgili Christine," dedi. "Emory'yle partiden döndüğümüzde seninle iletişime geçmek istedim, ama saat on biri geçmişti ve senin çoktan yatmış olduğuna emindim. Ama misafirlerin nasıl olduğunu bilirsin, eminim. Sarhoş oldular mı hiç eve gitmek bilmezler."

Sonra daha yumuşak bir sesle, sanki kardeşinin uyuduğunu henüz hatırlamış gibi sesini alçaltarak, "Sonuna kadar kalamadığın için üzgünüm," dedi. "Şimdi, kendine dikkat etmelisin. Hastalanmana izin veremeyiz. Hiçbirimiz buna dayanamayız, sevgili Christine." Bir an durakladı ve sonra, sanki o arada saatine bakmış gibi, "Neden küçük bir ziyaret için yukarı gelmiyorsun? Saat daha bir buçuk ve benim hiç uykum yok. Bir demlik kahve yaparız –suyu şimdi koyuyorum– ve mutfakta iki ihtiyar köylü dul gibi otururuz," dedi.

Misafirini kapıda karşıladı, sessiz olması için parmağını dudaklarına götürdü. Çiçekli bir kimono giymişti ve yüzüne çılgınca maske sürmüş, saçlarını deri bigudilere sarmıştı. Temkinli temkinli güldü ve "Tombul küçük bukleler bana göre olmasa da, onlara karşı her zaman bir tutkum olmuştur. Halime gülebilirsin, canım. Başkalarının beni gülünç bulması zerre umurumda değil," dedi.

Christine başını sallayıp gülümsemeye çalışırken içinden şöyle düşünüyordu: *Olanı olduğu gibi bırakmalıydım. Sırrımın ne olduğunu öğrenmek için geçmişi kurcalamamalıydım. Koruyucu ailem bana asla söylemeyerek çok akıllılık etmiş. Beni ne değiştirebileceğim ne de faydamın dokunabileceği bir*

T.me/Cinciva

geçmişten korumakta haklılarmış. Ama duramadım. İlla arayıp bulmalıydım. Ve şimdi biliyorum.

Bayan Breedlove demlenen kahveleri fincanlara koydu, mutfağın göz acıtan ışığının altında birlikte oturdular. Monica, açık büfe partisini ayrıntılarıyla anlattı, düşüncelerinin bulanıklığı, ifadesinin beceriksizliği için zaman zaman özür diledi, sonra aniden düşüncelerinin seyri değişti ve Christine'in yanağına dokunarak, "Seni rahatsız eden bir şey var. Ne olduğunu bana anlatmayacak mısın? Sanırım artık bana tamamen güvenebileceğini biliyorsun," dedi.

Christine başını iki yana salladı, içini çekip çaresizce yere baktı. "Yapamam. Anlatamam. Sana bile anlatamam, Monica," Buzdolabına gidip süt kutusunu çıkardı ve onu Monica'nın kalaylı sütlüğüne dökerken düşündü: *Rhoda'yı yaptığı şeylerden ötürü nasıl suçlayabilirim? Onu o yapan kötü tohumu ben taşıdım. Eğer suçlanacak biri varsa o benim, Rhoda değil.* Bunu bilmeden yapmış olsa bile, çocuğa ne kadar haksızlık ettiğini düşünerek aniden kendini hem aciz hem de suçlu hissetti. "Suçlu benim," diye tekrar etti kendi kendine. "Kötü tohumu taşıyan bendim."

Bayan Breedlove bir süre bekledikten sonra Christine derdini anlatmadığı takdirde, meseleyi tahmin etmek zorunda kalacağını söyledi. "Bana şunu söyle," diye ekledi. "Kenneth'la ayrılıyor musunuz?" Hayal gücüne gülerek devam etti. "Şili'de küçük İspanyol bir taze bulup, kısa bir açıklama notundan başka onu hatırlatacak hiçbir şey bırakmadan seni sepetlemiş olabilir mi?"

"Öyle bir şey değil, Monica. Keşke her şeyden Kenneth'tan olduğum kadar emin olabilsem."

Bayan Breedlove kahvesini yudumlayarak bekledi ve sonra, "Aklıma gelen diğer tek şey sağlık," dedi. "Bir hastalığın –örneğin kanser gibi bir şeyin– olduğundan mı korkuyorsun? Eğer bundan şüpheleniyorsan, bununla cesaretle

T.me/Cinciva

yüzleşmeliyiz. Yapılabilecek her şeyi yapmalıyız ve bugünlerde yapılabilecek çok şey var, ne gerekiyorsa yaparız."

"Bildiğim kadarıyla sağlığım yerinde."

Bayan Breedlove fincanını bıraktı. "Artık seni daha fazla zorlamayacağım, Christine. Sadece seni gerçekten ve derinden sevdiğimi söyleyeceğim, canım, kendi evladımmışsın gibi. Emory de senin hakkında aynı şeyleri hissediyor ancak bunu sana söylememe gerek yok, zaten biliyorsun."

Christine başını sallayıp onayladı ve alnını masaya dayadı. Monica başucunda durdu, elini onun omzuna koydu ve nadiren kullandığı yumuşak, ciddi sesiyle, "Bana güvenebileceğini biliyorsun. Bana güvenebileceğini biliyorsun," dedi. Sonra Christine gözü hiçbir şeyi görmeden ayağa kalktı, kollarını yaşlı kadına doladı ve hüngür hüngür ağladı. Bayan Breedlove, dudaklarıyla yumuşak, yatıştıran sesler çıkararak, "Sevgili, ah sevgili Christine! Ağladın rahatladın, şimdi daha iyi hissedeceksin. Belki biraz uyuyabilirsin," dedi. Sonra, her zamanki sesiyle ekledi: "Doktor Ewing, bir hafta kadar önce ben de biraz üzgünken, bir şişe uyku hapı bırakmıştı. Onları kullanmadım. Gidip sana getireyim. Uykusuz kalmanın bir anlamı yok."

Kadın ilaç şişesiyle geri döndü ancak Christine kendi dairesine geçtiğinde masasının kilitli çekmecesini açıp şişeyi tabancanın ve kocasına göndermediği mektupların yanına koydu.

T.me/Cinciva

ON

Uykuya dalması zaman aldı ve sonra kendini yine korkunç bir rüyanın içinde buldu. Yoldan yukarıya doğru çıkan baltalı bir kadın vardı. Çiftlik evinin önünde durdu ve orayı aradı, aradığını bulamayınca, baltayı arkasına saklayıp ahıra gitti ve tatlı, sabırlı bir sesle seslendi: "Christine! Neredesin, Christine? Benden korkma. Annen sana zarar verir mi hiç?"

Ama uzun otların arasına saklanan Christine cevap vermedi ve başını kaldırıp tekrar baktığında, ahır pencerelerle doluydu ve her pencerede annesinin kurbanlarından birinin yüzü vardı. Yalnızca bir pencere boştu ve annesinin, "Christine! Christine, diğerlerinin yanına git!" dediğini duydu. Sonra pencerelerdeki diğerleri koro halinde, "Christine'i asla bulamayacaksın. Şu anki kimliği gerçekten iyi korunuyor," diye bağırmaya başladılar.

Yüzü olmayan kadın, "Nerede olursa olsun onu bulacağım. Ben Eşsiz Bessie Denker'ım. Kusursuz işleyen büyük planın sahibiyim," dedi.

Sonra, annesinin o tepkisiz, sıradan yüzünü açıkça gördü ve titreyerek toprağa daha da yaklaştı, bu sırada pencerelerdeki insanlar endişeyle birbirlerine dönüp, "Eşsiz Bessie Denker bu sefer Christine'i istiyor. Christine, diğerlerinin yanına git. Christine'i gören var mı? Kaçan kişi Christine'di," dediler.

Bayan Penmark, yastığında huzursuzca sağa sola dönerek, terden ıslanmış ellerini kenetleyip gerçekliğe dönmek için çabaladı. Yatakta oturdu ve yastığını düzeltti. Bir müddet titreyerek yattı, çok üşümüş gibi dişleri düzensiz bir ri-

T.me/Cinciva

timle takırdadı. Tekrar uyumaya çalıştı ve sonunda uykuya daldı. Uyandığında sabah olmuştu. Yağmur yağıyordu, rüzgâr ise, yağmur damlalarını ağaçların tepelerinden ve sallanan dallarının arasından savuruyordu. Parktaki ağaçlar rüzgârın önünde bir eğilip bir titreyerek yeniden doğrulurken, sırılsıklam ve perişan görünüyorlardı. Oluklar taşıyordu ve su, konuşmaya o kadar benzeyen huysuz bir sesle avluya akıyordu ki, sanki daha dikkatli kulak kesilseniz ne dediğini kesinlikle anlayabilirdiniz.

Pencerelerini kapattı ve yağmurun evin içine savrulduğu yerleri kuruladı, ardından çocuğuna kahvaltı hazırlamak için mutfağa gittiğinde, üzerinde eski plastik bir yağmurlukla, yürüdükçe ıslak ayakkabılarından sesler çıkararak bodrumdan kül çıkaran Leroy'u gördü. Çöpçünün saat dokuzda alması için Leroy kovaları sokağa koyarken çıkardığı gürültüyü duyarak, sanki amacını çoktan unutmuş gibi pencerenin yanında kararsızca durdu. Avluya geri döndü ve yaprakların tıkadığı, su basmış bir gideri temizlemek için eğildi, kadın Leroy'un mırıldanışını duyamasa da dudaklarının huysuz kıpırtısından söylediği kelimeleri neredeyse anlayabiliyordu.

Rhoda kahvaltısını bitirdikten, peçetesini katlayıp büfenin çekmecesine koyduktan sonra Bayan Forsythe'a gitmek için izin istedi. Yaşlı kadının ona tığ işi öğreteceğine söz verdiğini söyledi; şimdi yağmur yağdığına göre ve her halükârda içeride kalması gerektiğinden, ilk ders için iyi bir zaman olduğunu düşünüyordu. Bayan Penmark kararsızlıkla kaşlarını çattı. Artık Rhoda'nın mirasının dehşetini bildiğine, kariyerinin ne olacağını makul bir kesinlikle çizebileceğine göre, onu başkalarıyla yalnız bırakmanın ahlaki açıdan doğru olup olmadığını sorguluyordu, belki de artık onu gözünün önünden ayırmamalı, hatta diğer insanları onun suçluluğu konusunda uyarmalıydı fakat bu isterik şeyleri hayata geçirmenin ne kadar

T.me/Cinciva

zor olduğunu bildiğinden, çaresizce gözlerini yere indirdi ve kocası dönene kadar bu konuda karar almama niyetini yineledi. "Eğer gitmene izin verirsem, Bayan Forsythe'a hiçbir şey yapmayacağına söz vermelisin. Anladın mı?" dedi.

"Hayır, anne. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Lütfen, Rhoda! Artık cazibeni kullanmayı veya rol yapmayı bırakalım. Birbirimizi gayet iyi anlıyoruz. Bundan sonra birbirimize karşı doğal olalım. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Rhoda kıkırdadı, başını salladı ve duygusuz bir sesle, "Biliyorum evet. Ama ona hiçbir şey yapmayacağım," dedi. Sonra ellerini birleştirip muzipçe gözlerini devirerek, "Jessie teyzede benim istediğim hiçbir şey yok ki," diye ekledi.

Çocuğu gittiğinde, sabahın rutin işleri kısmen bittiğinde, sonunda kim olduğunu anladığından beri Bayan Penmark'ın zihninde biriken tüm imalar, güçlü bir vaziyette gün yüzüne çıktı. Gül ağacı konsolunu parlatırken durakladı ve kaşlarını çatarak arkasını döndü, bir an sonra, ilk etapta kendisini yatak odasına neyin getirdiğini hatırlayamadı. Güderi bezini yere bıraktı ve kafası karışmış bir halde yatağının yanında durdu, elleri havada boş, faydasız hareketler yapıyordu.

Gerçek kimliğinin keşfi, çocuğunda bir zamanlar bu kadar şaşırtıcı görünen pek çok şeyi açığa kavuşturmuştu. Rhoda'nın yaptığı şeylerden sorumlu olmadığını artık görebiliyordu. Suçlu olan Rhoda değil, oydu, çünkü mirası Bessie Denker'dan küçük kıza geçiren oydu, bir nesil boyunca uykuda kalan ama yok etmek için bir kez daha yeşeren o miras. Bunları bile bile çocuğunu nasıl suçlayabilirdi? Onu nasıl sorumlu tutabilirdi?... Zavallı, perişan aklı bu meseleler üzerinde ne kadar çok dururşa, suçu gözünde o kadar belirginleşiyordu ve kendi kendine, "Çok utanıyorum. Çok utanıyorum," deyip duruyordu.

T.me/Cinciva

Sonunda çaresizce koltuğa oturdu; sonra, kendisini mahvedeceğini bildiği bu duygudan kurtulup içini rahatlatmak için son bir çabayla, büyükanne ile torunun suç bakımından benzeşmesi durumunun bir tesadüften, diğerleri gibi tesadüfi bir gerçekten –arkasında hiçbir ima olmayan bir şeyden– daha fazlası olup olmadığını merak etti. Belki de suçunu hafife alarak çok fazla şey varsayıyordu. Belki de Bessie Denker ile çocuğu arasındaki o kaçınılmaz bağlantı Bayan Penmark değildi, sonuçta masumdu. Bu konuları bilen biri varsa, o da Reginald Tasker olur diye düşündü ama uzun bir süre onu aramanın akıllıca olup olmadığını tartıştı kendiyle, sorusunu umduğu gibi soyut bir soru olarak görmeyeceğinden, onu hemen yüzleştiği sorunla bağdaştıracağından ve böylece herkesten korumaya kararlı olduğu o sırrı öğreneceğinden korkuyordu.

Büyük ihtimalle sorusunun ardındaki gerçek amaçtan şüphelenmeyeceği sonucuna vardı. Onun karşı karşıya olduğu gerçekliğin birazını bilse de yeterli değildi. Bulmacanın tüm parçalarını –Baltimore'daki yaşlı kadının ölümü, piknikteki Daigle çocuğunun ölümü, çocuğun genetik mirasının dehşeti– yalnızca o biliyordu; tıpkı Rhoda'nın birleştirmeyi sevdiği yapbozlardan daha az parçası olan basit bir yapboz gibiydiler, acımasızca bütünü ortaya çıkaran parçalar onlardı.

Kararını veremeyerek evin içinde huzursuzca dolaştı ve nihayetinde Reginald, sorunu farkında olmadan çözdü. Öğlen arayıp şimdi daha iyi hissedip hissetmediğini sordu. Hemen, "Denker davasını bitirme fırsatın oldu mu? Sen gitmek zorunda kaldığında tam da işler kızışmaya başlamıştı," dedi.

"Evet, bitirdim."

"Bessie Denker ne kadınmış ama, değil mi?"

"Evet. Evet, kesinlikle öyleymiş."

Konuştukça konuştu fakat kısa bir duraksama ânında,

T.me/Cinciva

Christine sorusunu çabucak, planladığından daha dobra sordu. Reginald, bunun özellikle düşündüğü bir nokta olmadığını söyledi, ama sonuçta, *neden olmasın!* diye ekledi. Bu insanları oldukları kişi yapan şey pozitif bir nitelik değil, negatif bir nitelikti. Sonradan *edindikleri* bir şey değil, en başından beri içlerinde olan bir *eksiklikti.* Renk körlüğü, kellik ve hemofili hastalığının tümü bir şeyin eksikliğinden kaynaklanıyordu ve hiç kimse bunların kalıtımla aktarıldığını inkâr etmiyordu. Zekâ geriliği de bir eksiklikti ve kesinlikle kuşaktan kuşağa aktarılıyordu...

Ondan teselli istemiş ama bulamamıştı ve kısık, çaresiz bir sesle, "Peki ama psikiyatrlar ne düşünüyor?" dedi.

Reginald onun saflığına güldü. Sorusunu cevaplamak için önce kendisinin birkaç soru sorması gerektiğini söyledi: *Hangi* psikiyatr ne düşünmüştü? Ve bunu hangi yılda düşünmüştü?... Eski Thaw davasındaki ifadeleri yakın zamanda okumuştu ve döneminin en bilginleri arasında yer alan altı psikiyatrın iddia makamı için bir şeye tanıklık ettiğini, psikiyatri alanında eşit derecede saygın altı kişinin ise savunma için tam tersini ifade ettiğini öğrenmek ilgisini çekebilirdi.

Bayan Penmark telefonu kapattıktan sonra evin içinde amaçsızca dolandı; o zaman hayatının o temel ve ürkütücü düzeni şimdi ona açık görünüyordu. Ama bu düşünce onun hemen yüzleşemeyeceği kadar korkunçtu ve penceresinin yanında oturarak, rüzgâr ve yağmurun gücü altında eğilen ağaçları izleyerek, cılız ve korkmuş bir sesle, "Ah, olamaz! Ah, olamaz!" dedi... Sonra, dayanılamayacak kadar güçlü bir suçluluk duygusuyla boğulmuş bir halde, nemli ellerini birbirine kenetleyip panik içinde odada dolaştı, sanki uzak, amansız bir güce kendisine bir kez daha huzur vermesi, artık kendisinin inkâr edemediği gerçeği onun için inkâr etmesi için yalvarır gibiydi.

T.me/Cinciva

***

Kocasına uzun ve coşkulu mektuplarından bir tane daha yazdı... Onunla evlenirken bir bakıma sahte bir kimlikle evlenmiş olduğunu söyledi. Annesinin kim olduğunu ve bunu nasıl öğrendiğini anlattı. Richard Bravo, Denker davasıyla yakından ilgilenmişti. Bu yüzden onun ve karısının, hayatta kalan o kızla nasıl tanıştıklarını ve daha sonra onu kendi kızları gibi nasıl bağırlarına bastıklarını anlamak artık zor değildi ama bunu neden yaptıklarını hâlâ merak ediyordu. *Belki de beni kurtarmayı ummuşlardı, çünkü ikisi de çok iyi ve kibar insanlardı, o yaşta bile gördüğüm ve bildiğim şeylerden beni korumak istemişlerdi. Neredeyse başarmışlardı ama tam değil.*

Şöyle yazdı: *Hakkımdaki gerçeği öğrendiğimden beri, annenin evliliğimize karşı çıkmasını düşünüyorum. Benden kuşkulanmakta haklıydı, sadece kuşkuları için öne sürdüğü nedenler yanlıştı. İçgüdüsel olarak bende korkunç derecede yanlış bir şeyler olduğunu, sana yalnızca yıkım ve perişanlık getireceğimi sezmiş olmalı. Ve sana getireceğim şey de tam olarak bu, sevgilim. Şimdi bunu korkunç bir berraklıkla görüyorum.*

Ama annen benimle evlenmene karşı çıkmakta içgüdüsel olarak haklıysa, ben de sen gittikten sonra Rhoda hakkında öğrendiklerimi sana söylememekte içgüdüsel olarak haklıydım. Acaba bir gün cesaretimi toplayıp sana bunları anlatabilecek miyim, diye merak ediyorum şimdi. Sanmıyorum. Bunun benim için ne kadar utanç verici olacağını anlıyorsun, değil mi? Ne kadar aşağılayıcı olacağını? Her şeyi enine boyuna ya da düşünebildiğim kadar enine boyuna düşünmeliyim ve hayatımı Rhoda ile şu anda sahip olmadığım bir tür cesaretle yaşamalıyım. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

T.me/Cinciva

Şimdi her zamankinden daha güçlü hissediyorum ki Rhoda'nın sorunu sandığım gibi ortak sorunumuz değil. Bu benim sorunum ve tek başıma çözmeliyim. Sorumluluk yalnızca bana ait. Onu bu hale getiren kötü tohumları taşıyan bendim, sen değildin. Geri döndüğünde ve bunları öğrendiğinde –çünkü elbette biliyorum ki sana bir yolunu bulup, bir zaman anlatmalıyım ve aslında çoktan yaptığım gibi sonuçlarını hazmetmeliyim– bence Rhoda'yı ve beni terk etmelisin. Hâlâ gençsin ve yeniden evlenip hak ettiğin çocuklara, kızımda ve bende olan bu iğrenç lekeyi taşımayan, sağlıklı ve sıradan çocuklara sahip olmalısın.

Mektubunu bitirmeden önce, yaz yağmuru dinmiş ve sıcak temmuz güneşi tekrar parlamaya başlamıştı. Damlayan kâfur ağaçlarına vuruyordu, ıslak yaprakları ışığı öyle kör edici bir parlaklıkta yansıtıyordu ki, gözlüksüz bir göz buna dayanamazdı. Panjurları indirip çıtalarını eğdi, son yağmur damlalarının borulardan akıp oluklarda inlediklerini duydu. Cumartesi günüydü ve kısa süre sonra Emory'nin ıslak, yansıma yapan ağaçların altına park ettiğini ve ardından ablası Monica ile birlikte yoldan yukarı geldiğini gördü. Christine'i pencerenin yanında görünce her zamanki içtenlikleriyle el salladılar, gözden kaybolduklarında Monica ciddiyetle, "Son zamanlarda Christine'e ne haller oldu, bilmiyorum. Ne yalan söyleyeyim, onun için endişeleniyorum. Christine her zaman kendine çok özen gösterirdi ama sanırım bir aydır saçını veya tırnaklarını yaptırmadı. Beti benzi solmaya ve pejmürde görünmeye başlıyor. Doğru dürüst bir şey yemediğini biliyorum. Yediğini söylüyor ama inanmıyorum," dedi.

"Bak!" dedi Emory dostça bir sesle. "Bak Monica, neden Christine'in kişisel meselelerine burnunu sokmayı bırakmıyorsun? Bir kez olsun kendi işine bakmaya ne dersin?"

T.me/Cinciva

***

Bayan Penmark o öğleden sonra, Reginald'dan ödünç aldığı dosyaları toplayıp bir çantaya koydu ve ona geri götürdü. Aslında içeri girmek gibi bir niyeti yoktu, çantayı kapıyı açan uşağa bırakmayı planlamıştı ama Reginald onu görünce karşılamak için dışarı çıktı. İçeri gelip onunla bir kokteyl içmesi için ısrar etti ama o çay içmeyi tercih edeceğini söyledi ve uşak hazırlamaya gitti. Reginald, romanının nasıl gittiğini sordu. Karakterlerini ayrıntılı olarak çalışmış mıydı? Olay örgüsünü kurabilmiş miydi?

Christine kitabın, büyükannesinin suç kariyerindeki örüntüyü tekrarlayan bir çocuk hakkında olacağını söyledi ve Reginald, "Bu her şeyi açıklıyor. Ben de bu sabah kalıtım ve çevre temasıyla neden ilgilendiğini merak etmiştim," dedi.

"Evet," dedi. "Evet."

"Peki ya çocuğun annesi? Deyim yerindeyse, o da aynı kefeye mi koyulacak?"

"Hayır, sanmıyorum. Anneyi biraz şuursuz, sıradan bir kadın olarak düşünüyorum, her yerde rastlanan türden. Çaresiz ve oldukça savunmasız. Korkarım ki sıkıcı ve donuk bir kadın."

"Karşıtlık yaratmak açısından iyi olur," dedi. Kokteylinden bir yudum aldı ve "Bana şunu söyle: Sıkıcı anne çocuğunun suçlu olduğundan emin mi, yoksa sadece kuşkulanıyor mu? Yani, söz konusu çocuğu olduğunda, elinde somut bir kanıt var mı?" dedi.

"Elinde bir şeyler var. Elinde epey bir şey var."

"Peki geleneksel annenin, suçlu büyükanneden haberi var mı?"

"İlk başta yok ama sonra öğreniyor. Kendi kızındaki pek çok şeyi ona açıklıyor."

Reginald başını sallayarak onayladı ve bir an sonra, "Ku-

T.me/Cinciva

lağa fena gelmiyor. Ama şunu unutma: Gerilimi yüksek tutmaya çalış," dedi. Sonra, Christine gitmek için ayağa kalktığında, "Monica'nın partisinden ani ayrılışın yaşlı hanımların epey ilgisini çekti, hükümlerini merak edersen söyleyeyim, hepsi 'hamile' olduğunu düşünüyor," diye ekledi.

Bu fikir Bayan Penmark'ı çılgınca, isterik bir gülme krizine soktu. O kadar uzun süre güldü ki Reginald biraz telaşlandı ve ona bir kokteyl uzatarak, "Şunu bir dikişte iç, Christine. Belli ki ihtiyacın var," dedi.

Bayan Penmark bir kez daha eve döndüğünde, Rhoda bir saat piyano çalıştı ve akşamüstüne doğru ertesi günkü pazar okulu dersini ezberleyerek lambanın altında oturdu. Ezberi bittikten sonra, annesinden ona soru sormasını istedi ve Christine de öyle yaptı, içinden de şöyle düşündü: *Rhoda'nın Eski Ahit'teki zulümlere tuhaf bir ilgisi var. Çocukta da onlarda olduğu gibi korkunç ve ilkel bir şey var.*

Çocuk yeni bir ödül için kazandığı kelebek yıldızlı kartlarını çıkarıp annesine gösterdi. Dedi ki, "Yarın da dersimi kusursuz yapacağımdan eminim ve bu dört kart edecek, ondan sonra tek ihtiyacım olan sekiz kart daha olacak. Bir sonraki ödülü kazanmam uzun sürmeyecek. Umarım yine kitap olmaz."

Bayan Penmark ertesi gün hastalandı. Başı dönüyor, bayılacakmış gibi hissediyordu ve çocuğunu pazar okuluna gönderdikten sonra, başını avuçlarının arasına dayadı, bir süre daha asla ayağa kalkamayacağını hissettiği bir gerçeklikten kopma duygusuna kapıldı. Ama Bayan Breedlove daha sonra her zamanki pazar sabahı ziyareti için aşağı indi ve Bayan Forsythe ile sohbet ederken koridorda onun sesini duyan Christine, korkularını yok saymaya kararlı halde kapıya gitti. Monica arkadaşı için hâlâ endişeli olsa da neşesinden ödün vermeyerek içeri girdi. Merdivenlerden inerken anekdotla-

T.me/Cinciva

rından birini prova etmişti ve koltuğuna sağlamca yerleşerek, tanıdığı bir kadından, zevksiz giyim tarzı arkadaşları arasında alay konusu olan bir kadından bahsetmeye başladı.

Dedi ki, "Zavallı Consuela açık büfe yemeğime geldi ve ben özellikle onunla tanışmanı istemiştim, ama epey sonra –aslında sen gittikten sonra– geldi."

Christine elinden geldiğince başını sallayıp gülümsemeye çalıştı ve Bayan Breedlove anlatmaya devam etti: "Consuela'nın tarzı olmadığı için herkes ona acıyor. Martha David bu sabah partiyi konuşmak için aradığında bundan bahsetti ama dedim ki, 'Ah, hayır. Hayır, kesinlikle hayır. İnan bana Consuela kimsenin kurbanı değil. Consuela'nın içinde ona giydiklerini giymek isteten bir şeyler var. Cehaletinden ya da Tanrı biliyor ki doğru şeyleri satın alacak parası olmadığından değil. Senin söylediğin gibi, satıcıların kakaladığı şeyleri almasından da değil. Ah, hayır. Yok öyle bir şey, canım. Hepsi çok iyi tanımlanmış bir tasarımın parçası.'"

Bayan Penmark, arkadaşının bitmek bilmeyen, saldırgan neşesinden aniden bıkmış bir halde çaresizce etrafına bakındı. Sandalyesinde kıpırdandı ve sonra ellerine baktı.

Bayan Breedlove dedi ki, "'Consuela, satıcının önüne attığı ilk şeyi satın alsaydı, sonuç çok farklı olurdu,' dedim. 'Şimdi, öncelikle, bugünlerde hiçbir dükkân bu tür kıyafetler satmıyor, limandaki küçük ve ucuz dükkânlar bile. Postayla sipariş alan mağazalarda bile yarım çizmeler, renkli tüller ve beş parçalı etekler yok. Onları bulmak için bile şevkle araması gerekir. Ah, şundan emin olabilirsin ki, Consuela hayatını gardırobundaki o garabetleri aramaya, bir dalgıcın kusursuz inciyi ararken gösterdiği aynı tutkuyla adamıştır.'"

Christine bayılacakmış gibi hissederek aniden ayağa kalktı ve oturma odasındaki kanepeye uzandı. Onu böyle görünce çok endişelenen Monica, yanına oturdu. "Bu konuyu seninle tartışmayacağım, Christine," dedi. "Doktorumu

T.me/Cinciva

arayıp sana bir bakmasını isteyeceğim. Hastaysan, ki açıkça hastasın, bir şeyler yapılmalı."

Konuşurken çoktan numarayı çevirmişti ve doktor hemen geleceğini söyledi. Öyle de yaptı ve Bayan Breedlove, doktorların katlanmak zorunda kaldıkları o fısıltılı ön görüşmelerden biri için adamı girişte karşıladı. Doktor, Bayan Penmark'ta fiziksel bir sorun bulamadı. Çok fazla kaygılanmamasını öğütledi, zorla da olsa yediğinden daha fazla yemesini söyledi. Uykusuzluğu için uyku hapı reçetesi bıraktı. Doktor gittikten sonra, Christine canını sıkan şeyleri artık düşünmemeye kararlı bir halde yattığı yerden metanetle doğruldu ve sonraki günlerde, dertlerini düşünmeye fırsat bulamayacağı kadar katı, önemsiz aktivitelerle o kadar dolu bir rutinde elinden geldiğince idare etti.

Çocuğuna karşı anormal bir şefkat geliştirdi. Gözlerini üzerinden ayırmıyor, onu yatıştırıyor, ondan özür diliyor, sanki aktardığı miras için af diliyormuş gibi boynunu bükerek ona hizmet ediyordu. Aralarındaki bağ, korkuyla örülmüştü ve onları yalnızca birbirlerine değil aynı zamanda ortak bir geçmişe, düşünce veya sözlerle asla değiştirilemeyecek bir suç ortaklığına bağlıyordu. Bessie Denker'ın hayatıyla onları bir araya getirmişti. Bu gerçeği yok saymak mümkün değildi. İkisi için de kaçış yoktu.

Bazen evde baş başalarken, sanki Bayan Penmark gerçekte asla doğru olamayacak bir hayal kurmuş ve bunu bilip de gerçeği reddediyormuş gibi, kollarını küçük kıza dolar ve bir kefaret jestiyle onu kendine çekerdi, sanki salt sevginin gücü onu olmasını arzu ettiği yaratığa –kendisini de seven o basit, sevecen çocuğa– dönüştürmeye yetecekmiş gibi; bir de hastalıklı sevgisi arttıkça, alnını veya yanağını coşkuyla öpmek, onu özlemle kucaklamak için hiç uyarmadan çocuğun üzerine atılırdı. Böyle zamanlarda Rhoda, şaşkın bir sessizlikle bu sevgi gösterisine katlanıyor, kâküllerini ve el-

T.me/Cinciva

bisesini düzeltiyor ve geri çekiliyordu. Annesinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. Kitap okuyordu, piyano çalışıyordu, pazar okulunun ödevlerini yapıyordu, tığ işi derslerine devam ediyordu, nar ağacının altında boş boş oturup kendine has düşüncelerine dalıyordu.

Bir keresinde, çaresizlik içindeki Bayan Penmark kendisinden uzaklaşan çocuğa, "Beni hiç sevmiyor musun? Kimseye karşı sevgi beslemiyor musun? Kalbin buzdan mı?" dedi.

Ve kendisinden ne beklendiğini bilmeden, kararlı bir halde kapıya doğru ilerleyen Rhoda, sevimli sevimli güldü, yaşlıların karşı konulmaz bulduğunu bildiği o jestle boynunu eğdi ve "Saçmalıyorsun! Bence saçmalıyorsun!" dedi.

Gitme vakti yaklaştıkça, Bayan Breedlove gitmekte –tuhaf bir şekilde üzgün ve hiç de iyi olmayan sevgili Christine'i yalnız bırakmakta– haklı olup olmadığını merak etti. Sorunu Christine ve Rhoda'nın onunla otele gelmelerini sağlayarak çözmeye çalıştı. Nüfuzunu kullanarak bu geç tarihte bile rezervasyon yaptırabileceğinden emindi ama Christine reddetti. Arkadaşından onun için endişelenmemesini rica etti. Tamamen iyi olacağını söyledi. Eğer bir şey olursa Monica'yı hemen arayacağını belirtti.

"Ah, peki, madem inat ediyorsun," dedi Monica bıkkın bir sesle. Sonra, daha yumuşak bir tavırla, "Ama en azından bana *ihtiyacın olursa* beni arayacaksın. Bu konuda ısrarcıyım. Yerimi biliyorsun. Uzak değil," diye ekledi.

Ertesi gün gidecekti ve Christine hazırlıklarında ona yardım etti. Her şey hazır olduğunda Monica arabasını garaj yoluna park etti ve ikisi gazın kapalı olduğunu, damlayan musluk olmadığını, pencerelerin sabitlendiğini görmek için daireye döndüler. Arka balkonundan Leroy'a seslenip çantalarını aşağı indirmesini ve arabasının bagajına koymasını söyledi. Leroy denileni yaptı ve Rhoda onu arka merdiven-

T.me/Cinciva

lerden aşağı takip etti. Avluya çıktıklarında çocuğa göz kırptı ve yukarıdaki kadınların duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, "Sen en iyisi Bayan Breedlove'dan körfezdeyken o küçük kanlı sopayı aramasını iste. Sana o sopayı benden önce bulsan iyi olur diye defalarca söyledim, ama sen benim sözlerime kulak asmıyorsun," dedi.

"Bulunacak bir sopa yok."

Leroy güldü, başını bir yana eğdi ve kur yapmanın o kurnaz, yoğun sesiyle, "Cızzz! Cızzz! Bu sesin ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Küçükhanım Rhoda Penmark?" dedi.

"Senin aptal bir adam olduğunu biliyorum. Tek bildiğim bu."

"Kötü çocuklar, o küçük mavi sandalyede kızartılırken işte böyle ses çıkarırlar."

"Hani pembeydi sandalye?"

"İki sandalyeleri var. O kadar çok konuşmayıp diğer insanların sana ne söylemeye çalıştığını dinleseydin, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olurdun. Kötü küçük oğlanlar için mavi bir sandalyeleri var ve kötü küçük kızlar için pembe bir sandalyeleri var." Ellerini beline koydu, bir yandan bir yana keyiften dört köşe sallandı. "Çok bir şey bildiğin yok senin, *di* mi? Eskiden akıllı sanırdım seni ama artık öyle demiyorum. Şimdi senin gerçek bir aptal olduğunu düşünüyorum."

İki kadın merdivenlerden indiler, araba kaldırımdan ayrılırken ve Christine evin önüne doğru patikadan yukarı yönelirken, Leroy sessizce güldü, işaretparmağını burnuna koydu ve "Cızzz! Cızzz! Bu sesin ne anlama geldiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Biliyorsun, elbet. Ama şu an bilmiyorsan da yakında öğreneceksin," dedi.

Bayan Penmark, başını çevirmeden kızını çağırdı ve Rhoda patikada ona katıldı. Leroy, onlar uzaklaşırken arkalarından baktı. O kadar da iyi beslenen Christine bu günlerde

T.me/Cinciva

pek iyi görünmüyordu, diye düşündü. Kesinlikle zayıflamış ve yorgun görünüyordu. Cildi de bir nevi gergin ve solgundu. Bir de gözlerinin altındaki o halkalar vardı. Bir ay öncesine göre on yaş daha yaşlı görünüyordu. Nedenini merak etti... Yediği önünde yemediği arkasında olan Christine son savaşta "harp yorgunluğu" dedikleri şeyden mustarip olmalıydı. Hayır, harp yorgunluğundan falan mustarip değildi, *yatak* yorgunluğundan mustaripti!

Düşüncelerinin ardındaki zekâ onu o kadar etkiledi ki arka merdivenlere oturdu ve etrafına bakarak sessizce güldü. Şu Christine'in besbelli işi pişirdiği biri vardı! Herkes uyurken biri o arka verandaya tırmanıyor ve onunla mercimeği fırına veriyor olmalıydı. Ve o Christine var ya o Christine, adamı içeri almak için bir gecelikle, tabii eğer giymişse, orada duruyordu. Kim olabileceğini merak etti. Bay Emory Wages olamazdı, çok yaşlıydı. Zaten verandaya da tırmanamazdı. Suç hikâyeleri yazan küçük Reggie Tasker olamazdı. Bir kadın ona asılsa pencereden atlardı o. Uzun süre düşündü, anlamaya çalıştı ama gözünde tek canlandırabildiği, isimsiz ve belirsiz bir siluetti, kendisine çok benzeyen biriydi.

"O *harp* yorgunluğundan falan mustarip değil," diye tekrarladı. "*Yatak* yorgunluğundan mustarip!"

Yine güldü, hem zekâsını hem de muhakeme yeteneğini onaylayarak başını yukarı aşağı salladı.

T.me/Cinciva

ON BİR

Kasabanın gurur kaynaklarından biri de neredeyse bir şehir adası kadar yer kaplayan, tuğla ve taştan yapılmış bir bina olan Amanda B. Trellis Kütüphanesi'ydi. Bir zamanlar bu alanda Eski Sarıhumma Mezarlığı vardı ancak mezarlar düzlenmiş, kurbanların eski kemikleri başka bir yere taşınmıştı. Eskiden mezarları meraklı gözlerden saklayan yıkık duvarlar, şimdi kütüphanenin arkasındaki bahçeyi koruyordu. Çalıların arasında patikalar vardı, rustik banklar ve masalarla donatılmış kameriyeler vardı, yasemin ve mercan asmalarıyla kaplı çardaklar vardı.

Gerçek tarihleri ve bizimkinden daha eski bir ahlak anlayışını yansıtan ifadeleriyle bazı mezar taşları, sanki onlar da bir tür çalıymışçasına, sanki ciddi okuru, filozofun okuma nedeni olan o hüzünlü ruh haline, o hayatın faniliği duygusuna sokabilirlermiş gibi oldukları yerde bırakılmışlardı.

Çoğu sabah, postacı geldikten ve Christine o gün kocasından bir mektup alıp almayacağını öğrendikten sonra, kütüphaneye gidip Bessie Denker'ın insanı dehşete düşüren hayatını derinlemesine didiklemeye dalıyordu. Annesinin isminin etrafında özel bir efsane literatürünün oluştuğunu keşfetti. Yarattığı kötülükle, zamanının en merhametli insanlarının yaptıkları iyi işlerle tanındığından daha iyi tanınıyordu; bir de okudukça, araştırmalarında ona yardım eden kütüphaneciye anlattığı hikâyeye –yani daha sonra yazmayı umduğu bir roman için notlar aldığına– inandırıcılık katan bir deftere notlar alıyordu.

Kütüphaneye giderken Rhoda'yı genellikle Bayan For-

T.me/Cinciva

sythe'a bırakıyordu ama bazen de çocuğu yanında götürüyordu. Böyle zamanlarda, Bayan Penmark kameriyede dinlenip Denker davasıyla ilgili Bravo makalelerini okurken, Rhoda annesinin yanına değil de yakınına oturur ve kendi eğlencesi için raflardan aldığı kitaplardan birini okur ya da öğretmeniyle çok büyüleyici buldukları o tığ işine devam ederdi. Çocuğa karşı hissettiği suçlulukla karışık şefkat duygusu zamanla yok olmuştu. Artık kızına anlayışsız, soğuk bir tiksinti ile bakıyordu. Yalnız kaldıklarında nadiren konuşuyorlardı ve bu, Rhoda'ya annesiyle geçmişte kurduğu herhangi bir ilişkiden daha tatmin edici görünen bir düzendi.

Evde kaldığı günlerde, Rhoda koridorun karşısını ziyaret ederken veya oynamak için parka giderken, Bayan Penmark penceresinin kenarında uzanırdı. Çocuğa, ona göz kulak olabileceği yer olan nar ağacının altındaki bankta her zaman oturmasını tembihlemişti ve annesinin amacını anlayan, bunu hem adil hem de mantıklı –eski sevgi ve körü körüne güven tutumlarından açık ara daha mantıklı– bulan Rhoda, bir tür alaycı, onaylayan teslimiyetle itaat ediyordu.

Bazen, kütüphaneye gittiğinde ve Rhoda'nın Bayan Forsythe ile öğle yemeği yiyeceğini bildiğinde, Christine yanında öğle yemeği götürür ve bunu çardağın altındaki rustik masalardan birinde yerdi; bir keresinde, yanağında şarap rengi bir leke olan, bu izi büyük bir küçümsemeyle karşılayan ve gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeyen hırpani görünümlü, kılıksız bir kadın olan bir kütüphane asistanı, kendi öğle yemeğini yemek için bahçeye geldi. Bayan Penmark'ın karşısına oturdu ve "Sanırım daha önce kendimi tanıtmadım," dedi. "Neyse, ben Natalie Glass ve kitabınızın nasıl gittiğini merak ediyordum. İlk kitabınız, değil mi? Yazmaya başladınız mı, yoksa hâlâ araştırma aşamasında mısınız?"

"Fikri kafamda evirip çeviriyorum. Muhtemelen bir yere varmayacak. Bir şey söylemek için henüz çok erken."

T.me/Cinciva

Bayan Glass termosunun kapağını açtı, sandviçinden bir ısırık aldı ve boğuk bir sesle, "Ne hakkında?" dedi.

Christine, tıpkı Reginald Tasker ile yaptığı gibi kendi çıkmaza giren olay örgüsünü özetlerken, Bayan Glass başını salladı, sandviçini ısırdı ve dökülen kırıntıları uzattığı avucuyla yakaladı. Köşeli omuzlarını silkerek, "Eh, yazarken onu yumuşatabilirsiniz," dedi. Sonra, bir an sonra: "Peki, çocuğun babası? Karısının geçmişinin ne olduğunu biliyor mu? O da çocuktan şüpheleniyor mu?" Sonra, dilini parmak uçlarına değdirerek, "Elimizde olmayan bir şeye ihtiyacınız olursa bana söyleyin. Belki sizin için temin edebilirim," dedi.

"Baba, karısının geçmişini bilmiyor. Unutmayın, kadın da bunu nispeten geç öğrendi, evlendikten çok sonra. Baba, çocuğunda bir tuhaflık olduğunun farkında ama tedirgin olacak kadar değil."

Bayan Glass kahvesini yudumlarken ve zihninde duyduğu şeyleri sindirirken bir sessizlik oldu. Sonra aniden sordu: "Nasıl bitireceksiniz?"

"Bilmiyorum. Sonunu net olarak göremiyorum."

"O kurguyla mutlu bir son göremiyorum."

"Mutlu bir son olamaz. Hayır. Onun farkındayım."

Bayan Glass kahve fincanını ağzına götürürken durakladı, gözlerini kıstı ve sanki kütüphaneden biri adını seslenmiş gibi öne eğildi, kimsenin çağırmadığından emin olunca, "Kitabı bitirmenin tek yolu, çocuk büyüyüp *gerçekten* komşularının icabına bakmaya başlamadan önce annenin onu vurmasıdır," dedi.

"Ah, hayır!" dedi Christine çabucak. "Ah, hayır!"

Bayan Glass, onun bu hararetli tepkisine şaşırmış gibiydi. Dedi ki, "Annenin başka ne yapabileceğini anlamıyorum. Eğer bana sorarsanız, bu kadının elinde gerçekten büyük bir bela var."

T.me/Cinciva

"Ah, hayır! Çocuğuna zarar verecek hiçbir şey yapamaz. Onun karakterine uymaz. O sadece akıntıyla sürüklenen zayıf bir kadın. Karar verme yetisi yok."

"Siz yazarların dediği gibi, onun 'durumun gerektirdiğini yapmasına' izin verebilirsiniz."

"Ah, hayır. Benim kahramanım, eğer ona kahraman denebilirse, böyle bir şeyi hayatta atlatamaz. O kadar güçlü değil. Bu imkânsız."

"Ama böyle bir sonu düşündünüz, değil mi?"

"Evet," dedi Christine. "Bunu defalarca düşündüm. Ama mümkün değil."

"Sanırım haklısınız," dedi Bayan Glass. "Düşündüğümde, çocuğu öldürmek bir romanın sonu değil, daha çok başlangıcı gibi görünüyor, tabii *Rüzgâr Gibi Geçti* kadar büyük bir şey planlamıyorsanız. Kahramanınız çocuğunu öldürürse, bu suçluluk duygusuyla yaşamaya devam etmek zorunda kalırdı, kocasıyla yüzleşmesi gerekirdi ve orada her türlü karmaşaya gebe şeyler mümkündür. Binlerce yeni ayarlama yapması, yeni bir hayata başlaması gerekirdi, tabii önce polislerin öğrenip onu asmadığını varsayarsak."

Christine dedi ki, "Bilmiyorum. Bilmiyorum... Ama yakında karar versem iyi olacak. Çok geçmeden bir şeyler yapmak lazım."

Bayan Glass sandviçinin kâğıdını ve kırıntılarını topladı, boş termosu kolunun altına sıkıştırdı ve işine geri dönmek için hareketlendi, sonra duraklayarak, "Fikriniz ilgimi çekti. Eve gidince bunu düşüneceğim," dedi.

Okumaları, ev işleri, çocuğuna göz kulak olması ve kocasına düzenli olarak yazdığı uzun mektuplarıyla Bayan Penmark sonunda uyuşmuş bir kabullenme haline ulaştı. Monica iyi olup olmadığını görmek için ara sıra telefon ediyordu ve bir akşam heyecanla otelinde bir rezervasyonun iptal edildiğini

T.me/Cinciva

söyledi. Başkalarının işine karışmasının en itici özelliklerinden biri olduğunu biliyordu –Emory bunu sık sık dile getirdiğinden, bilmemesi mümkün değildi– ama Christine ve Rhoda'yı o kadar çok düşünüyordu ki, onları öyle çok özlemişti ki, onların adına rezervasyon yaptırma cüretini göstermişti. Christine'in onun bu küstahlığını affedeceğini umuyordu, ama kendisinin ve Emory'nin hatırına çaba gösteremez miydi, on günlüğüne otele gelemez miydi? Sonra, Bayan Penmark'ın kararını beklemeden devam etti. "Her şey ayarlandı. Emory yarın dükkândaki işini bitirdikten sonra saat altı gibi sizi alacak. Hadi, sevgili Christine, onunla gel! Eğer toplanmaya halin yoksa söyle, sabah arabayla gelir, valizlerinizi toparlarım."

Bayan Penmark kendisinin halledebileceğini söyledi ve ertesi gün öğleden sonra o ve Rhoda hazırdı. Oteldeki günleri çok keyifli geçti. Sabahları Rhoda ile sahilde güneşlendiler ya da ötedeki ormanda yürüyüş yaptılar. Akşamları Emory ile kanasta ya da Monica ve arkadaşlarıyla briç oynadı. Rhoda kusursuz davranıyordu, oteldeki konuklar onunla pek ilgilendiler. Gülümsedi, reverans yaptı, büyüklerine saygı gösterdi, sığ gamzesini sergiledi... Bayan Penmark ve kızı ağustosun ilk günü kasabaya döndüğünde, gerginliklerinin çoğunun onu terk ettiğini hissetti. Yeniden umut etmeye, geleceğe güvenmeye başladı.

Ertesi gün öğleden sonra, daha önce bildikleri o tanıdık rutine geri döndüklerinde, Rhoda nar ağacının altında tığ işi yapmak için parka gitti, bir süre sonra Leroy yanına geldi. Dedi ki, "Koya gitmek için annene neden yalvardığını biliyorum. O sopayı aramak için oraya gitmek istedin. Şimdi bana bir şey söyle, sadece seninle benim aramda... o sopayı buldun mu?"

Gözlerini kaldırmadan, onunla konuştuğuna dair dışarıdan hiçbir işaret vermeden, Rhoda, "Annem pencerenin

T.me/Cinciva

yanında beni izliyor. Eğer benimle konuşmak istersen, keçisakalı çalısının yanında dur. Orada seni göremez," dedi.

Leroy, kızın söylediği yere doğru ilerlerken, kıkırdayıp, "Cızzz!" diye mırıldandı. Sesi tekrarlamaya başladı, çünkü onun için sınırsız zekâ olasılıklarına sahipti; sonra ani bir aydınlanmayla, sanki zihninin arka planında hep var olan gerçeklerin nihayet önemini görmüş gibi, yanağını ovuşturdu ve "Bir ara giydiğin o ağır ayakkabılara ne oldu? Kaldırımda tık-tık-tık eden o ayakkabılardan bahsediyorum. O gün pikniğe o ayakkabıları giymiştin ama o zamandan beri onları giydiğini hiç görmedim," dedi.

"Saçmalıyorsun. Hiç öyle bir ayakkabım olmadı."

"Oldu! Yürüdüğünde tık-tık-tık diye ses çıkarıyorlardı. Nasıl ses çıkardıklarını hatırlıyorum. Çıkardıkları sesi sevmiyordum. Piknik günü sen ön patikadan aşağı inerken kendi kendime dedim ki, 'O tık-tık-tık sesini sevmiyorum ve o ayakkabıları ıslatacağım.' Hortumu o yüzden ayağına tuttum."

"Ayaklarımı acıtıyorlardı. Ben de o yüzden başkasına verdim."

"Bak ne diyeceğim sana? Sen o çocuğa sopayla vurmadın. Ona o ayakkabılarla vurdun, demirli ayakkabılarla vurdun işte. Ortada hiç sopa falan yoktu, bunu dert etmen de gerekmedi. Bu defa bildim mi?" dedi Leroy.

"Aptalın tekisin. Söyleyebileceğim tek şey bu."

"Ona sopayla vurmadın. Ayakkabınla vurdun. Ona vurmak için sopa aramana gerek yoktu. Ona vurmak için elinin altında o demir çivili ayakkabı vardı."

"Benimle konuşma artık. Aptal adam."

"Aptal olan ben değilim, sensin. O kadar aptalsın ki, ona bir sopayla vurduğunu söylediğimde ciddi olduğumu sandın ancak o zaman tek yaptığım şey sana, 'Hayır, Leroy. Ona sopayla vurmadım. Ona topuğunda demir çiviler olan ayakkabımla vurdum,' dedirtmeye çalışmaktı. İlk başta sırf seni

T.me/Cinciva

endişelendirmek için sopa dedim. Ama ona neyle vurduğunu başından beri biliyordum."

Rhoda kıpırdamadan oturdu, ağzı hafif açıktı, elleri öğrendiği ilmeği çekmeye devam ediyordu. Dedi ki, "Sen hep hikâyeler uyduruyorsun. Öldüğünde kötü bir yere gideceksin."

Leroy, biri geçip de onu görürse diye çalışkan görünme çabasıyla, keçisakalı çalısının dibine diz çöktü ve yapraklarını inceledi. Dedi ki, "Şimdi, o ayakkabılar hakkında sana başka bir şey daha anlatayım. Annenle sen o otelde sefa sürüp eğlenirken, ben sizin kapının anahtarını buldum. O anahtarı bulduğumda ne yaptım biliyor musun? Dairenize girdim ve aramaya başladım, aynen bunu yaptım! Ayakkabıları böyle buldum ve yanımda götürdüm. Şu anda onları güvenli bir yerde saklıyorum. Benden başka kimsenin bulamayacağı bir yerde. Bundan sonra bana kesinlikle iyi davranacaksın. Beni dinleyip sana ne diyorsam onu yapacaksın. Küstahlık etmeye devam edersen, o ayakkabıları polise teslim edeceğim ve onlara üzerlerinde ne arayacaklarını söyleyeceğim. 'Küçük Claude Daigle'ın kanı o ayakkabılarda var. Şimdi gidin ve onu bulun,' diyeceğim."

Rhoda küçümseyerek, "Hiç durmadan yalan söylüyorsun. Ayakkabılar sende değil. Onları yakma fırınına attım ve yaktım. Ben olsam senin gibi yalan söylemeye korkardım," dedi.

Leroy o sessiz kahkahasını attı, bir an bekledi ve sonra, "Yani o ayakkabıları yaktığını *sandığını* kastediyorsun. Şimdi, onları hiç yakmadığını söylemiyorum, ama onları istediğin gibi tamamen yakamadın," dedi.

Çocuğun gözlerinde, beklenti dolu, tuhaf bir bakış belirdi. Tığ işini yanındaki banka koydu. Adama ürpertici bir dinginlikle baktı. "Evet?" dedi. "Yani?"

"Şimdi, şunu dinle," dedi Leroy, "ve sonra hangimizin aptal olduğunu anla: Sen mi, yoksa ben mi?" Zaferle kı-

T.me/Cinciva

kırdadı ve devam etti. "Bodrumda dinleniyordum ve borudan tıkırdayarak inen bir şey duydum. Kendi kendime, 'Boruda tıkırdayan bu şey de ne? Kesinlikle topuklarında çiviler olan bir çift ayakkabıya benziyor,' dedim. Bu yüzden yakma fırınının kapısını hızla açtım ve işte karşımdaydılar, kömürlerin üzerinde, ufak ufak tütüyorlardı sadece. Ah, biraz kavrulmuşlardı, kavrulduklarını kabul ediyorum. Ama maviye dönüp kanlı yeri gösterecek kısımlar hâlâ duruyordu. Seni elektrikli sandalyeye oturtmaya yetecek kadar şey kalmıştı."

Başını geriye attı ve çocuğu göz ucuyla izlerken, zafer kazanmış bir edayla o tiz ve aptal kahkahasını patlattı.

Rhoda düşünceli düşünceli ayağa kalktı ve nilüfer havuzuna gitti, bir ayağını havuzun kenarına koyarak orada durdu ve sonra, bu kez Leroy'un doğruyu söylediğine ikna olarak, sakince, "O ayakkabıları bana geri ver!" dedi.

"Ah, hayır! Olmaz, Bayan Rhoda Penmark! O ayakkabıları benden başka kimsenin bulamayacağı bir yere sakladım. Bundan sonra daha iyi davranmanı sağlamak için o ayakkabıları saklıyorum."

Avluya çıktı. Durum onun için dayanamayacağı kadar keyifli bir hale gelmişti. Arka basamaklara oturdu, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Çocuk onu takip etti. Sabırla, "O ayakkabıları bana versen iyi olur. Onlar benim. Bana geri ver," dedi.

Leroy dedi ki, "O ayakkabıları kimseye geri vermiyorum, anladın mı?" Yüzünü ellerinin arasına alarak zevkten dört köşe nefes nefese kaldı. Sonra, çocuğun sabit, soğuk bakışlarındaki bir şey kahkahalarının sönmesine neden oldu. Tedirgin bir tavırla kendi ayakkabılarına baktı ve "O ayakkabıları saklayacağım, ta ki..." dedi. Sesi aniden kesildi. Artık küçük kızla bu oyunu oynamak istemiyordu. Yerinden kalktı ve tedirgin adımlarla uzaklaştı.

T.me/Cinciva

"O ayakkabıları geri ver. Ayakkabılarımı geri ver."

Nereye giderse gitsin isteğini tekrarlayarak onu takip etti, ardından adam döndü ve "Şimdi dinle, Rhoda, o ayakkabılar hakkında sadece şaka yapıyor ve sana takılıyordum. Yapacak işlerim var. Neden kendi işine bakıp beni rahat bırakmıyorsun?" dedi.

Daha hızlı yürüdü ama kız kolunu yakalayıp onu aniden durdurdu. "Ayakkabılarımı bana geri versen iyi olur," dedi.

Öfkeyle döndü ve "Bağırmayı kes. Herkes ne dediğini duyacak," dedi.

Çocuk dedi ki, "Ayakkabılarımı ver. Sakladığın yerden çıkar ve geri ver."

"Dinle, Rhoda! Ben kimsenin ayakkabısını falan almadım. Sana takılıyordum sadece. Birisi sana takıldığında anlamıyor musun?"

Yine parka doğru yöneldi ama çocuk ısrarla onu takip etti, yumuşak bir sesle, "Ayakkabılarımı ver. Geri ver," diyordu. Nilüfer havuzuna yaslanmış halde bıraktığı süpürgesini aldı ve acınası bir tavırla, "Neden beni rahat bırakmıyorsun? Neden beni sürekli rahatsız ediyorsun?" dedi. Ama kız onu bırakmadı. Leroy, "O çocuğu öldürdüğün konusunda ilk başta sadece şaka yapıyordum ancak şimdi bunu yaptığına inanıyorum. O çocuğu gerçekten ayakkabınla öldürdüğüne inanıyorum," diyene kadar kolunu çekiştirmeye ve isteğini tekrarlamaya devam etti. Bir kez daha uzaklaştı ve bir kez daha kız onu takip etti, ardından Leroy, sanki öfkeyle ayağını yere vuracakmış gibi tiz bir sesle, "İçeri gir ve piyano çalış! Kimsenin ayakkabısını falan almadım diyorum sana!" diye cırladı.

Apartmanın ön tarafına, kızın onu takip etmeyeceğinden emin olduğu yere gitti. Tek başına kâfur ağacının altında durup kendi kendine şaşkınlıkla, "O küçük çocuğu gerçekten öldürdü!" dedi. Sonra aniden kendi kendine dedi ki, "Artık

T.me/Cinciva

ona hayatta bulaşmam. Benimle konuşursa, cevap bile vermem." İlk başta, akşam eve gittiğinde, karısı Thelma'nın ayakkabı hikâyesini çok ilginç bulacağını düşünmüştü ama şimdi ne ona ne de başkasına bundan asla bahsetmeyeceğini biliyordu.

Çocuktan korkuyordu. Ertesi gün işe geldiğinde ondan kaçınmaya kararlıydı, neyse ki kız o sabah parka inmedi ama ara sıra yukarı baktığında, onu penceresinde gördü. Bütün sabah kızın bakışlarını ensesinde hissetti, sanki başını bir o yana bir bu yana çevirerek her hareketini takip ediyordu; bir keresinde, hızla yukarı baktığında göz göze geldiler. Küçük kızın yüzündeki o gizlenmemiş öfkenin, o soğuk, hesaplı öfkenin farkında olarak huzursuzca arkasını döndü. On ikide nilüfer havuzunun yanındaki bankta öğle yemeğini yedi, on iki buçukta her zamanki gibi kestirmek için bodrumdaki odasına gitti.

Kısa bir süre sonra, dondurmacı çanlarla süslenmiş arabasını iterek sokağa girdi ve mahallenin çocuklarına ürünlerini satmak için parkın kapısının yanında durdu. Bir kalabalık hızlıca etrafını sardı, parkta ve avluda kimsecikler kalmadı. Dondurmacıyı gören Rhoda, çubuklu dondurma almak için annesinden para istedi ve Bayan Penmark parayı ona verdi. Rhoda merdivenlere yöneldi ama sonra, sanki sonunda kararını vermiş gibi dönüp mutfağa girdi, Christine orada ne yaptığını izledi. Rhoda'nın ocağın üzerindeki kibrit kutusundan üç büyük kibrit çöpü aldığını gördü. Bir an kibritleri elinde tuttu, sanki hesap yapıyormuş gibi, üç kibritin fazla olduğuna karar verip birini kutuya geri koydu. Arka merdivenlerden yavaşça indi, çubuklu dondurmasını satın aldı ve yemek için bodrumun yanındaki basamaklara oturdu, çubuğu küçük kibar ısırıklarla yerken, Leroy'un yan odadan gelen horultularını onaylayarak dinliyordu.

Bayan Penmark, çocuğun aldığı kibritlerle ne yapmayı

T.me/Cinciva

planladığını merak ederek onu izlemek için mutfak penceresine geçmişti; merakını gidermesi uzun sürmedi çünkü Rhoda, hiçbir gözün onu izlemediğinden emin olmak için dikkatlice sağa sola bakarak, yine o masum ve sakin yüzüyle bodrum kapısına gitti. Kapıda durdu, kibriti çimento duvara sürterek yakıp avucuyla alevi korudu. Parmak uçlarında bodruma girerken bir anlığına annesinin görüş alanından çıktı. İçeri girdiğinde çabucak eğildi, Leroy'un talaş ve kâğıt yığınlarından yaptığı derme çatma yatağına yanan kibriti dokundurdu. Bodrumdan sessizce çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Rüzgâr esip oraya buraya çarpmasın diye kapıyı kapalı tutan ince sürgüyü çekti, sonra tekrar eski yerine oturdu, boşta kalan elinde hâlâ yanmış kibriti tutarak çubuklu dondurmasından bir ısırık aldı.

Her şey o kadar doğal bir ustalıkla, öyle kararlı bir istikrarla gerçekleşmişti ki, Bayan Penmark –zihninin bir kısmı kesinlikle biliyor olsa da– gözlerinin önünde yaşanan olayı kabul edemedi. Gizlendiği perdenin yanında felç geçirmiş gibi kalakaldı ve çığlık atmaya başladığı anda, bodrum kapısının diğer tarafından yankı gibi gelen Leroy'un cılız, karşılık veren çığlıklarını duydu. Kapının iki yanındaki parmaklıklı pencerelerden dumanlar yükseliyordu. Leroy tüm ağırlığıyla kapıya abandı ama sürgü bir müddet dayandı. Sonra pencerelerden birinde yüzü belirdi. Rhoda'nın dondurmasını yediğini gördü. Çaresiz, tatlı dille ikna etmeye çalışan bir sesle, "Kapıyı aç, Rhoda! Sana kızgın değilim!" dedi.

Çocuk sevimli sevimli gülüp başını iki yana salladı.

O zaman, ölümden önceki o korkunç anlarda, başına ne geldiğini tam olarak biliyordu Leroy. Tekrar çığlık attı, uzun, feryat eden bir ümitsizlik çığlığı ve "O ayakkabılar bende değil! Sadece dalga geçiyordum! O ayakkabılar hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" dedi.

Rhoda, gözleri ilgiyle yukarı doğru bakarken, narin, cim-

T.me/Cinciva

ri ısırıklarla başını ritmik bir hamleyle çubuklu dondurmasına eğdi. "Biliyorsun," dedi nazikçe. "Nerede olduklarını biliyorsun."

Leroy defalarca tüm ağırlığıyla kapıya abandı ve sonunda sürgü yerinden çıktı. Avluya koştu. Giysileri yanıp kül olmuştu ve uzun, alevli paçavralar halinde kararmış vücuduna yapışmıştı. Ayakkabı bağcıkları bile yanıyordu, saçları bile alev alevdi. "Seni ispiyonlamayacaktım! Yaptığın hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" diye haykırdı.

Rhoda'nın pembe, çevik dili dondurmasına son bir kez dokundu, ardından başını kaldırıp ellerini birbirine bastırarak, çocukluğun o çınlayan tatlı kahkahasını attı ve "Aptalsın," dedi.

Merdivenlerden kalktı, elbisesini düzeltti ve dondurmanın çubuğunu ve ambalajını merdivenlerin altındaki çöp kutusuna attı. Leroy alevler içinde nilüfer havuzuna doğru koşarken, Rhoda orada gülümseyerek ve başını sallayarak durdu, sanki onu eğlendirmek için planlanmış bir sahneyi içtenlikle onaylıyordu. Ama eli kapının tokmağındayken ürperdi ve geriye doğru sendeledi, ardından da kapıya tutunarak betona yığıldı, tutuşunu gevşetti ve orada öldü.

Bayan Penmark penceresinden uzaklaştı, kendi kendine, "Bayılmayacağım. Bu acil bir durum. Sakin kalmam gerekiyor," dedi.

Bir an uzanmak niyetiyle yatak odasına doğru gitti ama yatağına ulaşamadı. İradesi dışında dizlerinin bağı çözüldü ve kulaklarında kanın o korkunç çınlaması vardı. Bir süre bilincini kaybetti ve sonra, bunun nasıl olduğunu hiçbir zaman bilemese de, destek için korkuluklara tutunarak, deli gibi bir sesle "Rhoda! Rhoda! Rhoda!" diye bağırarak arka merdivenlerden iniyordu.

Avlu insanlarla doluydu: apartmanın kendisinden insanlar, sokağın karşısındaki komşular ve yoldan geçerken

T.me/Cinciva

bodrumdan çıkan alevleri gören yabancılar. Hemen parkın çitine gitti ve ayaklarının dibindeki ölü adama bakarak kızının yanında durdu...

Bir yerlerde birisi çığlık atıyordu ve bunun kim olabileceğini merak etti. Kendisini izleyen insanlara döndü ve kendini kaybetmiş, azarlayan bir sesle, "Lütfen çığlık atmayı kesin! Çığlık atmanın bir faydası yok!" dedi. Gözlerini kapattı ve çite yaslandı, sonra çığlık atan kişinin kendisi olduğunu anladı.

Erkekler çoktan bir kova hattı oluşturmuştu ve suyu elden ele aktarıyor ya da yanan çöpleri parça parça bodrumun betonundan avlunun betonuna sürüklüyorlardı. Sonra itfaiye araçları geldi, ardından da Leroy'un cesedini götüren ambulans... Christine parkın içindeki çimlerin üzerinde yatarken buldu kendini, biri de Leroy'un asla ulaşamadığı nilüfer havuzundan gelen suyla onun yüzünü yıkıyordu. Sokağın karşısından Bayan Kunkel başında dikiliyor ve sabırsızca, "Bağırmayı kes! Kes şunu! Kes şunu!" diyordu.

"Kendini toparlamaya çalışmalısın," dedi Bayan Forsythe.

Christine, "Gördüm! Bu sefer gördüm! Bodrumdan çıkarken onu gördüm! Kapıda öldüğünü gördüm!" dedi.

"Kendini toparlamalısın," dedi Bayan Forsythe. "Kendini toparlamak için çaba göstermelisin." Soğuk suyu bir kez daha arkadaşının yüzüne bastırdı ve devam etti. "Rhoda'yı örnek almalısın. Rhoda hiç üzgün değil. Tecrübeli küçük bir asker gibi davranıyor."

Sonra, ani bir kararlılıkla, sanki gücünün son kırıntılarını topluyormuş gibi, Christine ayağa kalktı ve Bayan Forsythe ile daha önce hiç görmediği bir adam tarafından desteklenerek kendi dairesine gitti ve yatağına boylu boyunca uzandı. Yan tarafına döndü, bu sefer kesinlikle kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Daha önce, biraz da haklı olarak, kendine mazeretler bulabilmişti ama bu kez değil. Nefesinin

T.me/Cinciva

altından, "Bu sefer ne olacağını biliyordum, ya da bilmeliydim," dedi. "Ve engel olmalıydım. Rhoda konusunda haftalar önce bir şeyler yapmalıydım. Şimdi bir an önce bir şey yapmak lazım."

Bayan Forsythe tepsilerden buz almak için mutfağa gitti, Rhoda da odaya girip annesine küçümseyerek baktı. Christine'in kulağına zar zor ulaşan bir fısıltıyla, sıradanmışçasına, "Ayakkabıları biliyordu. Beni ele verecekti," dedi.

Bayan Forsythe, Bayan Penmark için uyduruk bir buz torbası ile geri geldi ve "Kesin yine bodrumda sigara içiyordu, ki ona kaç kere içme dediler. Elinde yanan sigarayla uyuyakaldığını düşünüyorlar. Birçoğumuz bir gün böyle bir şey olacağını tahmin etmiştik. Ah, karısına ve ailesine çok üzülüyorum. Düzgün bir cenaze için karısının yeterince parası olduğundan şüpheliyim. Gerçekten çok üzücü bir kaza oldu," dedi. Pencereye gidip panjurları ayarladı; şimdi ışık duvara küçük, düzgün şeritler halinde düşüyordu ve ağaçlar hareket ettikçe desenleri değişiyor, güneş ışığının su üzerinde parıldadığı gibi bir etki yaratıyordu. Dedi ki, "Rhoda'yı kendi daireme götüreceğim ki seni rahatsız etmesin. Eğer yapabilirsen biraz uyu. Güzel bir uykudan sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Ama bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın, yoksa hasta olacaksın. Her şeyi bana bırak. Sadece uyu."

Bir süre sonra, uzun zamandır uyumadığı kadar derin, rüyasız bir uykuya daldı; uyandığında, kendi çapında, az önceki çılgınlığından daha korkutucu olan hissiz bir sakinlik hissetti. Sanki sonunda onu yok eden kasırganın rüzgârsız merkezine ulaşmış gibiydi... Sakince yüzünü yıkadı, saçlarını taradı, yeni bir ruj sürdü ve çocuğunu çağırdı.

O öğleden sonra ilerleyen saatlerde telefon çaldı. Arayan Bayan Breedlove'dı. Yangını ve Leroy'un ölümünü duymuştu ve olanları ilk ağızdan öğrenmek istiyordu. Christine bildiklerini anlattı, apartmanda hasar yoktu, bodrumun

T.me/Cinciva

kendisinde de çok az hasar vardı, Leroy'un elinde yanan bir sigarayla uyuyakaldığı düşünülüyordu. Monica ciddi bir sesle, "Olayı bu kadar makul karşılamana sevindim. Açıkçası, yine üzülüp sinirlerinin bozulmasından korkuyordum. Aslında nasıl olduğunu görmek için aradım. Üzülsen de seni suçlamazdım, canım. Sonuçta, bu çok korkunç bir trajedi," dedi. Sonra, bu durum için düşündüğü o küçük anekdotunu tekrarlayarak, ilk kez güldü ve telefonunu kapattı.

Karanlık çöktüğünde, Bayan Penmark bir taksi çağırdı ve Leroy'un General Jackson Sokağı'ndaki evine gitti. Ev insanlarla doluydu, Bayan Penmark sadece kapıya kadar gitti, içeri girmeye cesaret edemedi. Çağrılan dul kadın, ziyaretçisinin kim olduğunu görmek için dışarı çıktı ve verandanın yanındaki çiçek açmış gülhatmi ağacının altında onunla oturdu. Christine kendini tanıttı ve "Ona istediğiniz gibi bir cenaze töreni düzenlemenizi istiyorum. Masrafları dert etmeyin. Tüm faturaları ben halledeceğim," dedi. Thelma ona şaşkınlık içinde baktı ve Christine devam etti. "Kim olduğumu biliyorsunuz. Cenaze levazımatçısına ve diğerlerine bana telefon etmelerini söyleyin. Sana söylediklerimi onlara da söyleyeceğim." Sonra, ayağa kalkarak kendisini bekleyen taksiye gitti.

Ertesi sabah, *Büyük Amerikan Suçluları* serisinin annesine adanmış cildini okumak için saplantılı bir arzuyla uyandı. Arabayla kütüphaneye gitti, kitabı çıkardı ve onunla dairesine döndü. Penceresinin yanındaki sedire oturup zaten bildiği şeyleri tekrar okudu, ama bu kez daha ayrıntılı olarak.

August Denker, karısının onun için kazandığı mülke adımını attığı anda değişti ve o sorgulamayan, her şeye tamam diyen, iyi huylu koca olmaktan çıktı. Aniden önemli bir adam havasına büründü, başkalarına emirler yağdırmaya başladı; Bayan Denker'ın açısından en kötüsü de, mülkü büyütmek için yaptığı mantıksız planlarıyla malikâneyi çarçur

T.me/Cinciva

etmeye kararlı görünüyordu. Aslında onu bu kadar çabuk ortadan kaldırmayı planlamamıştı, ama hayatının eserinin tehdit altında olduğunu görünce, ilk kez büyük planının o kurnaz muhafazakârlığından dışarı çıkarak adamı arsenikli ayranla zehirledi.

Planı artık en ince ayrıntısına kadar tıkır tıkır işlemişti, genç kızlık hayalleri tamamen gerçekleşmişti, sonunda Denker serveti onundu. Emeğinin meyvelerinin tadını çıkarmak, o matemli ama cesur dul rolünü oynamak için arkasına yaslandı. Yaptıklarından hiç pişmanlık duyduğu veya eylemlerini vicdan azabıyla düşündüğü şüpheliydi. Muhtemelen kendisini bir suçlu olarak değil, alışılmadık bir ticaret kolunda faaliyet gösteren, ileri görüşlülüğü ve becerisi onu kendisinden daha az yetenekli olanların üzerine çıkaran, kurnaz küçük bir iş kadını olarak görüyordu...

Ancak düzenli evinde bu kadar halinden memnun bir vaziyette keyif çatarken bile, bataklığın kenarında ilk av köpeğinin ilk uluması duyuldu çünkü sessiz ve şüpheci olan Kuzen Ada Gustafson, kırsalda dolaşmaya ve şüphelerini yüksek sesle dile getirmeye başladı: "August, doktorun söylediği gibi zatürreden ölmedi ve kimse bana aksini söyleyemez. Su götürür yanı yok ki, Kuzen Bessie, August'un ayranına bir şey kattı!... Ve Büyükbaba Denker'ın o şekilde ölmesi, öyle fücceten falan da kulağa gerçekten tuhaf geliyor. O ihtiyar, boğa kadar güçlüydü... Hem, bir de memlekette Bessie küçük bir kızken onun hakkında anlattıkları o hikâyeler de geldi kulağıma. Kuzen Bessie onlarla *ilgilenmeye* başladıktan sonra insanların sapır sapır dökülmesi de bir tuhaf yani."

Başta komşular yaşlı kadını eğlenerek ve inanmayarak dinlediler, derken bir öğleden sonra Ada şerife gidip hikâyesini anlattı. "August'u mezardan çıkaralım!" dedi. "August'u çıkaralım ve görelim!"

Sonra yetkililer August Denker'ın cesedini mezardan çı-

T.me/Cinciva

karmak için izin istedi ve Bessie iki gözü iki çeşme ağlayarak kocasının Kuzen Ada'nın kininin hedefi olmasına izin vermeyi reddettiğinde, yetkililer bir mahkeme kararı alıp cesedi her halükârda çıkardılar; belki de hayatında ilk kez, Bayan Denker temelsiz, mantıksız bir paniğe kapıldı. O güne kadar onu yarı yolda bırakmayan sağduyusunu tamamen kaybetti. Kendisini korumak için o kadar aptalca bir plan yaptı ki inanılır gibi değildi: Herkese August'un ve Büyükbaba Denker'ın zehirlendiklerini, ama bunu yapanın kendisi olmadığını söyledi. Bu suçları ve muhtemelen başka suçları da Kuzen Ada'nın işlediğini söyledi. İlk andan itibaren ondan şüphelenmişti ama kendi hayatından ve çocuklarının hayatından korktuğu için susmuştu. Kuzen Ada defalarca onu ve çocukları öldürmekle ve evi de yakmakla tehdit etmişti. Eğer kendisine ya da çocuklara bir şey olursa, onlara Kuzen Ada hakkında söylediklerini hatırlamalarını ve ileride ona karşı tanıklık etmelerini istiyordu...

O gece Ada Gustafson'ı ve en küçüğü Christine hariç kendi çocuklarının hepsini öldürdü. Görünüşe göre, önce baltasının keskin olmayan tarafıyla Yaşlı Ada'yı bayıltmış, ardından bir satırla yaşlı kadının kafasını kesmişti. Bunlar tamamlandığında, yaşlı kadına kendi kıyafetlerini giydirmiş, hatta Ada'nın parmağına kendi alyansını takmıştı. Kaçmak için kendisi de kocasının kıyafetlerinden giydi ve kapısından son kez çıkarken burayı ateşe verdi. Bu umut boşa çıkmış olsa da, yetkililerin yaşlı kadının cesedini kendisininki sanmalarını, suçu Ada Gustafson'ın işlediğini, başından beri katilin o olduğunu varsaymalarını ummuştu.

Yaşlı Ada'nın kafasını bir gazete paketine sarmıştı ve bohçayı yanına alarak yanan çiftlik evinden kaçtı ancak kılığı kimseyi yanıltmadı. Ertesi sabah Kansas City Union İstasyonu'nun bekleme salonunda otururken onu yakaladılar. Yuvarlak paket kucağında duruyordu ve polis ipi kesip açtı-

T.me/Cinciva

ğında, Bayan Gustafson'ın kafası koltuktan düşüp bekleme salonunun karo zemininin ortasına kadar yuvarlandı.

En küçük çocuğun nasıl kurtulduğu bir muammaydı. Ada Gustafson'ın Christine'i diğerlerinden daha çok sevdiği ve olabileceklerden korktuğu için o gece onu komşu çiftliğe gönderdiğine dair hâlâ ara sıra ortaya çıkan bir hikâye vardı fakat bu hikâyeyi destekleyecek hiçbir gerçek yoktu. Richard Bravo, annenin Christine'i olanları anlayamayacak veya daha sonra aleyhinde tanıklık edemeyecek kadar küçük olduğunu düşündüğü için bağışladığı fikrindeydi. Alice Olcott Flowers ise Bessie Denker'ın, kendi türüne özgü narsisist bir kibirle, peşindekileri atlatıp kaçışını başarıyla tamamlamayı beklediğine inanıyordu. Muhtemelen başka bir yerde hayata yeniden başlamak isteyecekti ve tıpkı başka herhangi bir mal varlığını korur gibi, Christine'i de o gelecek için saklamıştı. Sonuçta çocuk, daha sonra işletme sermayesi için nakde çevrilebilecek, sigortalanabilir bir maldı...

Bayan Penmark gözlerini kapattı ve şöyle dedi: "Hayır. Öyle olmadı. Hepsi yanılıyor... Sonny'ye baltayla vurduğunda uyumuyordum, bunu yaptığını gördüm ve koşarak dışarı çıkıp ahırın arkasındaki otların arasına saklandım. Karanlıktı orası, beni bulamadı. Herkesi öldürdükten sonra beni aramaya geldi. Bana seslendi de seslendi. Ortaya çıkarsam bana zarar vermeyeceğini söyledi. Ama diğerlerini öldürürken pencereden izlemiştim ve ona cevap vermedim."

T.me/Cinciva

ON İKİ

Bayan Penmark, kahvaltıdan hemen sonra kendisini ve çocuğu giydirip kırsalda amaçsızca dolaşma alışkanlığı edindi. Ana kız bu gezilerde nadiren konuşuyorlardı, sanki artık birbirlerini o kadar iyi anlıyorlardı ki iletişim kurmaya gerek kalmıyordu. Bazen, araba kullanmak istemediği zamanlarda, Bayan Penmark ve Rhoda varış noktası belli olmayan otobüs yolculukları yapıyorlardı. Onları ayrı koltuklarda otururken gören biri, çocuk bir sonraki yapacakları şeyi ona bildirecek işareti bekler gibi ara sıra başını çevirip annesine bakmasa, birlikte olduklarını düşünmezdi.

Kasabanın merkezinde, açelya çalıları, kamelyalar ve her daim yeşil meşe ağaçlarıyla dolu bir meydan vardı. Tepesinden dökülen suyu yakalamak, bir an tutmak ve sonunda aşağıdaki dairesel hendeğe aktarmak için altında dört kademeli haznesi olan demirden büyük bir çeşme vardı. Orada hep bir esinti olurdu ve böyle halka açık bir yerde yabancılardan başka kimseyle karşılaşmayacaklarını bilerek, bazen çocuğu bu meydana götürüyordu. Demir banklara oturuyorlar, Christine boş boş etrafına bakarken, Rhoda ayrı bir bankta tığ işine devam ediyordu.

Park, gidecek başka yeri olmayan, köksüz yabancılar için bir sığınaktı ama bir öğleden sonra Christine başını kaldırdı ve Bayan Octavia Fern'ün yaklaştığını gördü. Yaşlı kadın tereddütle durdu, sonra hâlâ tam emin değilmiş gibi başını salladı. Dedi ki, "Siz Christine Penmark'sınız, değil mi?"

"Evet. Evet, elbette, Bayan Fern."

T.me/Cinciva

"Öyle olmanız gerektiğini düşündüm ama birden emin olamadım. Sonra yolun karşısında oturan Rhoda'yı gördüm ve tabii ki anladım."

Christine kibarca gülümsedi ama ne cevap verdi ne de yaşlı kadından oturmasını istedi.

"Benedict'te geçirdiğimiz sabahı çok iyi, büyük bir keyifle hatırlıyorum," dedi Bayan Fern bir süre sonra. "Gerçekten güzel bir gündü. Zakkumlar kolayca köklendi ve geçen gün ikisini arka bahçemize diktim."

Bayan Penmark, duyduğunu belli eden bir hareketle başını salladı ve Bayan Fern devam etti. "Beni ziyaret etmeye zaman bulacağınızı ummuştum ama bu günlerde ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum." Yine durakladı, sanki bir yabancıya hitap ediyormuş gibi, sanki başkalarının özel alanına beceriksizce girmiş gibi, sanki parktaki varlığı başkalarına ait bir şeymiş gibi, sanki parktaki varlığı açıklanması ve affedilmesi gereken bir şeymiş gibi hissetti. Aceleyle, "Meydandan nadiren geçerim ancak Burgess beni caddenin aşağısında bekliyor, burası da kestirmeydi," dedi.

Uzaklaştı, Rhoda'yla göz göze geldi ve el salladı ama çocuk sakin bir ilgisizlikle kadını görmezden geldi. Bayan Fern, sanki bir sonraki adımda ne yapacağına, tekrar nasıl hareket edeceğine karar verememiş gibi belirsizlik içinde durdu. Bayan Penmark'ın yanındaki banka oturacakmış gibi bir izlenim verdi; sonrasında ise sanki hareket düşünüldüğü anda dürtü iptal edilmiş gibi, sanki bir yabancıya verecek kartvizit arıyormuş gibi çantasını gereksiz yere karıştırdı ve "En kısa zamanda görüşmeliyiz... Ama Burgess'ı bekletmemeliyim. Bekletilmeye hiç gelemez," dedi.

Bir ikindi vakti, Rhoda ile meydandan döndükten sonra, Bayan Penmark'ın kapı zili çaldı ve kadın açmaya gitti. Koridorda Hortense Daigle'ı buldu. Bayan Daigle salona girdi,

T.me/Cinciva

Christine'i kucakladı ve "Uzun zamandır ziyaretine gelmek istiyordum ancak yas tutuyordum. Ama bu sabah Bay Daigle'a, 'Christine benim hakkımda ne düşünüyor acaba? Bugün mutlaka onu görmeye gitmeliyim,' dedim," dedi.

Biraz sarhoştu ve Bayan Penmark ona bir sandalye gösterdi. Oturdu ve pencerenin yanında kitap okuyan Rhoda'yı görünce dedi ki, "Demek küçük kızın bu? Adın ne senin? Claude senden ne çok söz ederdi, hem de övgüyle. Eminim en sevdiği arkadaşlarından biriydin. Okuldaki en zeki öğrencilerden biri olduğunu söylemişti."

"Adım Rhoda Penmark."

"Gel, bir bakayım sana, Rhoda... Hortense teyzene kocaman bir öpücük vermeye ne dersin? Claude kaza geçirdiğinde yanındaydın, değil mi canım? Sen güzel yazı madalyasını kazanacağından çok emin olan ve bunun için çok çalışan o küçük kızsın. Ama sonunda kazanamadın, değil mi tatlım? Madalyayı Claude kazandı, değil mi? Şimdi bana şunu söyle, sence o madalyayı hak ederek mi kazandı, yoksa hile mi yaptı? O öldüğüne göre, bu tür şeyler çok önemli. Bayan Octavia Fern'ü defalarca kez aradım ama beni sadece başından savıyor. O..."

Christine çocuğunu ziyaretçinin sıcak, nemli kollarından çekip kurtararak, "Hadi, Bayan Forsythe'ı ziyaret etme vaktin geldi. Seni görmek için sabırsızlanıyor. Geç kalırsan üzülür," dedi.

Bayan Daigle sandalyesinde dikleşti. "Git, tabii ki. Seni sosyal görevlerinden alıkoymamalıyım. Kocam bile bana sıkıcı olduğumu söylüyor. Siz de söyleyin, bana karşı dürüst olabilirsiniz."

Rhoda kadına keyifli ve kurnaz bir bakış attı, kâküllerini düzeltti ve kapıdan çıktı. Bayan Daigle dedi ki, "Evde içecek bir şey var mı? Herhangi bir şey. Seçici değilim. Viski ve su tercih ederim ama başka bir şey de olur." Bayan Penmark

T.me/Cinciva

mutfağa gitti ve buz küplerini çıkarmaya başladı. Tepsiye bir şişe viskiyle bir bardak koydu, onu mutfağa kadar takip eden Hortense, "Bana eşlik etmeyecek misin, Christine? Bay Daigle'ın arkadaşı yaşlı bir beyefendinin bir çeşit kalp rahatsızlığı var, bir de biliyor musun, doktor ona günde üç kadeh içmesini söylemiş. Damarları gevşetmesi gerekiyormuş. Ancak bu yaşlı beyefendi katı bir içki yasağı yanlısıymış ve hayır, bunu yapmayacağını söylemiş," dedi.

Sendeledi, dengesini kaybetti ve duvara çarptı. Dedi ki, "Sanki günde üç kadeh içmek herhangi bir dertmiş gibi. Günde üç kadeh içmek benim dert diyeceğim şey değil. Dert demişken, küçük oğlu boğulsaydı ve sonra kazıklara çarpsaydı ne yapardı acaba? Şimdi, sen aynı fikirde olmayabilirsin ama benim dert diyeceğim şey budur, günde üç kadeh viski içmek zorunda olmak değil." Saçlarını yukarı iterek yüksek sesle güldü ve "Bay Daigle bana bunu anlattığında, gülmekten karnıma ağrılar girdi," diye ekledi.

Christine tepsiye bir kâse buz koydu ve salona getirdi. Bayan Daigle sek viskiden bir yudum içti, bir yudum da su içti ve devam etti. "Buraya Rhoda ile sohbet etmeye gelmiştim ancak tabii ki onun tüm bu sosyal yükümlülükleri olduğunu bilmiyordum. Diğer küçük kızlar gibi evde kalıp annesine yardım eden, akşam yemeğinden önce komşu ziyaretine gitmeyen bir kız olduğunu sanıyordum. Rhoda'nın sosyal hayatına müdahale ettiğim için özür dilerim. Umarım beni affedersin, Christine. En içten özürlerimi sunuyorum. Rhoda geri döndüğünde ondan da özür dileyeceğim."

"Rahat mısın?" diye sordu Bayan Penmark. "Vantilatörü biraz daha sana doğru çevireyim mi?"

"Claude'un ölümü ile ilgili pek çok kişiyle konuştum. Rhoda'yla da konuşmak istedim. Bunda bir kötülük yok, değil mi? Söylemediği bir şeyler olmalı, belki önemsiz bulduğu ve unuttuğu bir şey. Ama Claude ile ilgili her şey benim için

T.me/Cinciva

önemli. Onu en ufak bir şekilde etkilemek gibi bir niyetim yoktu, emin olabilirsin. Sadece kucağımda sallayıp ona birkaç basit soru soracaktım."

"Belki başka bir zaman daha iyi olur."

"Ben şu kadarcık bile sarhoş değilim. Lütfen benimle küçümser bir edayla konuşmayın, Bayan Penmark. Zaten yeterince şey yaşadım... Sizinle aynı fikirde olmama küstahlığını gösterdiğim için beni affedin ama Rhoda başkalarına anlattığından daha fazlasını biliyor. O bekçiyle konuştuğumu hatırlayın. Uzun, ilginç bir konuşmaydı ve Claude kazıkların arasında bulunmadan hemen önce Rhoda'yı iskelede gördüğünü söyledi. Kızın bilip de anlatmadığı bir şey var, eminim."

Telefon çaldı ve Christine cevap verdi. Bay Daigle'ın endişeli sesini duydu. Karısının orada olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Onu bulmaya çalışarak tüm kasabayı aramıştı. Bayan Penmark orada olduğunu söyledi ve adam hemen gelip onu alacağına söz verdi. Konuşmayı duyan Bayan Daigle, "Ona içki içip kendimi rezil ettiğimi söyledin mi? Devriye arabasını çağırmasını da söyledin mi, sevgili Christine?" dedi.

"Ne dediğimi duydun. Sadece burada olduğunu söyledim."

"*Dışından* öyle dedin, evet. Ama aklından ne geçiyordu? 'Bu baş belasından nasıl kurtulabilirim?' diye düşünüyordun. Aslında aklından geçen buydu... Bilgin olsun, sana bir şey söyleyeyim. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Anladın mı? Böyle yukardan bakarak, herkesten üstünmüşsün gibi davranarak kim olduğunu sanıyorsun, bilmiyorum. Yapmacık tatlı dilinle başkalarını kandırabilirsin ama bana göre sen o çocuk kitabındaki 'Ned'* gibisin."

* Ned & Nancy isimli çocuk kitabı serisindeki, sorun çıkaran, yaramaz erkek çocuğuna gönderme yapıyor. (ç.n.)

T.me/Cinciva

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, belki de bir daha evime gelmesen iyi olur."

"Bir milyon dolar verseler bile bir daha buraya gelmem. Rhoda'nın sosyal hayatını bilseydim, bu defa da gelmezdim. Senin gibi bir eli yağda bir eli balda büyümedim. Adamın dediği gibi, ben hayatın sillesini yiyerek büyüdüm." Kendine bir içki daha koydu, tek dikişte içti ve devam etti. "Kendini önemli sanıyorsun, değil mi? Etrafta gezinip insanlara *iyi davranıyorsun*. Claude'un öldürüldüğü gece kimse senden benim evime gelmeni istemedi. İkinci kez gelmeni de isteyen olmadı. O zamandan beri o ikinci kez neden geldiğini merak edip durdum. Aklında bir şey vardı ama ne olduğunu söylemedin. Bay Daigle'a da söyledim bunu ama o aklımı kaçırdığımı söyledi."

Ayağa kalktı ve sandalyesinin yanında sallanarak durdu, işaretparmağını koltuğun döşemesine bastırarak dengesini sağlamaya çalışıyordu. "Bay Daigle'ı beklemeyeceğim," dedi. "Kendi başıma eve gideceğim. İstenmediğim yerde durmam ve insanların tüm bu sosyal yükümlülüklerinin olduğu bir yerde istenmediğimin farkındayım, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Lütfen oturun, Bayan Daigle. Kocanız hemen çıkacağını söyledi. Her an gelebilir."

"Bay Daigle'a, 'Bırak gelsin ve istediği kadar burnunu soksun,' dedim. 'İyilik yapmak mı istiyormuş, yapsın, eğer işine geliyorsa. Christine'in hayatı yolunda gidiyor,' dedim. 'Şanslı olan o.'"

"Kendimi şanslı biri olarak görmüyorum. Lütfen bana inanın."

Bayan Daigle, "Bunu dile getirdiğim için kusura bakma, çünkü kişisel yorumların hoş karşılanmadığını biliyorum, ama hiç iyi görünmüyorsun. Nasıl desem... yani, hasta ve *pasaklı* bir halin var, bilmem anlatabiliyor muyum. Nakit sıkıntın

T.me/Cinciva

varsa, bana gel ve sana ücretsiz bir güzellik bakımı yapayım. Bu hafta içinde beni ara da buluşalım. Arkadaşlarımdan para almam. Sana bedava," dedi.

Kapı zili tekrar çaldı ve bu sefer gelen Dwight Daigle'dı. "Hadi Hortense. Eve gitme zamanı," dedi.

Hortense bağıra bağıra ağladı. Bayan Penmark'ın yanına geldi ve ona sarıldı, başını omzuna yasladı. "Bir şey biliyorsun! Bir şey biliyorsun ve bana söylemiyorsun!" dedi.

Bayan Penmark kütüphaneye bir daha gitmeyeceğini, annesi hakkında öğreneceği pek bir şey kalmadığını söyledi fakat ertesi sabah Bayan Denker'ın elektrikli sandalyede infazının ayrıntılarını öğrenme isteğiyle uyandı. Bu kez bahçeye ve çardağa dönmedi, araştırma görevlileri için ayrılmış küçük odalardan birine girdi ve hakkında bilgi edinmek istediği dönemi kapsayan günlük gazeteleri çıkardı. Sonraki birkaç saat boyunca hiç durmadan okudu... Annesinin sandalyedeki ölümü, her yerde manşetlere taşınan büyük bir sansasyon yaratmıştı. Annesinin ölüm ânının bir fotoğrafı vardı. Bir muhabir, kamerayı içeri gizlice sokmuş, bir yolunu bulup bir düğmenin arkasına saklamıştı ve elektrik akımı Bessie Denker'a çarpıp onu kayışlara doğru savurduğu anda, fotoğraf çekilmişti.

Fotoğrafı büyük bir dikkatle inceledi. Her şey gözlerinin önündeydi: annesinin yüzünü örten siyah maske; kayışlarla bileklerinden bağlanmış, hareketle bulanıklaşmış titreyen eller; yırtıcı bir kuşun pençeleri gibi ayrılmış parmaklar; yine kayışlarla bağlanmış ve akımın gücü altında dışarı doğru şişen kalın, ölü gibi beyaz, tüysüz bacaklar...

Fotoğraf gözlerinin önünde, uzun bir süre oturdu... Rhoda'nın sonunun ne olacağını merak etmesi aptalcaydı. Artık biliyordu, çünkü bir şey yapılmadığı sürece Rhoda, zaman ve koşullar için gerekli payı bırakarak, büyükannesinin ap-

T.me/Cinciva

talca yaşamını tekrarlayacaktı. Rhoda gerçekten çok zekiydi, uzun bir süre kaçmayı başaracaktı ama sonunda yakalanacak ve yok edilecekti... Ve yakalanana kadarki o zaman diliminde, dokunduğu her şeyi mahvedecekti, onun hayatı da, büyük bir tantana ve duygu seli içinde son bulacaktı; gaz odasında, bir halatın ucunda ya da akım ona çarpıp kanında hızla ilerlerken öne doğru atılarak. O anda, kızının sonunun fotoğrafını açıkça gördü, elleriyle yüzünü kapatarak arkasını döndü ve "Tanrı bize merhamet etsin!" diye mırıldandı.

Artık okumak hatta annesi hakkında düşünmek bile istemiyordu, eski gazeteleri sorumlularına iade etti. Ayrılmaya hazırlık olarak eşyalarını topladı ama Bayan Glass odaya geldi ve "Kitabınız hakkında düşünüyordum, özellikle de sonunu. Bir karara vardınız mı?" dedi.

"Evet, sanırım."

Bayan Glass mütevazı bir tavırla gülümsedi ve bir itirafta bulunması gerektiğini, sunacak bir özrü olduğunu söyledi. Şimdi üzerinde düşününce *yapmaması* gerektiğini açıkça gördüğü bir şey yapmıştı. Yazarların hikâyelerinin konularını ne kadar kıskançlıkla korumaları gerektiğini biliyordu, ama Bayan Penmark'ın durumu o kadar ilgisini çekmişti ki bunu başkalarına da anlatmıştı. Şöyle olmuştu: Birlikte yaşadığı kız kardeşi edebiyatla çok ilgiliydi ve her hafta yazın alanındaki eğilimleri düşünmek için bir araya gelen, ikisinin de üyesi olduğu küçük bir grup vardı. Şimdi, bu son toplantıda, ortaya atılan bir noktayı örneklendirdiği için Bayan Penmark'ın konusunu özetlemişti. Orada bulunan hiç kimsenin onu kendilerininmiş gibi kullanacak kadar sahtekâr olmayacağından emin olmasına rağmen, şüphesiz bir patavatsızlıktı.

Her halükârda, uzun lafın kısası, yazarın romanı için bir son bulmakta zorlandığından bahsetmişti ve grup olası her çözümü tartışmıştı. Gerçekten, gerçek bir davayı tartışan bir

T.me/Cinciva

jüri gibi olmuştu. Psikiyatrik tedavi, ıslahevi veya geleceğe körü körüne inanç olasılıklarını tartışmışlardı ve sonunda bir oylama yapmışlardı. Kitabı bitirmenin tek olası yolunun annenin sırrını saklaması, çocuğu öldürmesi ve sonra intihar etmesi olduğuna oybirliğiyle karar verilmişti.

Şöyle bitirdi: "Bana anlattıklarınızı tekrarlayarak umarım patavatsızlık etmemişimdir ancak gizli kalması gerektiğini söylememiştiniz."

"Hiç önemli değil. O son benim de aklıma gelmişti. Belki de yazmam gereken son budur."

O gece Bayan Penmark el yazısıyla aşağıdaki vasiyetnameyi kaleme aldı:

Ölümüm halinde, mücevherlerimi ve 1912 tarihli Utrillo tablosunu, sonsuz sevgimin bir hatırası olarak arkadaşım Monica W. Breedlove'a bırakıyorum. Diğer tüm erkeklerden uzak durarak sevdiğim kocam Kenneth Penmark'a, bir zamanlar bana verdiği Modigliani tablosunu, onun için daha değerli bir alıcı bulması, yapabiliyorsa beni affetmesi ve yeniden evlenmesi yönündeki içten dileğimle geri veriyorum. Banka bakiyelerimi, hisse senetlerimi, tahvillerimi ve ölümümde sahip olduğum diğer tüm malları, 572 General Jackson Sokağı'nda yaşayan Leroy Jessup'un dul eşi Thelma Jessup'a bırakıyorum.

Vasiyetnameye 3 Ağustos 1952 tarihini attı, imzaladı ve masasının kilitli tuttuğu çekmecesine koydu, kendi kendine, "Kefaret olarak yapabileceğim tek şey bu," dedi.

Vasiyeti bitirdiğinde, uzun süre oturup düşündü. Artık ne yapacağını biliyordu, onu bu kadar uzun süre parçalayan o çatışmalar sonunda dinmişti. Geriye sadece bunu olabildiğince mantıklı, olabildiğince basit yapmak kalmıştı. Bir zamanlar aile bütçesini denkleştirmeye gösterdiği aynı duygusuz ilgiyle hamlelerini enine boyuna düşünerek evin içinde dolaştı.

T.me/Cinciva

Her şey sakinlik içinde ve sağduyuyla yapılmalıydı, her ayrıntı önceden ayarlanmalıydı... Kendi durumu çok da önemli değildi ama Rhoda acı çekmemeliydi ve korkmamalıydı, kendisini neyin beklediğinin farkında bile olmamalıydı...

Masasının çekmecesinin kilidini açtı ve kocasına yazdığı o yalvarışlarla dolu, hastalıklı mektuplarından birkaç bölüm okudu, mektupları şöminede yaktı, külleri kürekle toplayıp lavabodan akıttı. Evraklarını düzenli düzenli gözden geçirdi, Rhoda büyüdüğünde ve onların kıymetini bilecek yaşa geldiğinde eğlenir ya da ders çıkarır diye saklamayı düşündüğü eski mektupları ve fotoğrafları yırttı; geçmişini elinden geldiğince sildikten sonra bir sigara içip yatağa gitti, zihni yeniden huzur bulmuştu. Dinç ve dingin uyandı ve tuvalet masasındaki el aynasına bakarken başına gelenleri düşünüp dehşete kapıldı.

O sabah çocuğu Bayan Forsythe'a bıraktı –nasılsa Bessie Denker'ın eseri çok yakında ortadan kaldırılacaktı, artık pek bir önemi kalmamıştı– ve meydanın yakınındaki güzellik salonuna gitti. Saç kurutma makinesinin altında, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle otururken, son planlarını yaptı ve kızıyla kendisinin ölüm tarihlerini kesinleştirdi. Eve döndüğünde posta kutusunda kocasından gelen bir mektup vardı, bunun onunla son teması olacağını bilerek mektubu defalarca okudu. Her şey yolunda gidiyor, diyordu Kenneth. Ağustos ortasında eve dönmeyi umuyordu. Karısını ve çocuğunu çok özlemişti, onları tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Bir daha uzun süre onlardan ayrılmak zorunda kalmamayı umuyordu. Christine'e sonsuz sevgisini gönderiyordu.

Kocasının fotoğrafını aldı, ışığa tuttu ve uzun uzun baktı. "Ne *hoş* bir söz!" dedi tatlı, mesafeli bir sesle. "Ne kadar *hoş* bir söz!" Kendi dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve sonra yüzeysel bir pişmanlıkla iç çekerek plan yapmaya devam etti.

T.me/Cinciva

Çocuğa ne fiziksel bir şiddet uygulayabileceğini ne de onun canını yakabileceğini en başından beri biliyordu. O zaman yapılacak en mantıklı şey, Bayan Breedlove ve doktorun kendi rahatsızlığı için yazdığı ama acil bir durumda işe yarayacaklarını sezmiş gibi hiç kullanmadığı uyku haplarını çocuğa vermek olacaktı. Ancak onları verme niyetinden şüphelendirmeden Rhoda'ya hapları yutturmak kolay değildi, çünkü Rhoda, hayvanların sahip olduğu tehlikeden kaçınmaya yönelik o ilkel içgüdüye, kurulan tuzağın kokusunu alıp kaçma yeteneğine sahipti.

Christine, çocuğun kuşku ya da kaygı duymadan ölüm iksirini içmesini sağlamak için birkaç plan düşündü ama hepsini eledi; sonunda, planına normal bir inandırıcılık katmak adına küçük kızı muayene için doktora götürdü. Çocuğun iştahı iyi değildi, son zamanlarda halsiz ve solgun görünüyordu, kızında bir sorun olup olmadığını merak ediyordu. Doktor küçük kızı muayene etti ve daha sonra Bayan Penmark'la baş başa kaldığında, kızının gayet sağlıklı olduğunu söyledi.

Christine eve dönüş yolunda, "Doktor vitamine ihtiyacın olduğunu düşünüyor. Burada durup onları alacağız," dedi.

Çocuğun yanında tabletleri satın aldı. Daha sonra, tabletleri kutusundan çıkarıp yerine uyku haplarını koydu. O gece Rhoda yataktayken, "Sanırım tabletleri şimdi alabilirsin. Bunun için en uygun zaman bu," dedi.

Ancak Rhoda, annesinin avucuna saydığı tabletlerin miktarını görünce, "Hepsini *birden* yutmayacağım, değil mi?" dedi.

"Doktora bunu sordum. Benim de bir fikrim yoktu. Genellikle yemeklerden sonra teker teker alındığını söyledi ama senin durumun biraz farklı olduğu için hepsini birden almanın daha iyi olacağını düşündü."

"Şişeyi görelim anne," dedi Rhoda.

Bayan Penmark şişeyi uzattı ve çocuk onu inceleyip, eti-

T.me/Cinciva

ketini okuyup annesinin elindeki hapların şişede kalanlarla aynı olduğunu doğruladıktan sonra, "Pekâlâ, tamam anne," dedi ve hapların ilkini aldı.

Her haptan sonra bir yudum su içti ve Christine, "Bunlar her şeyi değiştirecek. Senin için her şeyi çözecekler... Hepsini yut. Az kaldı. Hepsini yutmaya çalış," dedi.

Sonra, çocuk son uyku hapını da yuttuğunda, Christine yanına oturdu. "Sana kitap okumamı ister misin?" diye sordu.

Çocuk başını salladı. *Beş Küçük Kardeş*'in ortasındaydı ve annesi, doğru yeri bularak yumuşak bir sesle okudu. Çocuğun hiç uyumayacağını düşündü, o sahte sakinliğini daha ne kadar sürdürebileceğini merak etti; sonra, uzun bir süre sonra, çocuğun gözleri kaçınılmaz olarak kapandı.

Kızının yanında uzun bir müddet oturdu, yumuşak, sakin soluk alışverişlerini izleyerek, çocuğun ne kadar masum göründüğünü, içindeki o karanlık, korkunç dürtülerden ne kadar uzak olduğunu düşündü, sonra birdenbire tüm bunların doğru olmadığını, çocuğun yaptıklarının yalnızca kendi hayal gücünde var olabileceğini hissetti ama kendini sertçe toparladı ve "Bunlar hayal değil. Hepsi gerçek," dedi.

Kocasının fotoğrafının üzerine eğilip ona sevgi ve büyük bir özlemle baktı. Yüzü öylesine çok anıyı, birlikte paylaştıkları onca şeyin bilgisini geri getirdi ki, gözyaşlarına boğulup yeniden o vahşi kaygılara kapılmaktan korktu fakat öyle olmadı ve ona yüksek sesle şöyle dedi: "Beni mahvettiği gibi seni de mahvetmeyecek. Ve milyonlarca insan sabah kahvelerini içerken onun son sözlerini, son düşüncelerini, son acı çırpınışlarını okurken, annem gibi herkesin gözü önünde ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim. Bu artık asla olamaz." Sonra parmaklarıyla fotoğrafa dokunup pişmanlıkla başını çevirerek, yumuşak, yatıştırıcı bir sesle, "Gerçekleri bilseydin, eminim bir gün beni affederdin," dedi.

T.me/Cinciva

Çocuğu alnından bir kez öptü. Masasının çekmecesinin kilidini son kez açtı. Elinde tabancayla durdu, ne işe yaradığını anlamıyormuş gibi onu boş boş inceliyordu. Ardından, yatak odasındaki aynanın önünde durdu ve tabancayı kaldırıp kafasına kurşunu sıktı.

Bayan Breedlove, kardeşi ve yeni tanıştıkları iki yabancıyla briç oynarken kartlarını masaya bıraktı ve üçüncü kez dedi ki: "Christine için endişeleniyorum. Ne dersen de, Emory, ama bir terslik var. Akşamdan beri kaç kez aradım ama telefonu açmıyor."

"Belki de konuşmak istemiyordur. Belki sinemaya gitmiştir. Neden endişelenmeyi bırakıp zavallı Christine'in kendi işine bakmasına izin vermiyorsun?"

"Christine telefonuna *her zaman* cevap verir. Artık geceleri tek başına dışarı da çıkmıyor. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun... Hayır Emory, bu işte bir tuhaflık var."

"Kim bu Christine?" diye sordu Bayan Price. "Akrabanız falan mı?"

"Komşumuz," dedi Bayan Breedlove. "Ama ona da küçük kızına da çok düşkünüm. Çok hoş bir kadın kendisi, çok da nazik ve sade, hem de tamamen içten biri."

Kartları karıştırdı ve dağıttığında inatla, "Emory'nin söylediği gibi dışarı çıktıysa, karşı komşusu Bayan Forsythe bilir. Hemen onu arayacağım," dedi.

Emory hoşgörüyle güldü ve dedi ki, "Bu tür kadınlarla nasıl başa çıkılır? Monica bildim bileli böyledir."

"Yani, bilmiyorum," dedi Angeline Price. "Bence Bayan Forsythe'ı arasa iyi olur." Bayan Breedlove'a baktı ve başlarını sallayarak anlaştılar. Emory saatine baktı ve "Saat on bir oldu. Yatmadan önce onu yakalamak istiyorsan, acele edip bunu yapsan iyi olur," dedi. Ama Bayan Forsythe, Christine ve Rhoda'yı akşam yemeği vaktinin hemen öncesinden beri

T.me/Cinciva

görmediğini söyledi. Dışarı çıkmamışlardı. Bundan emindi. Ama belki de sadece erken yatmışlardı.

"Kapısını çalar mısın? Sen çalana kadar burada bekleyeceğim," dedi Monica.

Bayan Forsythe geri döndüğünde, zili defalarca çaldığını söyledi. Ayrıca kapıyı da yumruklamış ve Christine'in adını seslenmişti ama hiç cevap alamamıştı. "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Bayan Breedlove oyun masasına geri döndü ancak bir süre sonra kartlarını masaya attı ve "Ben oraya gidip ne olduğunu bulacağım," dedi. Emory'ye dönerek ekledi, "Gelmek istemiyorsan burada kalabilirsin. Ama ben endişeliyim ve ne olduğunu öğreneceğim."

"Gecenin bu saatinde kasabaya tek başına gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedi Emory. Sonra, mahcubiyetle gülerek ekledi, "Gideceksek yola koyulalım."

Araba apartmana yaklaşırken, randevusundan yeni dönen ve saat on ikiye kadar evde olması gereken Johnnie Kunkel sokağın karşısındaki kaldırıma park etmek üzereydi. Bayan Breedlove ona seslendi ve patikada onlara katıldı. Önce ön kapıya gittiler ve Bayan Breedlove kapıya vurdu, zili çaldı. Bayan Forsythe, kimonosunu boğazına kadar çekmiş halde onlara katıldı.

"Johnnie, arka balkona tırmanıp mutfağa girebilir misin sence? Kilitliyse camı kır. Sonra dümdüz evin içinden geçip bize kapıyı aç," dedi Monica.

Johnnie en sonunda kapıyı açtı ve Monica korku dolu bir sesle, "Christine! Christine! Her şey yolunda mı?" diye bağırdı.

Önce Bayan Penmark'ın ışığı hâlâ yanan yatak odasına gittiler ve kapıda birbirlerine sokulup kaldılar, sonrasında ise evin bütün ışıklarını yaka yaka odaları dolaşarak geri çekildiler. Bayan Forsythe çocuğun odasına koştu ve diğerleri de

T.me/Cinciva

ona katıldığında, "Rhoda hâlâ yaşıyor, ama hemen yardım çağırmalıyız," dedi. Şaşkınlıktan donakalan, ağzı yarı açık duran Johnnie Kunkel'a sabırsızca dedi ki, "Rhoda'yı kucakla ve arabanda hastaneye götür. Mümkün olduğunca hızlı sür. Sanırım onu kurtarmak için hâlâ geç değil ama acele etmeliyiz." Sonra ekledi, "Dur! Dur! Ben de seninle geliyorum!"

Cenazeden sonra, Kenneth Penmark, Bayan Breedlove'ın salonunda oturdu. Rhoda hastaneden çıkmıştı ve geleceği için düzenlemeler yapılana kadar Bayan Forsythe'ın yanında kalıyordu. O sabah cenazede, bu özel acil durum için gerektiği sürece veya Kenneth kabul ederse sonsuza dek Rhoda'ya bakabileceğini söylemişti. Monica'ya annesinin ve kız kardeşlerinin ertesi gün geleceğini ve şüphesiz Rhoda'nın onlarla geri döneceğini söyledi. Ama şimdi, Monica'nın büyük vantilatörünün yanında otururken, gergin ellerini başına bastırarak, "Neden yaptı bunu? Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yaptı?" dedi. Monica'ya döndü ve "Sana herkesten daha yakındı. Sana bunu neden yaptığına dair bir fikir verecek herhangi bir şey söyledi mi? Mutlaka bir sebebi olmalı," dedi.

Bayan Breedlove, "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Neredeyse bitap düşene kadar bunu düşündüm. Sadece bilmediğimi söyleyebilirim. Yaptığı her şeyi ve bildiğim her şeyi tekrar gözden geçirdim. Reginald Tasker ve Bayan Octavia Fern ile konuştum ama onların da bir fikri yok," dedi.

"Bir nedeni olmalı. Christine sebepsiz yere bir şeyler yapmazdı. Bunu anlayamıyorum. Ben..."

"Bence katlanamayacağı kadar korkunç bir şeye şahit oldu. Otelde birlikteyken, sana telgraf çekmek istedim, eve dönmeni söyleyecektim ama müsaade etmedi, yalvardım ama dinlemedi. Bunun seni hiç ilgilendirmediğini söyledi.

T.me/Cinciva

Son günlerde çok daha iyi görünüyordu. Ama onu yalnız bırakmamalıydım. Bırakmamalıydım. Bırakmamalıydım."

"Sence deli miydi?" diye sordu Kenneth.

"Hayır, sanmıyorum. Kesinlikle sanmıyorum."

"Christine deli değildi," dedi Emory. "Sadece fazla endişeliydi."

Kenneth iç çekti ve kafasındaki dayanılmaz bir acıyı dindirmek istercesine yine avuçlarını alnına bastırdı. Sonra Bayan Forsythe küçük kızla içeri girdi ve Rhoda sarılmak için hemen babasına gitti. Babası kızını kollarına aldı ve Rhoda gülümsedi, başını eğdi, sonrasındaysa uzaklaşarak halının üzerinde dans etti. Çenesini biraz kaldırdı, sığ gamzesini gösterdi, ellerini sevimli sevimli çırptı ve "Sana bir sepet dolusu öpücük versem bana ne verirsin?" dedi.

"Gel canım," dedi Bayan Forsythe. "Daha tam iyileşmedin. Kendini yormamalısın." Sonra, Kenneth'a anlamlı anlamlı bakarak, "Olanları anlayamayacak kadar küçük. Birçok yönden o kadar masum bir çocuk ki," diye ekledi.

Ama küçük kız oyunundan vazgeçmeye niyetli değildi. Küçük bir piruet, sonrasında da reverans yaptı ve "Bana ne verirsin baba? Sana bir sepet dolusu öpücük versem bana ne verirsin?" dedi.

Bir an sessizlik oldu, sonra Kenneth, "Sana bir sepet dolusu kucak veririm," dedi. Ve artık, sanki çekingenliğinin son kırıntısı da yok olmuş gibi, elleriyle yüzünü kapattı ve sert, yırtıcı bir sesle hüngür hüngür ağladı.

"Gel Rhoda," dedi Bayan Forsythe. "Gel yavrum." Çocuğun elinden tutup onu kapıya yönlendirdi. "Aşağı inip kâğıt bebekler keselim. Baban uzun uçak yolculuğundan yorgun düşmüş. Dinlensin, yine geliriz."

Sonra Kenneth'a döndü, adamın kederini kınarcasına dedi ki, "Ümitsizliğe kapılıp da yüreğinizi karartmamalısınız, Bay Penmark. Tanrı'nın hikmetini her zaman anlaya-

T.me/Cinciva

masak da onu kabul etmeliyiz. Her şeyi kaybettiğinizi düşünüyorsunuz ama öyle olmadı. En azından Rhoda kurtuldu. Hâlâ varlığına şükredeceğiniz Rhoda'nız var."

T.me/Cinciva

HORACE McCOY

KÖR NOKTA

Çevirən: Emirhan Burak Aydın

tersine

ATLARI DA VURURLAR

T.me/Cinciva

Genetik miras, görgü kuralları ve talihsiz oyun arkadaşları üzerine son derece terbiyeli bir dehşet öyküsü.

Sekiz yaşındaki Rhoda Penmark örnek bir çocuktur: temiz, saygılı, ölçülü. Annesi Christine için kusursuz çalışan küçük bir saat gibidir. Büyüklerin sözünü kesmez, reverans yapmayı bilir, takdirleri hak ettiğine inanır.

Bu yüzden sınıf arkadaşı Claude'un okul pikniğinde iskeleden düşüp boğulması, evde uzun süren bir keder yaratmaz. Olsa olsa, yanlış kişiye verilmiş bir madalyanın telafisidir. Rhoda'nın evinde iştahla yemeğini yemesi de kimseyi şaşırtmamalıdır haliyle.

Ama apartman görevlisi Leroy'un, Rhoda'nın acımasızlığına dair imaları ve Christine'in karanlık geçmişine dair anıları, kusursuz görünen küçük kızın zihninin, aslında başka türlü işlediğine dair soru işaretlerine sebep olur.

Her çocuk masum doğmaz. Rhoda Penmark da, istediği küçük parlak şeylere ulaşmak için önüne çıkan engelleri kaldırırken, masumiyetin ne kadar keskin bir silah olabileceğini son derece nazik biçimde gösterecektir.

"Üst düzey bir edebi başarı." **NEW YORK TIMES**

WILLIAM MARCH (1894–1954) Amerikalı romancı ve öykücü. I. Dünya Savaşı sırasında Deniz Piyadeleri'nde görev yaptı; Üstün Hizmet, Donanma Kahramanlık ve Croix de Guerre nişanlarıyla onurlandırıldı. İlk romanı *Company K*, büyük ölçüde cephede yaşadıklarına dayanır. Öykü alanında üretken bir kalem olan March, dört kez O. Henry Ödülü'ne layık görüldü. *Kötü Tohum* yayımlandığı anda hem eleştirmenlerden hem de okurlardan büyük ilgi gördü; Oscar adayı bir filme ve Tony kazanan bir Broadway oyununa uyarlandı. Ne yazık ki March, kitabın yayımlanmasından yalnızca birkaç hafta sonra geçirdiği kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

0584502 ZIY
THG
AIZ 0584502 ZIY

@tersinekitap

9 786259 264233